Inhoud 5.

Liederen van Tara 1.
Caril
Deschim
Dathi
Choor van Baiden
Lamin
Het lied van Phelim 20.
Evirallen 26.
Sulmora 40
Ryno's gezang 55
Malvina 61
Kinfena en Sira 76
Sira
Kinfena
Sira
Sira
Sira
Het lied van Ossian 84
Bosmina 88
De Gezangen der Verhooring 114
Caril
Ossian
Ullan
Ossian
Lamin
Ossian
Ossians laatste lied 141
Alpin
Ossian
Sulmina 165
Sitric 174
Lamor 194

Samuel 213
De Woodsan Asala 219
Uchtendzang van des
Card d'Loiah 228

OSSIANS

HELDEN ZANGEN

EN

LIEDEN

29 B 28

GEDICHTEN

VAN

OSSIAN.

495977.

OSSIAN'S

GEZANGEN.

in Prosa.

UIT HET ENGELSCH.

TE LEYDEN,
by J. VAN THOIR.
1799.

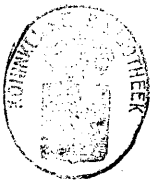

*

VOORREDE

VAN

DEN BARON DE HAROLD.

Voor de Hoog-Duitſche *uitgaave dezer Dichtſtukken geplaatst.*

De ongemeene goedkeuring, waar mede men de Dichtſtukken van OSSIAN, door den Heer *Macpherſon* uitgegeven (*), vereerd heeft; bewoog

(*) Waar van reeds een gedeelte in *Nederduitſche* verſen door den Heer Mr. P. L. *van de Kasteele* te *Amſteldam* bij J. ALLART is uitgegeven. DE VERTAALER.

woog mij, eene proeve te nemen, ten einde te onderzoeken, of 'er ook nog meer andere werken van den gezegden Bard mogten te ontdekken zijn. In deze verwagting ware ik gewis te loor gefteld, indien ik mij gevleid had, volledige ftukken te leveren; buiten twijfel zijn 'er geene zodanige meer voor handen. Dan, door de vlijtige nafpooring mijner vrienden, ben ik egter in het bezit van verfcheiden *Fragmente* van dusdanige alöude Gezangen geraakt, die alleen aan eene mondelinge overlevering hunne behoudenis verfchuldigd zijn, en mij, uit hoofde der verhevenheid van derzelver inhoud, als ook wegens de edele eenvoudigheid en fchoonheid der uitdrukkingen, wel waardig fchenen, om door het algemeen nader gekend te worden. Iets, het geen in tusfchen de waarde van deze ftukken nog hooger doet ftijgen, beftaat hier in, dat de fmaak, dien de bewooneren van *Schotland* wel eer in deze Gezangen vonden, thans dagelijks meer afneemt, naar maate de alöude taal, waar in zij vervat zijn, al-

allengs meer en meer in onbruik geraakt, en het *Engelsch* daar algemeener begint gesproken te worden: dan, hoe zeer het gebruik der laatsten zich thans dagelijks al verder en verder uitbreidt —— dit is aan elken, die op voorwerpen van dien aart slegts eenigzins zijne oplettendheid vestigt, ten vollen bekend. Uit deze boven gemelde *Fragmenten* heb ik nu die Gedichten saamgesteld, die ik hier levere. De oorsprongelijke stof, waar uit dezelve bestaan, heb ik aan de overlevering ganschelijk dank te weten; alleen het gewaad, waar in zij verschijnen, behoort aan mij te worden toegeschreven. Wel ligt zal het aan sommigen vreemd dunken, dat OSSIAN somwijlen —— voor al in zijne GEZANGEN DER VERTROOSTING —— veel eer een *Ierlander*, dan een *Schot* schijnt; en, dat verscheidene dier Dichtstukken, die men in dezen bundel aantreft, eenige zeer belangrijke plaatsen dier Liederen, die de Heer *Macpherson* heeft uitgegeven, rechtstreeks wederspreken; gelijk bij voorbeeld de beschrijving,

welke hij hier van zijne echtverbindenis met EVIR-ALLEN geeft, in het Gedicht, het welk hij met haaren naam betijtelde; daar dit van het tafreel, het welk hij van het aangaan van dit zelfde huwelijk in een der ſtukken, die de Heer *Macpherſon* ons te vooren ſchonk, in verſcheiden omſtandigheden wezenlijk verſchilt. Het uit den weg ruimen dezer zwaarigheid moet ik aan den lezer zelven overlaten. En daar ik mij aan geene, hoe genaamde geſchiedkundige *ſecte*, of eenige andere partij ten vollen toegewijd hebbe, geve ik deze Gedichten, voor zo veel der zelver inhoud betreft, ten vollen zuiver, geheel onvervalscht; even gelijk ik die uit den mond der bewooneren dier ſtreeken heb bij een verzameld; en vermete mij geenzins, te beſliſſen, welk eigenlijk het Vaderland van OSSIAN moge geweest zijn. Genoeg zij het in tusſchen, dat ik aan eenen Bard van zulk een verheven *Genie*, als dat van OSSIAN, mijnen eerbied, en mijne vuurigſte genegenheid met geene mogelijkheid ontzeggen kan; het zij dan, dat hij in

Schot-

Schotland, of wel in *Ierland*, het eerſte dag-licht zag. Volkomen zeker is het in middels, dat de *Schotten* en *Ieren* in vroeger dagen, op het naauwſte met elkander verëenigd waren; gelijk men ook geenzins ontkennen kan, dat deze beide volken volmaakt van eenen zelfden oorſprong zijn; ja, zelfs geloove ik, dat men door de voldingendſte bewijzen zoude kunnen aantoonen, dat de *Schotten* in waarheid van de *Ieren* afſtammen. Ook is het eerst ſederd kort, dat men deze waarheid heeft beginnen in twijfel te trekken; dezelve wordt tevens door volſtrekt alle oude overleveringen bevestigt, en zelfs wordt zij door de volledige erkentenis der *Schotſche* natie zelve, als mede door de vroegſte Geſchiedſchrijveren van dit volk, nog meer geſtaafd. Doch, zo 'er, in weêrwil van dit alles, egter nog hier of daar iemand wezen mogt, die van de waarheid dezer zaak nog niet genoegzaam overtuigd was, als dan verwijze ik den zelven naar *Macgeorgehans*, Geſchiedenis van *Ierland*, waar hij in gevolge, van het naauwkeurigst on-

derzoek, een voldingend licht over deze bijzonderheid verſpreid, en de zelve door de onwederlegbaarſte bewijzen geſtaafd zal vinden. Verder moet ik mijnen lezer ook nog tot het aantreffen van een ander, zeer wezenlijk verſchil tusſchen deze Dichtſtukken, en de gene die van den Heer *Macpherſon* werden uitgegeven, hier voorbereiden. In de verzameling, welke door den laast genoemden werd in het licht gegeven, vindt men van het OPPERWEZEN geene, de allerminſte melding gemaakt. Dan, die, welke in dezen bundel voorkomen, doen zich daar tegen door verſcheiden beſchrijvingen van dit EEUWIG BESTAAN zeer merkbaar onderſcheiden, en erlangen daar door nog tevens eene grooter maate van verhevenheid, overëenkomſtig het voorwerp, het welk daar in bezongen wordt — eene verhevenheid, welke bij het behandelen van andere onderwerpen nimmer konde bereikt worden. Het verdient ten vollen, dat wij onzen aandagt vestigen op de ongemeen hooge vlugt, welke de Dichter neemt, zo dra

hij

hij van de almagt, de onbegrensde goedheid, het eeuwig beſtaan, en de onkreukbaare rechtvaardigheid GODS ſpreekt; zo dat het dus den lezer niet anders, dan ten hoogſten aangenaam wezen moet, wanneer hij dus dezen eerwaardigen grijzen Krijger, met het ſchetſen van tafreelen bezig ziet, die zijn verbaazend uitgebreide *Genie* ten vollen waardig zijn, en dezen te gelijk voor alle verdere beſchuldigingen van ongodisterij beveiligen; daar deze hem te vooren van zo veele ſchrandere en onzijdige lieden ten laste gelegd werd. Een der Gedichten: die men hier geplaatst zal zien onder den tijtel van LAMOR, is nog van eene vroegere jaartekening, dan de leeftijd van OSSIAN zelven. Dat daar tegen, het welk men met den naam van SITRICK getijteld vinden zal, is een voordbrengzel der negende eeuw. (*)

Het

(*) Ik heb hier eenige regels uitgelaten, wijl deze op de *Hoog-Duitſche* vertaaling alleen betrekking hadden, en dus voor mijne Landgenooten van geen gewigt konde geöordeeld worden.

DE VERTAALER.

Het lot van deze ſtukken zij in tusſchen, hoedanig het ook wezen moge, het denkbeeld, dat ik bij het uitgeven der zelve geene andere, dan alleen de zuiverſte oogmerken gekoeſterd hebbe, en alleen gevoelens van menschlievendheid, moed en deugd, daar door poogde voordteplanten — dit zal mij hier omtrent altoos ten vollen gerust ſtellen.

MIJ-

*

MIJNE LANDGENOOTEN!

Uit de hier voor geplaatſte Voorrede van den *Baron* DE HAROLD, zal ieder zeer ligtelijk ontdekken, van welk een aart de Dichtſtukken zijn, die ik u hier in onze Moeder-ſpraake aanbiede; aan wien men der zelver ontdekking en gemeenmaaking verſchuldigd zij, als ook, hoe zeer zij van die gene verſchillen, die voormaals door den Heer *Macpherſon* zijn uitgegeven.

Ter nadere opheldering van dit een en ander behoeve ik hier dus niets ter neder te ſchrijven; terwijl ik elken, die hier omtrent iets meer verlangt, gerustelijk durve aanbevelen, dat gene te lezen, wat de Heer VAN DE KASTEELE in zijne Voorrede, voor het eerſte deel zijner Vertaaling der Gedichten van OSSIAN,

zo

zo grondig als juist gezegd heeft; gelijk ik den zulken ook verder naar de Verhandelingen van de Heeren *Macpherſon* en *Blair*, betreffende OSSIAN, en zijne Gedichten, te vinden in de Engelſche uitgaave van even genoemden Heer *Macpherſon*, verwijze.

Het eenige, waar van ik dus gehouden ben mijnen Landgenooten eene nadere rekenſchap te geven, beſtaat in de reden, waaröm ik liever verkoos mijne vertaaling grooter deels in onrijm, dan wel geheel in verſen te leveren.

Ten einde mijne Lezeren te overtuigen, dat ik het dus verkiezende, ook even zeer in ſtaat geweest zoude zijn, deze Gedichten insgelijks in verſen te vertaalen, heb ik werkelijk twee der gene, die hier voorkomen, in Dichtregels overgebragt; waar door ik ook tevens, zo ik vertrouwe, voor eene noodzaakelijke afwisſeling en verſcheidenheid ook eenigzins zal gezorgd hebben. Dan, daar ik aller wegen maar al te duidelijk meene gemerkt te hebben, dat de *Nederlandſche* natie nog geen genoegzaamen ſmaak

aan

aan de *Griekſche* versmaadt vindt, om een werk van eenige uitgebreidheid, geheel in de zelve geſchreven, met een volkomen genoegen te lezen, en het Dichterlijk onrijm meermaalen met genoegen ontvangen werd, achtte ik het veiligst, in navolging van de Heeren *Macpherſon*, en *de Harold*, dit laatſte te kiezen; terwijl ik tevens alle mijne kragten in ſpanden, ten einde aan het zelve zo veel welluidendheid te ſchenken, als mij ſlegts mogelijk was, daar ik dit in een ſtuk van dezen aart van het uiterſte gewigt oordeelde; want, om dusdanig een werk in onze gewoone verſen te vertaalen — dat dit eene dwaaze onderneming geweest ware, wijt de aart der denkbeelden, en de ſtoute zwaai van OSSIANS *Genie*, dit geenzins toelaten — dit zeker zal ieder, die dezen Bard ſlegts eenigzins nader kent, en eenigen ſmaak bezit, zeer ligtelijk met mij inzien.

Het oogmerk, waar mede ik de vertaaling van dezen, mijnen Geliefkoosden Zanger ondernomen heb, was wezenlijk geen ander, dan

dat,

dat, waarom de *Baron* DE HAROLD ons verzekerd, deze verzameling in het licht te hebbe gegeven: dat het mij even aangenaam zal zijn, wanneer mijn arbeid met eenige goedkeuring ontvangen wordt — dit zeker zal ieder ligtelijk begrijpen, en dat ik mij zo het tegendeel gebeuren mogt, met dezelfde bedenkingen, als die des *Britschen* Edelmans zijn, hier over trooften zal — dit durve ik gerustelijk betuigen. —

Dit weinige zij dus genoeg.

DE NEDERD. VERTAALER.

LIEDEREN VAN TARA.

Dogter van TOSCAR! ik hoor eene ſtemme: liefelijk rolt zij voor bij de ziele van OSSIAN. Het is de wel luidende ſtemme der lente, de zagt bloozende ſpruite des wentelenden jaars. Haar wel riekende adem ſchenkt een nieuw leeven aan de woude. Het jeugdig loof gehoorzaamt ijlings; met blijdſchap ontwindt het zich op haaren roep. Zijn groene kruin beurt het op naar het koelkje; het be-

groet haare beminnelijke heerſchappij. Onder haare lugtige treden, heffen de bloempjes hunnen hoofden opwaard. De leeuwrik, welke op zijne wapperende wieken, al drijvende, in de hoogte zweeft, verkondigt met vrolijke, trillende toonen, de aannadering van deze bekoorelijke. De lijster, wier gefluit veel luider zich verheft, in den top eener hooge eike gelegerd, noodigt elke zangſter der bosſchen haar danklied aanteſtemmen. — Zal OSSIAN ... OSSIAN alleen, dan niet zingen?

ô Meisje van *Lutha!* breng mij de harp! De dagen der jeugd ſtraalen van nieuws in mijne ziele — de dagen, toen ik in de vorſtelijke zaalen van *Tara*, met de Barden van *Erin*, in het gezang wedijverde.

ARTHO reikte den drinkſchelp der vreugde. Hij gebood zijnen Barden, den zang uit alle hunne wel luidende ſnaaren optewekken — te wekken, ter eere van FINGAL, den grootſten van het geſlachte van *Morven!*

Het eerst verhief CARIL zijn gezang. Streelend, even als het gemurmel eener beeke, wen zij al ruiſchende over bemoschte keitjes en gras van den heu-

heuvel vloeit, was zijne ſtemme. Hij zong het lied van DATHI. Treurig was het, doch liefelijk. Voorwaards bogen wij ons van onze zetels, om den zang des Barden te vernemen: — bekoorelijk was CARIL in de lange lokken zijner jeugd; zoet klinkende de zagte toonen zijner tonge.

CARIL.

Bleek, vriendenloos, verloren, ligge ik in de zwijgende valleije. Afgemat, en van een gereten zijn mijne voeten. De wind, welke daar henen vaart, giert door mijne lokken. Hij ſchijnt mij te vragen, daar hij voor bij ſnelt, — „ Waaröm zit gij „ hier in uwe traanen? — Waaröm waart gij dus „ in de ſchaduwen?" — De kille daauw, even als een nevel, daalt van den heuvel. Mijne vermoeide leden zijn doordrongen van den ſtort-regen des middernagts. Stijg neder van uwé duistere wolke, ô mijn FELAN! — Stijg neder; — haast u ter hulpe van uwe DATHI — haast u, en verlos haar van haar jammer!

Bekoorelijk waart gij in de oogen van DATHI. — Gelijk de zwaan, de ſtaatige berijder der golven, onder het minder gevogelte des meirs — even zo tradt gij voord te midden der zoonen van *Erin*. In het prilſte mijner dagen was ik, toen ik u aanſchouwde; ik aanſchouwde u, te rug gekeerd van het eerſte uwer gevegten. Gij droegt het ſchild van eenen uwer gevallen vijänden. Uwe glanzende wapenen blikſemden tegen de zonne. Ontzaggelijk wapperde uw helm over uwe mannelijke wenkbraauw. Trotsch, ſtaatelijk, waren uwe treden. Van uwe wijde, rollende blikken ſtroomde moed. Ontzetting verbreidde zich door mijn luid kloppend harte — eene ontzetting der vreugde was het, die mij overmeesterde. Smartvol, doch genoegelijk, waren mijne aandoeningen. De gloor der jeugd ſtraalde van uw gelaat, en tederheid was in mijne boezem doorgedrongen. Aämegtig zeeg ik neder tusſchen mijne maagden. Gij zaagt het, en vloogt tot mijne hulpe. — „ô DATHI!" — dus ſpraakt gij — „ik ben geen vijänd — een „vriend ben ik van uw geſlacht! Ontvang... ont„vang deze hulde van FELAN — aanvaard dit „onderpand zijner liefde! Eenen beſtrijder van

„*Erin*

„ *Erin* hebbe ik het ontweldigd!" — Ten laatſten floeg ik mijne drijvende oogen op. Nedergebogen beſchouwde ik u aan mijne voeten. Hoog opwaard bonsde mijn zwoegend hart. Een ſnelle, glociënde blos overtoog beurtelings mijne wangen. Magteloos zonk ik van nieuws in uwen arm. — Waaröm . . . waaröm heb ik op dat oogenblik mijnen adem niet uitgeblazen — waaröm ben ik niet daar henen gevaren, gelijk de ugtend-nevel, welken de zonne voor zich weg drijft, wanneer zij oprijst in haare kragt, en ter neder ſtuit van de kruin des bewaſſen heuvels.

ô SEMATH! jonge jager der rheën, treurige verkondiger des jammers! — waaröm ſpraakt gij van zijnen val — waaröm boodſchaptet gij zijne wonden? — Ik zoude gehoopt hebben op zijne komſte; gewaand hebben, dat hij over het gebergte dwaalde; geloofd hebben, dat hij door de bogtige valleijën daar henen trad. Waar zal ik u vinden, ô mijne Geliefde! — dat ik uwe wonden met mijne traanen bevogtige! Ik zal ze afdrogen met mijne lokken, uwe DATHI zal die reinigen van het bloed. Ha! . . . wie zijt gij, die daar ten voorſchijn treedt

uit de ſchaduwen? ... Nader niet ... ik ben een zwak meisje, omgeven door den nagt: magteloos ben ik, en eenzaam! ... Zijt gij ... zijt gij het — mijn Beminde! — zijt gij het, ô mijn dierbaare FELAN? — IJl henen ... ijl henen ter hulpe van uwe DATHI! —

DE SCHIM.

Een lugtige bewooner der wolken ben ik, ô DATHI! — mijn lijk ligt ginds in de ſpelonke. Door het verradelijke ſchigt van MALTHA ben ik gevallen. Hij trof mij bij het jagen der rheën. MALTHA trad voord in zijnen trots. Hij gebood mij, dat ik zoude afſtaan van uwe liefde, of vreezen voor de ſterkte van zijnen arm. Ik belachte de opgeblazenheid zijner bedreigingen. Wij ſtreden. Met geweld zonk mijn zwaard neder; zijn koperen ſchild deelde het in tweën. Duister, ongewapend, ſtond hij voor mij. — „ ô Jongeling der zwakke „ rechte!" — zeide ik — „ vlie henen ... vlie he„ nen naar uwe afgelegene gewelven. Uw bloed „ weiger ik te vergieten!" — Grimmig, morrende trad

trad hij weg. Hij verſchool zich in de wouden — van daar dreef hij den pijl van mijnen val: — hij opende mijne ongedekte zijde. Om u... om u ben ik verſlagen, ô mijne DATHI! — Doch treur niet... treur niet, mijne Geliefde! — Keer weder naar de zaalen van uwen Vader. Rigt den grijzen ſteen mijnes roems op. Dat hij tot de toekomſtige tijden ſpreke; dat hij getuige van den val van FELAN. Dat hij melde, hoe ik nederſtortte in mijne jeugd — ter neder ſtortte, in mijn bloed, ter neder ſtortte voor mijne Geliefde!

Het koeltje daalde van den heuvel — het daalde neder, en dreef de bekoorelijke gedaante voor zich henen.

DATHI.

Uw ſteen zal oprijzen, ô FELAN! — doch één graf zal ons beiden overdekken! Neen, nimmer zal ik te rugge keeren naar LARA — te rugge keeren naar de zombere zaalen van PHELIM. — Waaröm toch zoude uwe DATHI alleen overblijven? — Waaröm zoude zij u eenzaam laten op uwe wolken? — De zonne zal oprijzen over den heuvel —

des middags zullen haare ſtraalen in de valleije doordringen; dan, nimmer . . . nimmer zal ik haaren glans weder aanſchouwen. Duister toch ligt gij in uwe groeve. — Liefelijk, ó graf! — zijt gij mijner ziele — welkom voor mij is uw zwijgen.

Zij vloog henen naar de vreezelijke ſpelonke, en beſchouwde het bloedig lijk van FELAN! Geen zugt berſtte op uit haaren boezem. Koud zeeg zij neder op zijne borst. MALTHA had de maagd opgemerkt; het pad haarer treden was hij gevolgd. Hij begaf zich naar binnen: in de boosheid van zijn hart had hij beſloten, haar te ſchenden. De maan trad voord tusſchen wisſelende wolken; zij ſchoot haaren glans door de klooven der grotte.

Bij haar bekoorelijk licht, beſchouwde hij hunne verbleekte lijken, op de aarde uitgeſtrekt. Ontzet, met ijzing, ſtortte hij te rug. Zijn beevende voet ſcheen aan de rotſe vast geklonken. Zijne borſtelige lokken ſtegen om hoog. Opwaard kromde zich zijn rillend vleesch over zijn gebeente. Geweldig bonsde zijn ontmenſchelijk hart tegen zijne ijzeren borst. Met de rechte hand bedekte hij zijne wilde, gefolterde blikken — voor hem uitgeſtrekt tzidder-

derde de linke. IJzende, beſluitloos, bleef hij eene langé wijle dus gevestigd. Eindelijk ſprong hij in de angſten zijner ziele uit de groeve op, en verborg zich in de ſchaduwen des nagts.

Telkens, wanneer het wentelend jaar de lente te rugge voert, bezoeken de maagden van LARA deze grotte. Daar ſtemmen zij het lied des jammers aan, en verheffen dit beminnelijke paar. De jager, door den ſtort-regen overvallen, vliedt henen naar deze vriendelijke ſchuilplaatſe. Hij zegent de nagedagtenisſe des moedigen jongelings, en het gevoelvolle hart van het meisje wekt zijne bewondering. Een ſtille traan vliet zagt van zijne wangen neder; uit zijn zwoegend hart ſtijgt een berſtende zugt op. Wedergekeerd van de jagt, verhaalt hij hunne lotgevallen; terwijl zijne gade naar de treurige geſchiedenis luistert. De kinderen klemmen zich vast rondöm haar — zij weenen, en de moeder wijdt een traan van medelijden aan deze Gelieven.

ô Barden! verëen u met mij, om hunnen lof te bezingen, dat wij hunne ſchimmen op de zilveren wolken mogen ter ruste doen gaan.

CHOOR VAN BARDEN.

Liefelijk zij uwe wooning in de lugtige gewelven, ô gij bekoorelijke kinderen van LARA! — FELAN vergete zijne wonden! — ô DATHI! herdenk niet meer aan uw jammer! Wel eer glansdet gij op het veld des bloeds, en der flagtingen, ô FELAN! — en gij, DATHI! — de fchoonfte waart gij onder de maagden van *Erin*

Toen hief LAMIN zijnen zang aan. Langen had hij met de eenzaame bewooneren der rotfen verkeerd; langen was hij met de duiftere zangeren, de aan zee geboren zoonen der vreemdelingen, bekend geweest. In hunne ontzaggelijke, hunne plegtige liederen, hadden zij hem onderwezen.

LAMIN.

ô Gij, die den Bard het vermogen des gezangs fchenkt — magtige GEBIEDER van het geftarrend uitfpanzel! — ontwaak . . . ontwaak in mijne ziele het wel luidend gezang! — Ik zal uwen lof verheffen; ik zal de grootheid uwer magt — de fchoonheid en volmaaktheid uwer werken zal ik bezingen!

ô Gij,

ô Gij, die daar voordrukt in de praal uwer ſchitterende ſtraalen, trotſche zonne! — wat zijt gij? — Ik aanſchouwe u, hoe gij over de vlakte het leeven verſpreidt; ik zie u den op een geſtapelden ſneeuw van de heuvelen voor u henen ſtuwen — zie u de boeiën van ijs, waar in de rivieren waren vast geklonken, vergruizen: haare ſtroomen gebiedt gij daar henen te vloeiën! Een vrugtbaare gloed verſpreidt zich door de wouden; fladdert over de zwijgende valleijen — hij verheft zich tot de heuvelen, wier toppen met nevels omgeven zijn, en golft neder op de ſtroomen van het gebergte. Magtig ſchijnt gij in uwe ſterkte — gelijk een reus treedt gij voord aan de gewelven des hemels. Dan, zonne! ontzaggelijke zonne! — niet van u zelve is het, dat gij beſtaat! Leevenloos, onvrugtbaar zijt gij, en kil. HIJ, DIE IS, heeft uwe paden getekend. — Hij . . . Hij was het, die aan uwe ſtraalen vrugtbaarheid ſchonk, aan uwen omloop gaf Hij warmte en licht.

En gij — zeën! welke deze aarde om geeft; gij, die zo gedugt zijt in den onmetelijken omvang van uw gebied! — van wien . . . van wien is

het,

het, dat gij uwe magt ontleendet? . . . Tallooze legers bevolken uwe onpeilbaare dalen. Verſchrikkelijk ſchuimen uwe onſtuimige golven. Zij ſchijnen de wolken te bedreigen. Wie was het, die deze aarde ſchiep, om u een bed te vormen? — Wie . . . wie anders, dan de MAGTIGE VAN DAGEN! . . .

Beſchouw den verbaazenden walvisch, welke zegeviert in zijne kragt — hoe hij onſtuimig zich door de onäfmetelijke wateren daar henen ſtuwt! Met zijne breede borst ploegt hij de grijze golven, en zijne lange, kronkelende paden zijn getekend. De verbrijzelde baaren zijn vervaard voor hem — zij deinzen te rug op zijne komſte. Al bruiſchende ſtort het witägtig ſchuim met geloei van zijne glanzende zijden neder. Hij dartelt; hij verheugt zich in zijne ſterkte — geheele vloeden blaast hij door zijne neusgaten. Ongetemd in zijne woestheid, ſtreeft hij door den afgrond des oceäans. Hij kent geenen magtiger — eenen mededinger vreest hij niet. Met blijdſchap ontmoet hij den haai, het zeepaard en de krokodil. De verëende magt van alle zijne vijänden tart hij, en allen te ſamen verbonden, kunnen hem geenen wederſtand bieden. De wilde

trots

trots zijner blikken is verſchrikking. Een enkele ſlag van zijnen ſtevigen, geſpierden ſtaart verbrijzelt de hardſte ribben van eiken-hout; ploft de zwaarſte kielen om, en dompelt den ſtouten zee-man in den zilten afgrond. — Onverſchrokken verneemt hij het ſchor geloei van den donder; gelaten beſchouwt hij den flikkerenden blikſemſtraal; angſteloos den woeſten ſtrijd der hoofdſtoffen. In deze algemeene verwarring verheugt zich zijne ziele — hij dartelt; hij ſpringt; ſpartelt vrolijk, en zegeviert bij het loeiën van den ſtorm. — Wie ſchonk hem deze ſterkte? Wie anders, dan het ALVERMOGEN! een ALMAGTIG SCHEPPER!...

Wie toch, ô aarde! wie is hij, die u met dat groen gewaad heeft opgetooid? — Wie, ô wouden! gebood u, uwe kruin naar de wolken te verheffen? — Wie was hij, die den welriekenden boschjes hunne bloeizems beval uit te ſchieten, en der natuur in het ronde eenen lach te verſpreiden? — Wie ſchonk die ſterke borst aan den ſtier? Wie vormde het geſpierd, ſtaatig en moedig ros, en het zagt blaetend ſchaap? — Wie... wie, dan DE ONTZAGGELIJKE BESTIERER van dit heel-al!...

Ster

Sterveling! trotſche, onwetende ſterveling! — aan Hem . . . aan Hem is het, dat gij uw aanwezen verſchuldigd zijt! — Alleen Hij is het, die dit alles voor u heeft voordgebragt, en egter — wordt Hij van u niet gekend! — Hij vormde u met het hoofd opwaards gerigt, om Hem te verëeren, om zijnen lof te bezingen! Hij aâmde medelijden in uwe borst; in uwe ziele blies Hij liefde: Hij gebood u, goed en dapper te zijn. — ô Mensch! — volg . . . volg zijne voorſchriften, en het geluk zal uwe dagen zegenen!...

En gij, Barden! gij, die thans naar mijn gezang hoort! — gij begrijpt het niet, het geen ik zinge! Schaduwen, ondoordringbaarer, dan de nevel des middernagts, wanneer wolken, met donder bezwangerd, het bekoorelijk gelaat der maane verſchuilen, omgeven uwe verdoolende ziele.

Gij zult mij vragen, wie dit onbekend AANWEZEN zij? — Verbeeld u niet, dat gij ooit zijn beſtaan bevatten zult!... Neen, vlei u... vlei u niet, van immer zijne diepte te kunnen doorgronden. De onëindigheid omvat Hij met zijne vuist — met de eeuwigheid bedekt Hij zich, als met een ſchild — zijn

adem

adem is almagt, het aanwezen ſtroomt van zijne gedagten. Verre... onëindig verre is Hij boven het bereik van uwen blik verheven. — Gevoel . . . gevoel het, dat gij zwak zijt — en aanbid mijne mogenheid: erken, dat Hij goed is — bemin de LIEFDE!... De bron van genade is Hij — eindeloos zijn zijne beloóningen!... Hij is de oorſprong der gerechtigheid — zijne ſtraffen zullen geen einde hebben. Dit... dit alleen van Hem werd u te kennen vergund!...

Hij zweeg — verbaasdheid, ſchrik en ontzetting vervulden onze gepeinzen. In het diepst ſtilzwijgen zat ik neder. Stom waren alle de ſtemme des gezangs. — Wij waren even gelijk de wisſelende oppervlakte der zee, wen het gieren des ſtorms is ter ruste gegaan, en geen ademtogt meer vernomen wordt. — Eindelijk egter berſtte ik in deze woorden uit.

ô Gij Bard van vreezelijke reden! waaröm . . . waaröm foltert gij onze overdenkingen met uw gezang? Waaröm toch zwarte twijfelingen over ons gemoed verſpreid? Wanneer de drinkſchelp in onze zaalen ſchittert, dan zeker behoorde zich het krijgslied te verheffen — als dan moeſten onze zoonen

de

de liefde der Helden, of de dappere daaden van hunnen arm aan onze geheugenisse te rug geroepen. Uwe duistere liederen drukken onze ziele neder, onze vreugde hebben zij verbitterd. Uit welk . . . uit welk eene bronne hebt gij uwe donkere woorden geschept! ... Zij zijn smartelijk, gelijk het schitteren van den bliksemstraal, wen hij bij den midder nagt in de oogen des wandelaars flikkert . . . flikkert, doch in het ijzelijkste zwart hem agterlaat! ...

Vaak vernam ik het gieren des orkaans in de toppen onzer eiken: hunne ontzaggelijke stammen werden verbrijzeld. Daar was het, dat ik de loeiende stormwinden vraagde: — waaröm . . . waaröm vaart gij in uwe woede dus daar henen?

Vaak heb ik het beeven, het gedaver van het gebergte beschouwd. De rotsen stortten van zijne open gereten zijden neder. — ô Gebergte! zeide ik dan, waaröm . . . waaröm toch zijt gij vervaard? Wat is het . . . wat is het, dat uwe ontzetting veröorzaakt? — Gedagtenloos vlood de storm daar henen — geen antwoord ontving ik van het gebergte. Van waar dan, hebt gij uwe reden geleerd; waaröm vermoordt gij onze blijdschap door uw gezang?

Dus

Dus zongen wij in de zaalen van *Tara*, in de dagen onzer jeugd, toen mijne gedagten noch vlugtig, noch onbeſtemd waren, en duisternisſe mijne ziele omgeven hield. — Dogter van *Lutha!* de verwoestende hand des tijds heeft mijne lokken met haaren zilver-glans beſtrooid; mijne oogen zijn duister geworden; zij zijn verwelkt, doch de ſtraalen der alles doordringende waarheid, hebben ten laatſten mijn omneveld harte beſchenen.

ONTZAGGELIJK WEZEN! — thans verneme ik u in het geruisch des winds! Ik zie u in de liefelijk nederzuizelende regen-droppen, in den verwarmenden zonne-ſtraal aanſchouw ik u. — Vervul mijne ziele geheel en al met uwe liefde! — Verhef! ... ai!... hef mijn ganſche harte tot u opwaard!... ô Harpe van *Cona!* — Galm... galm ſteeds van zijnen lof! En gij, dogter van *Lutha!* dat uwe ſtemme zich met de mijne verëenige! de ganſche natuur zelfs verëere haaren SCHEPPER!... — Vaak drilde ik de ſpeer des gevegts. De vijänden ſtortten neder voor den blikſem mijner klinge. Met welluidende Barden heb ik gezongen: zij verhieven de lieflijkheid van mijn gezang. — Ten laatſten egter, zag ik,

dat de trots des ſtervelings ijdelheid zij. De jaaren hebben mijnen arm verzwakt; mijner ſtemme onrooſden zij haare welluidenheid — blindheid en ſmarte hebben zij mij agter gelaten. Even gelijk de verzengde ſtam der woestenije ben ik: zijn loof is afgevallen; bladenloos en verſchrookt verheft zich zijn veröude tronk. Een maal verbergde hij zijne groenende kruin in de wolken: — verre om zich henen breidde hij zijne breede twijgen uit; zij boden den wandelaar hunne ſchaduwe; doch, thans liggen zij op de aarde verſpreid — onbemerkt liggen zij daar en — verächt. — Dan, niet geheel en al zal ik vergaan; niet mijn alles is het, dat de vernietinge vreest. — De dood... de dood zal aan mijnen geest vernieuwde kragten bijzetten: — hij vliegt henen naar de zaalen des geluks. Dat hij, wiens ziele duisternisſen omgeven — dat hij door ontzettinge beängſtigd worde — OSSIAN vreest niet voor het verſcheiden. Voer mij naar de grafſtede van OSCAR, hij is ſlegts voor mij daar henen geijld. — Dagelijks betast ik met vreugde de lieflijke plaatſe zijner ruste, en den bemoschten ſteen van zijnen roem. — Ik verlan-

lange . . . . verlange te fluimeren bij den jongeling!

Ach! . . . waaröm . . . waaröm toch deze traanen, ô mijne MALVINA! — zij bevogtigen mijne hand in haaren val. — Ontwaak . . . ai! . . . ontwaak de ſmarte niet meer in mijnen boezem! — De lieflijkſte kalmte heerscht thans in mijne ziele, ô mijne Dogter! — verre boven de wolken verheffen zich mijne gedagten!...

✠

HET LIED

VAN

PHELIM.

Welke ontzettende toonen hebben mijn gefolterd oor getroffen!... Eene wolke van verfchrikkingen omgeeft mijne ziele! Verloren dwaalt zij door den onäfmetelijken, den ftikdonkeren dool-hof mijner overdenkingen. Kronkelende, onuitkomelijke dwaalpaden verfpreiden zich rondöm mij henen. — Dan, waar... waar vinde ik ergens eenen geleider, eenen wegwijzer, dat hij mijne wankelende fchreden beftiere!...

Waar . . .

Waar ... waar toch zal ik eenen ſtraal — eenen enkelen ſtraal ſlechts van licht ontdekken — een ſtraal, welke mij door de zwarte duisternisſe van het onzekere, deze onſtuimige zee mijner verwilderde gepeinzen, voere!...ô Eeuwigheid!... toekomſtige!... gij drukt mij neder ... door uwe ontzettinge verplet gij mij! ... Op uwe klotſende golven ſlingert gij mij daar henen! — Gij ſlaat, gij verbreizelt mijne ziele tegen de ſcherpe — de geſpitſte rotſen der vertwijfelinge!...

Dan, waar ... waar, aan gene zijde des grafs, zal mijn afgematte voet ruste vinden? — Aan welk eene onbekende kust zal ik een maal aanlanden, wanneer mijn geest op zijne lugtige wieken daar henen zweeft, en de dood ... de ontzaggelijke dood, deze gedaante in het zwijgend ſtof doet ter neder zinken? — Zal ik dan ophouden in aanwezen te zijn, of kan mijn beſtaan, gelouterd door zijne ontbinding, opgevoerd worden — opgevoerd worden, tot eene nimmer eindigende geduurzaamheid! ...

Doch, zal het mogelijk zijn, dat het aanwezen in den dood woone? — De dood — zou deze eenen

overgang, eenen doortogt tot een eindeloos daarzijn, voor ons hebben kunnen bereiden.

ô Gedagte! . . . gedagte! — ſtreelende, verrukkend en onbevattelijk! . . . Gij zijt het, die de verſlapte, de ontſpannen zenuwen onzer verbeeldings-kragt eene vernieuwde vastheid ſchenkt! — Met alle . . . alle uwe onzekerheden, omhelze ik u! — Gij . . . gij alleen zijt magtig, om troost in mijne lijdende ziele uittestorten: — gij zijt het, die 't drukkend gewigt der ellenden van mijnen geprangden boezem eeniglijk thans vermoogt wegtewentelen.

Dan, waaröm, ô gij gedugte overdenkinge, donkere verſtoorſter van de ruste des menſchelijken geſlachts! . . . waaröm poogt gij geduurig in het verborgene ſteeds grootere — onöverkomelijke hinderpaalen tegen mijne navorſchende, mijne rustelooze beſpiegelingen op een te ſtapelen! — Wie . . . wie toch gaf mij het aanwezen? — En wie, indien hij het mij geſchonken heeft — wie is hij, die zijne geduurzaamheid kan bevestigen?

Rond-

Rondöm mij henen, aan alle zijden, beſchouwe ik zigtbaar de hand des ALMAGTIGEN!... Overäl ontmoet ik de ſpooren van een GRENZENLOOS, een ONËINDIG VERMOGEN; alömme vind ik die: — in de veelvuldige, de zo zeer verſcheiden voordbrengzelen der nature, zie ik dezelve ingedrukt. Ik zie, ik gevoele — verre . . . verre boven het bereik van alle twijfelingen, bemerke ik het beſtaan van ontallijke wezens, en in den onmetelijken omvang mijner gewaarwordingen — alömme . . . alömme zie ik de volkomenſte orde beſtendig het gebied voeren! — Van wien . . . van wien is deze wonderbaarlijke regelinge voordgeſtroomd? — Van waar hebben deze alles beſtierende voorſchriften eener werkdaadige wijsheid deze kenmerken van magt, door het zuiverſte verſtand beſtraald — van waar hebben zij hunnen oorſprong genomen? — Wie toch is het, die uit de puinhoopen der natuur beſtendig nieúwe voordbrengſelen doet oprijzen — die de wieken des wervelwinds in zijnen loop beſtiert? — Wie is het, die den ontzaggelijken, den vervaarelijk woedenden oceäan zijne golven beveelt te verheffen?

Ja, thans, ô LAMIN! — thans gevoele ik het ontzettend vermogen van uwe redenen. — Gewis zal 'er zulk een AANWEZEN zijn, het welk gij de GODHEID noemt, en, voor zeker ... zeker, moet dit ONTZAGGELIJK BESTAAN, almagtig eindeloos, weldaadig, en vlekkeloos recht vaardig wezen! . . .

Dan, gij ... gi ô ALGOEDHEID! — gedugte BESTIERER van dit verbaazend heel-äl! — ai! ... verlicht mij nu! — Beſtraal ... beſtraal thans zelve mijne verduisterde ziel; verdrijf, verſtrooi de nevels der onwetenheid, welke tot dus verre mijn verſtand omgeven hielden! — Leer mij ... leer mij voord aan uwen wil te erkennen, en onderwijs mij, dat ik uwe bevelen beminne; dat ik uwe geboden volijverig, geſtadig pooge te gehoorzaamen! — En, even gelijk de verheven pijnboom des heuvels, wiens kruin een vogtige damp voor ons oog verborgen had — wen een maal een ſtraal der zonne door de wolken henen dringt, en de duisternisſe voor zich doet wegvlieden, dan ijlings zijne breede twijgen rondöm zich uitbreidt, en glanzende zijne lugtige kruin naar de wolken omhooge

beurt —

beurt — dus . . . even dus zal ik oprijzen — heerelijk zal ik mij verheffen in mijne kragt!... — Zodanig drijve eindelijk de glans der waarheid mijne fmarte daar henen — zij verlichte, verftrooië de angften mijner gefolterde ziele.

EVIRALLEN.

Een Gezang.

Ó Gij ſchoonſte onder de maagden van *Morven!* — jeugdige ſtraal van het ſtroomrijke *Lutha!* — koom herwaard, dat uwe hulpe den grijsäard ondersteune — koom herwaard, vertroost mij in mijnen jammer. Uw boezem is geöpend voor het medelijden; in uwe tedere borst gloort ſteeds de vriendſchap: — koom herwaard, en verzagt mijnen weêdom! — welluidenheid voor mijne ziele zijn uwe redenen!...

Breng

Breng mij mijne wel eer beminde harp. Lang hing zij vergeten in mijne zaalen. De ſtroom der jaaren heeft mij mede weggevoerd in zijnen loop: — alle . . . alle mijne vreugde golfde hij daar henen. Duister, magteloos zijn mijne blikken: ſlegts weinige verſpreiden de verzilverde lokken zich over mijnen ſchedel. Mijn een maal geſpierde arm, te vooren de ontzetting der vijänden — magteloos is hij en verſlapt! Den ſtaf, het ſteunſel mijner wankelende ſchreden — met moeite . . . met moeite omvat hem mijne rechte.

Geleid mij naar gindſche rotſige ſteilte. Het gemurmel van den ſtroom, welke ter neder ſtort, het gefluifter der winden door de wouden van mijnen heuvel, de bekoorlijke ſtraalen der liefelijke zonne — wel haast . . . wel haast zullen zij de ſtemme des gezangs in mijne borst opwekken. Even gelijk de ſnel vliegende lucht-verſchijnſels over de donkere valleijën van *Ardven* voor bij våren, even dus zweeven de overdenkingen der jaaren, welke vervlóden zijn, over mijne ziele henen.

Koom . . . koom, ó gij, vrienden mijner jongelingſchap! — zagt zuizende ſtemme van *Co-*

na! —

na! — koom .... buig u neder van uwe met goud gemaalde wolken! ... Koom, dat uwe harpe zich met mij in het gezang vereenige: — eene geweldige vlamme ontgloeit in mijnen boezem. Eene magtige ſtemme verneme ik — zij zegt mij. — „ Grijp den ſtraal uws roems aan, ó Bard! — „ wel haast ... wel haast zult gij verſcheiden; „ ijlings zal het licht des gezangs uitgebluscht zijn; „ uwe wel luidende ſtemme zwijgen in de vergeten„ heid!..." — Ja, ik gehoorzaame, ó ontzaggelijke ſtemme! — liefelijk ... liefelijk toch zijt gij voor mijne ooren!

ó EVIRALLEN! gij trots der maagden van *Erin!* — het herdenken aan u koomt ſtroomende over mijne ziele! — Hoor, ó MALVINA! — hoor de geſchiedenisſe mijner jeugd ... verneem de daaden der dagen, welke daar henen zijn!

Vrede heerſchte over de heuvelen van *Morven!* De drinkſchelp der vreugde weêrgalmde in onze zaalen. Rondöm den glans der eike ſpeelden in feeſtelijke danſen de maagden van *Morven.* Zij ſchitterden, gelijk de ſtraalende regenboog aan den hemel, wanneer de purper-gloed der zonne, welke

ke ter ruste gaat, zijne veelverwige zijden bemaalt. Zij schenen mij uittelokken tot haare liefde, doch zwijgende was mijn harte, en kil. — Gevoelloosheid, even gelijk een koperen schild, overdekte mijne ijskoude borst.

Dit zag FINGAL! liefelijk glimlagchte hij, en sprak. — „ Mijn Zoon! — het dons der jongelingschap „ omgeeft reeds uwe wangen; uw arm heeft de „ speer des gevegts gezwaaid; vijänden zijn ter ne„ der gezonken voor uwe kragt. Bekoorelijk glan„ zen de maagden van *Morven!*... Dan, schooner nog „ zijn de dogteren van *Erin!*... Ga henen, begeef „ u naar het weelig eiland, naar de met scheutig gras „ bedekte beemden van BRANNO. — De dogter van „ mijnen vriend verdient uwe liefde. Staatige schoon„ heid omhult haar, als een gewaad, en onschuld, „ gelijk een sluiër, beschaduwt haare jeugdige be„ koorlijkheden. IJl henen, grijp uwe wapenen, en „ gewin u deze beminnelijke Schoone! ...

Ter stond heb ik gehoorzaamd. Eene uitgekozen bende verzelde mijne treden. Wij beklommen des Konings schip, wiens boezem duisterheid overdekt: — zijne blanke zeilen breidden wij

uit

uit tegen de winden. Wij ploegden den ſchuimenden oceaan. Liefelijk ſtraalde de fonkelende blik van den helder ſchijnenden *Ul Erin!*... Met vrolijke gezangen kliefden wij ons vloeibaar pad. De maan, beheerſcheresſe van den zwijgenden nagt, glansde ſtaatig aan het azuuren gewelf des hemels; met blijdſchap ſcheen zij haare zijde in de trillende golven te baaden. — Vervuld met de redenen mijns Vaders was mijne ziele: — mijn beſluiteloos gemoed verdeelden duizend wisſelende overdenkingen.

Zo haast de vroegſte ſchemering des ugtends ten voorſchijn rees, deden de groenende boorden van *Erin* zich voor ons op. Hoog ſchuimend braken de tuimelende baaren zich tegen de kusten.

Diep in de met wouden beſchaauwde baai van *Larmor* landde onze kiel. Wij beſtegen het rijzende ſtrand. Ik vraagde naar den grootmoedigen BRANNO. Een Zoon van *Erin* geleidde ons naar zijne gewelven, aan den oever van den weêrgalmden *Lego*, hij zeide ons. — „Eene menigte krijgshaftige jongelingen zijn vergaderd; zij dingen „naar de zwart-lokkige maagd, de bekoorlijke EVIRALLEN. — BRANNO ſchenkt haar aan den dap-

„per-

„ perſten; — de overwinnaar voert haar daar he-
„ nen: — de Gebiederen van *Erin* ſtrijden om deze
„ Schoone — voor den moedigſten in de wape-
„ nen is zij beſtemd!"

Deze woorden ontvlamden mijne borst: — dapperheid deden zij in mijnen boezem opſtijgen! Ik bedekte mijn lighaam met ſtaal — een glanzende ſpeer drilde ik in mijne vuist. — BRANNO aanſchouwde ons naderen. Hij zond den grijs-lokkigen SNIVAN — hij nodigde ons op het feest, en vernam naar de oorzaak van onze komſte. Hij trad voord: ſtaatig waren zijne ſchreden des ouderdoms; plegtig ſprak hij de woorden zijns gebieders.

„ Van waar zijn deze wapenen van ſtaal? —
„ Koomt gij als vrienden, ô gij zoonen der vreem-
„ delingen? — Als vrienden, nodigt BRANNO
„ u in zijne zaalen. Heden zullen de bekoorlij-
„ ke EVIRALLEN de armen des ſtrijders omvat-
„ ten, des magtigen... wiens ſpeer, zegevierende
„ in het gevegt der dapperen, ſtraalt!"

„ „ Eerwaardige Bard!" " — dus ſprak ik. —
„ „ vrede geleidt onze gangen naar BRANNO.

„ „ Mijn

„ „ Mijn arm is jeugdig; weinige nog zijn mijne
„ „ daaden in den ſtrijd; doch moed gloort in
„ „ mijne ziele; ik ben van het geſlachte der
„ „ dapperen!" "

De Bard keerde te rugge. Wij volgden de treden des grijzen: — wel haast kwamen wij in de gewelven van BRANNO.

De Held trad ons te gemoet. Mannelijke ernst verſierde zijnen opſlag. Zijn geöpend gelaat vertoonde de zuiverheid van zijn hart. — „ Zijt wel-
„ koom!" — zeide hij — „ ô gij zoonen der
„ vreemdelingen! — zijt welkoom in de vriendſchap-
„ pelijke zaalen van BRANNO: deel met hem den
„ drinkſchelp der vreugde, en — neem aandeel aan
„ het gevegt der ſpeeren: — niet gering is de be-
„ looning der dapperheid — de bekoorlijke, de zwart-
„ lokkige dogter van *Erin!*... Dan, ſterk moet zij
„ zijn, de krijgshaftige rechte, welke op de gebie-
„ deren van *Innisfail* zal zegevieren — onvergelij-
„ kelijk zijne kragten in het gevegt!..."

„ „ Gebieder!" " — antwoordde ik — „ „ de
„ „ glans van de daaden mijner Vaderen vlamt
„ „ leevendig in mijne ziele. Schoon jong, zoeke

ik

„ „ ik den ſtraal van mijnen roem voor aan in
„ „ de reiën mijner vijanden. Vallen voor zeker
„ „ kan ik, ó krijger! — doch met roem, al-
„ „ leen zal ik ter nederzinken." "

„ Gelukkig is uw Vader!... ó grootmoedige
„ Jongeling! — gelukkiger nog het Meisje van uwe
„ liefde! — Met lof zal uw roem haar omge-
„ ven — uw moed den glans van haare bekoorlijk-
„ heden verheffen. Ach!... dat EVIRALLEN uwe
„ Gade ware! — Zagtelijk, in vreugde zouden mij-
„ ne jaaren daar henen golven: — met blijdſchap
„ zoude ik in het graf nederdaalen: — met verge-
„ noegdheid beſchouwde ik dan een maal het einde
„ van mijne dagen!..."

Men ſpreidde de maaltijd. Staatig, langzaam, trad EVIRALLEN hervoord. Haar bloozend gelaat was met eenen ſneeuw-witten ſluiër gedekt. Haare hemels-blaauwe wijd rollende blikken waren ter aarde geſlagen. Vorſtelijke waarde omgolfde haare bevallige treden. Een zuivere traan viel glinſterend langs haare wangen neder. — Bekoorelijk ſcheen zij, gelijk een bloempje van het gebergte, wanneer de purper-gloed der rijzende zonne, op zijne be-

daauwde zijden flikkert. Met ingetogene welvoeglijkheid zette zij zich neder. — Hoog opwaard kloptе mijn zwellend hart. Snel ſtroomde het vlugtige bloed door mijne aderen. Een ongewoone zwaarte drukte mijne borst. Duister, bewegingloos, ſtond ik aan mijne plaatſe vast geklonken. De beeldenisſe der Maagd zweefde over mijne ontroerde ziele henen.

Uit de ſnaaren der Barden rees de wel luidende ſtemme der vrolijke harpen op. Mijn hart ſmolt weg in hunne toonen: — mijne ziele, even gelijk een ſtroom, vloeide zagtelijk daar henen met hun gezang. Een plotſeling gedruisch verſtoorde onze vreugden. Ter helfte uitgetogen dolken ſchitterden door de zaale. Eene wilde, afgebroken mengeling van ſtemmen werd 'er gehoord. — „ Hoe! — de „ zoon der vreemdelingen — zal deze . . . zal deze „ worden voorgetrokken! — Wel haast . . . wel „ haast moet hij weg gerold worden; gelijk de „ nevel der wildernisſe — voor den adem des „ gierenden ſtormwinds zal hij verzwinden! . . .”

Bedaard, geheel ruste rees ik van mijnen zetel. De dreigende redenen der trotſchen verächtte ik.

Een

Een gefmoorde zugt berstte op uit haaren boezem. Ik vernam dien.

Het knarfend geklank des hoorns daagde ons tot het wisfelend gevegt der fpeeren. LOTHMAR, de woeste jager van het woud-rijke *Galmal*, was de eerfte, welke zijne magt tegen mij verhief. Vergeefs, vrugteloos befchimpte hij mijne jeugd; mijn zwaard deelde zijn koperen fchild: zijn esfchen lans hieuw ik in twee. Snel toog ik mijne opgeheven klinge te rug. Befchaamd, grimmig, verliet hij het flagveld.

Toen fteeg de rood-lokkige kragt van ZULIM hervoord. Zijne diep ingezonken blikken rolden trotsch. Opwaard verhieven zich zijne borftelige wenkbraauwen. Eene wilde grimmigheid had zijn gelaat famen gefronsd. Drie maal drong zijn fpeer door mijnen beukelaar. Drie maalen kletterde zijn zwaar op mijnen helm. Onze kruifende klingen fchoten blikfemen uit. De trots mijner gramfchap verhief zich in mijne borst. Woedende drong ik in op den Gebieder. Snel ftortte hij neder op de vlakte. Steenende plofte hij ter aarde. De boorden van *Lego* weêrgalmden van zijnen val.

Dan trad CORMAC in het ſtrijdperk — bekoorelijk in zijne glanzende wapenrusting. Geen ſchooner jongeling werd 'er gezien op de grazige heuvelen van *Erin!*... Onze jaaren waren dezelfde; — ſtaatig zijne treden; — verheven, rijzig was zijne geſtalte, even gelijk de jeugdige, de hoog opgeſchoten populieren in de ſtroom-rijke valleijën van *Lutha* zich verheffen. Smarte zweefde over zijn gelaat — een zagte kwijning heerschte op zijne wangen. Mijn harte was geneigd voor den jongeling. Vaak vermeidde mijn ſtaal hem te verwonden; — dikwijls... dikwijls poogde ik zijne dagen te behouden. Dan, ach!... greetig ſtortte hij in zijnen dood! — Hij viel!... bloed gudsde uit zijne geöpende borst. Ik reikte mijne hand aan den Gebieder, en ſprak liefelijke woorden des vredes. Onmagtig greep hij mijne rechte. — „ ô Vreemdeling!" — zeide hij — „ met „ vreugde beſchouwe ik mijnen dood: mijne dagen „ waren verbitterd door weêdom. EVIRALLEN „ verſmaadde mijne liefde! De tederheid mijner „ ſmeekingen had zij verworpen! Gij... gij alleen „ verdient deze Maagd!... Het medelijden heerscht „ in uwen boezem — edelmoedig zijt gij, en dap-

„ per.

„ per. Zeg, dat ik haare verachting vergeve. Bood-
„ ſchap haar, dat ik met vreugde in mijne duistere
„ wooning nederdaale; doch rigt den ſteen op van
„ mijnen loſ. Dat het Meisje uit medelijden een
„ bloempje op mijne grafſtede ſtrooië, en eene
„ enkele traan ſlegts met mijne aſſche vermeng! —
„ Dit . . . dit is de eenigſte begeerte van mijne
„ ziele; en dit zeker behoeſt zij mijner ſchimme
„ niet te ontzeggen!..."

Ik wilde hem antwoorden: dan, berſtende zug-
ten, uit mijnen boezem opgeſtegen, braken mijne ſta-
melende redenen af. Mijne ſpeer wierp ik ter zij-
de. Ik omſlingerde den jongeling met mijnen arm.
Helaas! . . . alrede was zijne ziele henen gevaren
naar de lugtige wooning van zijne Vaderen.

Drie maal verhief ik mijne ſtemme — drie maa-
len vorderde ik de Gebiederen in het ſtrijdperk —
drie maal drilde ik mijne lanſe, en zwaaide met
mijne ſchitterende klinge. Geen Krijger was 'er,
die verſcheen: — zij vreesden voor de kragten van
mijnen arm: — zij verlieten het blaauw-oogige Meisje.

Drie dagen vertoefde ik in de gewelven van
BRANNO: — den vierden voerde hij mij in de ka-

mer dezer Schoone. Zij trad voord; haare maagden verzelden haare treden; bevallig was zij in haare bekoorelijke ſtaatigheid; zij glansde, gelijk de maane, wanneer al het geſternte haare oppermagt erkent, en eerbied-vol, vernederd bij haarer verſchijninge, te rugge dijnst. Mijn zwaard leide ik aan haare voeten. Woorden der liefde vlociden ſtamelend van mijne tonge. Minnelijk gaf zij mij haare rechte hand. Vreugde overweldigde mijne vervoerde ziele. BRANNO was geroerd door dit gezigte: — de grijsaard klemde mij aan zijne borst. — „ ô!... Waart gij" — dus ſprak hij — „ waart gij „ de zoon van mijnen vriend, het geſlachte van den „ magtigen FINGAL!... Dan ... dan zeker „ zoude mijne blijdſchap volkomen zijn!..."

„ „ Ik ben ... ja, ik ben de zoon van uwen „ „ vriend" " — gaf ik tot antwoord — „ „ Os- „ „ SIAN ben ik — het kroost van den edelmoedi- „ „ gen FINGAL."" — Dan zonk ik neder aan zijnen boezem — onze vlietende traanen werden te ſamen gemengd: — langen bleven wij in elkanders omhelzingen.

Dus ... dus was mijne jeugd, ô MALVINA! — doch helaas!... thans ben ik verzwakt!...

duis-

duisternis heerscht over mijne ziele: — bij wijlen nog glanst de ſtraal des gezangs in mijnen boezem — bij wijlen nog lenigt hij mijne ſmarte.

ô Barden! ... bereidt gij mijne graffstede! — Leg mij neder aan de zijde der bekoorlijke EVIRALLEN — en, wen het wentelende jaar de zagt bloozende lente op onze heuvelen te rugge voert; verhef! ... verhef dan uwen lof ter eere des Barden van *Cona* — verhef het lied des roems van OSSIAN — van OSSIAN, den vriend des ellendigen! ...

SULMORA.

Een Gezang.

Wat is dit, het welk over mijne gepeinzen daar henen vaart? — Waaröm zweeven de daaden der jaaren, welke verſcheiden zijn, mijne treurige ziele voor bij? — Zwijgende waart gij in de ſchaduwen — verloren ligt gij in den ontzaggelijken ſchoot der donkerheid: — lig neder . . . lig neder in uwen nagt, ô gij daaden des vergangenen! — Donker ... donker even als gij, is mijne ziele! — —

Waar-

Waaröm, ô Dogter van *Toscar!* . . . waaröm vordert gij van mij een gezang? — Waaröm eischt gij, dat ik de daaden mijner jongelingſchap verhaale — waaröm, dat ik de gevegten der dapperen bezinge? — De ſtemme van OSSIAN is u liefelijk — mijn lied ſtort vreugde uit over uwe ziele — met blijdſchap hoort gij het geſchal van mijnen roem. — Luister dus . . . luister, ô gij beminnelijke! — luister dus, en verneem de daaden — de krijgsdaaden des Vaders van uwen OSCAR.

Ik hief mijne zeilen op in de baaië van *Larmor*. Ik doorkliefde de wit-ſchuimende golven des oceäans. Van de grazige vlakte van *Ullin* rigtte ik mijnen loop. Ik zag opwaard: — ik ſtaarde op den geleidenden ſtraal van *Morven!* — een ontzaggelijk geſternte beſchouwde ik: — vervaarelijk ſtortte het al zweevende door het uitſpanſel: — flikkerende verſpreiden zich agterwaard zijne vuurige lokken: — ontzettend ſnelde het door de azuuren gewelven des hemels. — De mindere ſtaaren vernietigde het in zijnen zwaai: — met ſchitterende vlammen waren zijne paden getekend: — het geſlachte der ſtervelingen bedreigde het zijnen ondergang. — Mijne ziele voor-

ſpelde zich ramſpoeden. Een knellende zwaarte drukte mijne borst neder. Dan, vreeze — verre... verre was zij van den boezem van OSSIAN! . . .

Geweldig gierde de ſtormwind over de opgezette baaren van *Lochlin!* . . . Onſtuimig, ijzelijk rolden de berſtende wolken. Ontzettend, met krakend gedruisch loeiden de donderſlagen. Vlammende ſchoten de geſpitſte blikſemen door de opëengeſtapelde dampen voord. Te midden door den verblindenden gloed beſchouwde ik eenen vergramden geest. Wild woedde hij in den ſtorm. Verſtoord trad hij van wolke op wolke daar henen. Met zijne rechte hand beroerde hij den afgrond. Met de linke verwilderde hij het gelaat des hemels. Zijne vlammende blikken verſpreidden ontzettingen. De zee vlood weg voor zijne treden. Van zijnen gang ſidderden de rotſen.

Het was de ſchim van CUTHULLIN.

Ik verhief mijne ſtemme. — „ ô Zoon van „ *Semo!* . . . " — dus ſprak ik — „ waaröm „ ontroert gij uwe vrienden? Wat is 'er, dat „ uwe magtige ziele ontrusten kan? — Zijn 'er „ gevaaren, welke uwe geſlachte omringen? — „ Spreek! —

„ Spreek! — OSSIANS zwaard kan overwinnen! —
„ Wel ligt zal de zoon van FINGAL uwe vij-
„ änden verſtrooiën!" — Zonder te antwoorden ging hij voor bij; doch blijdſchap ſcheen over zijn verduisterd gelaat te ſchitteren.

De winden zegen ter ruste. De woede des oceäans geleek in den ſlaap nedertezinken. De nagt heerschte rondöm ons henen.

„ Zijt mij gezegend — ó nagt!" — zei-de ik — „ Met eerbied begroete ik uwe heerſchap-
„ pij! Onbeperkt gebiedt gij, en — over het heel-
„ äl. Ontzettende zijt gij in uwe ſtaatige don-
„ kerheid, wanneer gij den wijden omvang des
„ oceäans overdekt. Met nieuwe verſchrikkingen
„ vermeerdert gij zijn gebrul. Vervaarelijk zijt
„ gij in uwe grootheid; wanneer dwars door
„ uwe duisternisſen de flikkerende blikſemen
„ uit den zwangeren ſchoot der donder - wol-
„ ken voordberſten, en de vreezelijke, de be-
„ ſchuimde rotſen aan ons gezigt ontdekken!
„ Uwe aannaderinge is plegtig: — ſtaatig, vorſte-
„ lijk zijn uwe ſchreden, terwijl gij langzaam
„ over de bruine heide daar henen treedt, en

„ uw

„ uw floers over de heuvelen, wier toppen met
„ wolken overdekt zijn, en golvende wouden, ver-
„ breidt.

„ Dan wijkt de zonne te rug voor uw ge-
„ laat. Zij vlugt henen naar haare fchuilplaatfe
„ in het westen. Duizenden van flikkerende
„ ftarren bemaalen uw gewaad, en zijne wijd
„ uitgebreide zoomen worden door den kwij-
„ nenden glans der maane verzilverd. Schitteren-
„ de, kronkelend ruifchen de ftroomen door hunne
„ bogtige daalen voord. Een vaal, blaauwägtig
„ groen fchijnt om de wouden verfpreid. De
„ afgebroken rotfen lichten tegen het uitfpanfel.
„ De verdoolde jager verheugt zich op dit ge-
„ zigte. Hij fpoed henen naar de ftulp van zijne
„ ruste."

Het eiland der nevelen, de verheven muuren van *Dunscai* vertoonden zich aan ons oog. Ik keerde mij naar zijne vriendfchappelijke torens. — — Geen rook fteeg 'er op uit zijne zaalen. De zagte toonen der harpe werden niet meer gehoord. Geen zoon des gezangs was 'er, welke verfcheen. Ik zag eene gezellinne van BRAGELA. — „ Waar

„ is

„ is de Dogter van *Sorglan*?" " — ſprak ik. — Zij wendde haar gelaat weg en vergoot traanen.

Ten laatſten trad CARIL te voorſchijn — CARIL — de Zanger der tijden, welke daar henen golfden. Op zijn gefronsd voorhoofd, en in zijnen kwijnenden blik tekenden zich ſmarten. Afgebroken waren zijne ſchreden. Diepe zugten vermengden zich met zijne reden. „„Gij koomt, ó Krijger!"" — dus riep hij mij te gemoed — „ „ gij koomt, om ge-„ „ tuige te zijn van den weêdom van BRAGELA. — „ „ Als eene regenvlaage in den zomer, zijt gij, „ „ wanneer zij nederzuizelt over de verzengde „ „ vlakte. De welkende bloemen ſchenkt zij een „ „ nieuw leeven. Dé boom heft wederöm zijne „ „ magtelooze twijgen op. Het geſlachte van FIN-„ „ GAL beſchermt den zwakken. Den ongelukkigen „ „ vertroost uwe klinge." "

„ Wat is 'er, dat de ziele van CARIL „ omnevelt? — Welke ſmarten verſcheuren de „ bekoorelijke BRAGELA? . . . Voormaals pleegde „ zij met vreugde, met den aanminnigen glimlach „ de vriendſchap mijne komſte te begroeten!..."

„ „ Blijd-

„ „ Blijdſchap" " — hernam de Bard — „ „ is ver-
„ „ re van BRAGELA. De ſmarte woont diep in
„ „ haare gefolterde borst. SULMORA, haare bemin-
„ „ de dogter is van haaren boezem weggerukt.
„ „ TURTHOR, de gebieder van *Uthor*, landde
„ te *Dunscai*. Van *Lochlin* rigtte hij zijnen loop.
„ „ Vriendſchap vertoonde zich op zijn gelaat, doch
„ „ wreed was zijne ziele, en verduisterd. Hij kwam —
„ „ zeide hij — om den roem des ſpeere te ver-
„ „ werven, om het feest te vieren van de brui-
„ „ loft van SULMORA. Talrijk — gewapend was
„ „ zijn gevolg. Drie dagen genoot hij de maal-
„ „ tijd in onze zaalen. Den vierden ſtreed hij
„ „ met FLATHAL. Dan, wie kan de kragten van
„ „ FLATHAL wederſtaan? — Hij werd overwon-
„ „ nen. Woede rolde in zijne diep gezonken blik-
„ „ ken. De wanhoop deed zijn hoogmoedig harte
„ „ opzwellen. De val des jongelings lag donker
„ „ in zijne ziele. Zijne wraake beſloot hij in zijn
„ „ gemoed. Een maal had hij naar de liefde van
„ „ SULMORA gedongen. De woeste Gebieder werd
„ „ van haar verworpen. Haatelijk voor haar gezigt
„ „ waren zijne wilde blikken. Van bloed en wa-

„ „ Pe-

„ „ penen alleen luidden zijne woorden. FLATHAL,
„ „ de beminnelijke aanvoerer van *Inor*, was de
„ „ geheime zugt van haaren boezem. Hunne afge-
„ „ zonderde redenen vloeiden liefelijk. De zelfde
„ „ paden hielden zij op de jagt. — De ſchimmen
„ „ des heuvels daalden neder op hunne blaauwäg-
„ „ tige, gekrulde wolkjes, om hun lied te hooren,
„ „ wanneer zij bij vrolijke feesten hun gezang ver-
„ „ ëenigden. — BRAGELA bemerkte hunne teder-
„ „ heid. Zij zegende den bekoorelijken jongeling,
„ „ en beloofde hem de zagt bloozende SULMORA.
„ „ TURTHOR ſtortte door den nagt: — hij ruk-
„ „ te de weenende Schoone met zich daar henen.
„ „ Ik vernam haar vrugteloos gejammer. Wild vlo-
„ „ gen haare ontſnoerde lokken op den adem van
„ „ het koeltje. Ik riep FLATHAL en CONLOCH.
„ „ Zij rukten voord: vreezelijk waren zij, gelijk
„ „ twee zwarte wolken met donder belaaden. —
„ „ Weinige alleen zijn hunne ſtrijderen en FLA-
„ „ THAL is zonder ſchild!""

„ Ga — zeg BRAGELA!" — gaf ik tot antwoord — „ zeg haar: — OSSIAN zal SUL-
„ MORA verlosſen, of nederſtorten zal hij voor
„ het

„ het ſtaal van TURTHOR. — Grijp uwe glan-
„ zende ſpeer, ó zoonen van het weêrgalmen-
„ den *Morven!* — en verzel mijne gangen in het
„ gevegt!"

Hiings ſnelden wij langs den ſtroom van *Caruth*. Bij den hangenden kruin van *Carduff* ontmoetten wij den Gebieder. Vervaarelijk woedde het gevegt. Dan — waaröm zoude ik aan MALVINA het ſtrijden van woedende krijgeren verhaalen! . . . Het zwaard van FLATHAL, ongetrouw aan zijne vuist, ſprong van een op den helm van TURTHOR. Wapenloos ſtond hij, en zonder ſchild. Onverſchrokken, bezadigd bleef zijne magtige ziele. In zijne woede vloog hij aan op zijnen vijand. Hij ſtortte neder over het lijk van SARGAR — uit geſtrekt lag hij ter aarde.

SULMORA aanſchouwde zijnen val van den kruin van *Carduff* Zij waande, dat haar Geliefde neder geveld was. Zij poogde te vlieden. — Luid, akelig verhief zich haar zwellende boezem: — onſtuimig zwoegde hij, even gelijk het ſchuim op de bruiſchende baaren van *Caruth*, wen de loeiende golven ter nedertuimelen van de rotſen,

en

en kragteloos ten laatſten aanklotſen tegen den oever. Zij zeeg neder aan den arm van WERMAR, gelijk eene welkende bloeme in het dal, wen de zengende adem des winds haar bekoorlijk hoofd nederbuigt, en den ſchitterenden gloed haarer verwen doet verkwijnen.

Ik ſtrekte mijn ſchild uit over FLATHAL: de ſpeer van TURTHOR doorboorde deszelfs rand — vreezelijk weêrgalmde zijn koperen gewelf. IJlings zwaaide hij zijne blikſemende klinge. Verzameld ſtond hij in zijn vermogen, even als een vervolgd everzwijn — de ontzetting der wouden. Het ſchuimt: zijne bloedige ſlagtanden knerst het te ſamen. Zijn rood, rollend oog verächt de gevaaren. Onverſchrokken beſchouwt het de aanbasſende doggen. Zijne woede vermeerdert bij het gezigt des jagers. — Even dus ſtond de wilde kragt van TURTHOR. Wij ſtortten ſamen in het gevegt. In al zijn bloed ploſte hij ter neder.

Zijn zwaard en ſchild, reikte ik aan FLATHAL. De ſlag wendde zich af. CONLOCH vervolgde de vijänden. Opwaard ſtreefde TURMIN over den ſtroomenden *Caruth*. De ſpeer van CONLOCH

trof hem in de lucht. Hij plofte neder in de golven, even gelijk het verbaazend zeege-drogt van *Lochlin*, wen het, verwond door de fchigten der visfchers, al tuimelende in zijnen dood, zich met eene verfchrikkelijke onftuimigheid geduurig omwentelt, en met zijn bloed de befchuimde baaren purpert.

Luid verlieft zich mijne ftemme. Ik gelastte afdelaten van het gevegt. De Gebiederen gehoorzaamden aan mijn bevel. Wij haastten ons, om den kruin van *Carduf* te beftijgen. SULMORA lag uitgeftrekt aan den bodem. Henen gevaren fcheen haare ziele: — zij fcheen verfcheiden te zijn naar de lugtige verblijven van haare Vaderen. — Langs de wangen van FLATHAL rolden glinfterende traanen neder. Zijn luid gejammer bereikte haar. Zij floeg de half uitgebluschte oogen op. — Zijt „ gij nedergezegen van uwe wolken," —, zeide zij — „ ó gij aanminnige ftraal van *Imor!* . . . „ Bekoorelijk is uwe liefelijke geftalte!... Ach!... „ dat ik met u konde op de winden treden — ó gij „ dierbaare!. . . welke in het binnenfte van mijnen „ boezem woont!..." — FLATHAL beurde het meisje

mensch op. Zij zeeg neder aan zijnen boezem. Gelijk de maane aan den hemel was zij, wanneer deze na eenen ſtorm van agter de regen-wolken des middernagts haar kwijnend gelaat vertoont, en het zagt tzidderende dal met haare ſtraalen verlicht. Wel haast herleefde zij — en vreugde gloeide op het aangezigte van FLATHAL.

„ „ Laat ons henen ijlen" " — zeide ik — „ „ de ſmarte woont in den boezem van BRA„ „ GELA! — niet langer moet treurigheid over „ „ haare borst zweeven.

„ „ Ga, WERMAR! — ô gij Zoon des ge„ „ zangs! — ga henen naar uwe vliedende vrien„ „ den! Zeg hun, dat zij agter hunne moerasſige „ „ meiren zich verſchuilen. Vijanden zijn zij der „ „ Bemminnelijken. Een vreemdeling in hun gemoed „ „ is het medelijden. Doodelijk, gelijk de ne„ „ velen van *Lano*, zijn hunne overdenkingen: — „ „ hunne zielen — woest... woest, even als de „ „ rotſen van hun Vaderland!" "

Zwijgend, met ſmarte belaſt, begaf hij zich weg. Van weedom bloedde mij het harte, dat ik den Zanger moest bedroeven.

Wij landden aan bij de torens van *Dunscai*. Van verren bemerkte BRAGELA onze terugkomſte. Liefelijk voor haare ooren was het geklank onzer treden. Onbeſchrijvelijk de blijdſchap van haaren boezem; want SULMORA was der vuist van TURTHOR ontrukt, en CONLOCH keerde weder met zijnen roem!

Thans ruiſchte de maaltijd. Duizend fakkelen ſchitterden in de zaalen. De trillende harpe der vrolijkheid werd geroerd. Liefelijke toonen verhieven zich van rondsömme.

CARIL bezong de daaden van CUTHULIN — de krijgsbedrijven des Gebieders van *Erin* weêrgalmden in zijn gezang! Hij verhief de ontzaggelijke verrigtingen van OSCAR — toen CAROS zich henen wendde voor zijne klinge! — — Dan zag hij de traan, welke nederſtroomde langs mijne wangen — hij zag het, en veränderde zijn gezang.

Beminnelijk meisje! — ach! . . . ik verneem uwe zugten! . . . Gij gevoelt in uwe borst den weêdom van OSSIAN! — Geen zoon heeft hij, welke zijne beevende treden onderſteune — geen na-

ge-

geſlacht, het welk op zijne asſche eens traanen plengt — geen vriend, die hem in zijne enge wooning zal nederſtrekken!...

Ontzaggelijke jaaren! ik verneme uwe ſtemme! Ik hoore u. Met blijdſchap zal ik verſcheiden. De gedagtenisſe mijner daaden is verzwonden. Mijn roem daalde voor mij in het graf ter neder!...

ó Gij, die in de donkerheid der ſpelonke woont — Zoon van de ver afgelegene gewesten! — vertroostingen hebt gij toegezegd aan OSSIAN. — Uwe reden vlammen door mijne ziele. Liefelijk zijn zij, doch ontzettende! Van een gedugt ALVERMOGEN zongt gij, wiens beſtaan nimmer eenen aanvang nam, en wiens geduurzaamheid nooit een einde zal hebben. Handelingen, zegt gij, zijn zijne gedagten; het aanwezen ſtroomt voord van zijnen wil. — Van een ALVERMOGEN, wiens woord de hemelen, den aardbol, en de tuimelende baaren te voorſchijn riep, galmden uwe toonen. De wonderen bezongt gij der tijden, welke tockomſtig zijn; wanneer de zonne, uitgebluscht uit haare baane ſtorten, het verduisterd geſtarnte ter neder zinken, en de hemelen zelve eindelijk ten val neigen zul-

 len!

len! Dan, aan grootmoedige daaden beloofdet gij haare belooninge. Koom herwaard — ô gij vreezelijke bewooner der rotsen! — koom herwaard, en betreed de treurige zaalen van OSSIAN'... Mijne ziele is gestemd voor uw gezang! . . . Mijn boezem is belaaden met jammeren.

RIJNOS GEZANG

BIJ

DEN DOOD VAN OSCAR.

Welk een ontzag'lijk gedruis, welk ak'lig vervaarend gezigte!...
De wolken golven gansch in gloed!...
Vreezelijk buldert de orkaan, al loeiënde gieren de winden!
Het woud des heuvels zugt, en kraakt!
Plots'ling ontwortelt zich de eike, die de eeuwen daar henen zag ſtormen,
En ſtort van haare ſteilte neêr!...

Knerſende ploft hij in 't dal, de groenende, rijzige pijn-boom,
Van zijn verheven rots gefmakt!
Gierende ſtuwt zich de vloed, en brullend van 't ſteile gebergte,
Langs mijne duistre grot daar heên!
Tzid'rend, vervaard door zijn druiſchen, ontvliên de getakte bewooners
Van 't donker, kil en ak'lig woud!
Ginds ijlt ſchig'g de hinde, de vreeze bevleugelt haar voeten!
Alöm heerscht niets, dan angst en ſchrik!...

Luister! ... ſteeds ſtijgt het geweld ... nog immer verheft zich de woede...
Al hooger, luider brult de ſtorm!...
Vuurige, blaauwende blikſems doorkruiſen al fisſend den hemel! —
Daar berst een wolk met gloed vervuld!...
Knert'rende ratelt, en knarst de daavrende ſtemme des donders.
De zon omgeeft het ijz'lijk zwart!...
Gins vaart krasſend de raaf op het bruiſchen der ſtormen daar henen.
Alöm heerscht ſchrik, en angst, en dood!...

Klet'rende hagels en ſneeuwjagt, vermengd met den ſtortenden regen,
Beſtormen 't eenzaam, vredig dak.
Schrikkelijk brijz'len de golven op tzid'rende, dav'rende roſſen,
Daar 't ſchuim zich tot de wolken heft!
Alles is woe'lende, in ſtrijd — het vuur, en de lucht, en de baaren!
Alöm heerscht ſchrik, en angst, en dood!...

Welk

Welk een ontzag'lijk tooncel! . . . ô dreigend, vervaar'lijk verſchijnſel!
Mijn oog beſchouwt een woeste ſchim!...

Grimmig beſtijgt hij de wolken, hij treedt op den huilenden ſtorm-vlaag.
Hij ſchijnt van *Morvens* ſtout geſlacht! . . .

Flik'rende, lichtende vlammen vertoonen het ſpoor van zijn treden
Zijn forſche vuist omvaamt den ſtorm!...

Rillende vlieden de golven, de ſchuimende, bruisſchende baaren,
Voor zijn gedugte treden weg.

Angſtelijk ſpoên zij te rug, de duistere, dreigende wolken,
Zij ſtuiven voor zijn magt'gen tred.

Morven! ô weê u! . . . een Held, een krijger, zonk neder ter aarde!
Hij viel aan *Erins* rijzig ſtrand!...

MALVINA! — 'k zie . . . 'k zie uw traanen langs bleeke, verwelkende wangen,
Ontrollen ze aan uw kwijnend oog!...

'k Zie uw gefolterde ziele. . . . 'k zie 't zwoegen van 't lijdende harte!...
'k Zie 't weê, dat uwe borst verſcheurt!...

Zugtend verneem ik het koeltje, de windjes van 't ſtroomrijke *Lutha*. —
Zij zuizen door uw lokken heên.

Jam'rende klaagt hun gefluister, zij lisp'len: — „rampzalige Schoone!
„ De dagen uwer vreugd zijn heên!..."

Graas nu vreedzaam, ô hinden! op 't zwijgend gebergte van *Cona!*
Vrees, everzwijn! — neen vrees niet meer!

Vrees uwen jager niet meer — hij zal u voortaan niet vervolgen. —
Ontſpannen hangt uw boog en rust!

Ach!...

Ach! . . . ja, de zoon uwer liefde, de krijger zonk neder ter aarde!
De jong'ling uwer min is dood!...

Morven! uw grootheid, uw Held, het kroost van den ſtoutſten der Barden,
Ligt door 's verraders vuist geveld.

Ja, het is OSCAR, wiens woên op de bruiſchende ſtromen voorbijvaart,
En 't ontweêr voor zich henen drijft!...

Ja, het is OSCAR!... zijn roem — den val van zijn grootheid betreurt hij!
Hij is 't, die ſchrik en angſt verbreidt!...

Doch, waaröm koomt ge in den ſtorm dus grimmig naar *Ardvens* gebergte?
Gij vielt niet, als 't verwelkend loof!...

Neen . . . neen zelfs in uw val nog bewond'ren de Helden uw grootheid;
Daar ſmaad en ſchaamte uw vijand dekt!...

Neen, uw ſchitt'rende lanſe purperde 't bloed des verraders
Gij vielt, gelijk een dappre ſtort!...

Luiſterrijk, veele in getal zijn de velden des doods en der graven,
Waar op uw kling haar roem bevogt.

Morven! uw rotſen weêrgalmen dus ſlaâg den onſterf'lijken OSCAR!
Zijn naam ſlijgt in der Barden lied! . . .

Ja, wen een maal de jager den groenenden top van den heuvel,
Al hijgend, afgemat, beſtijgt;

Dan ſtaat hij peinzend, beſchouwt met eerbied den grijzen gedenk-ſteen.
En plengt een traan op 't vaale mosch!...

Berſtend ontglipt hem een zugt: dus ſpreekt hij: — „hier rust een Gebieder.
„ De Zoon des edlen OSSIANS!" —

Meisjes

Meisjes van *Morven!* betreur!... ô!... beween den grootmoedigen jongling!
Ja, fchrei vrij om zijn droeven val!...

Moedig en fterk was zijn vuist, zij troostte de lijdende Schoone,
En ftortte *Lochlins* trots in 't zand!...

Zie, hij vaart zagt'lijk daar henen, geen gramfchap bedekt zijn gelaat meêr!
Hij treurt niet meer om zijnen roem!...

Vreedzaam vaart hij voor bij, geen angst, en fchrik, en ontzetting
Verbreidt zijn gramfchap meêr in 't rond!...

MALVINA.

EEN TONEEL-STUK.

DE VERTOONERS.

ULIN. *De eerſte van* FINGALS *Barden, die door denzelven werd afgezonden, om het lijk van* OSCAR *naar* Ierland *over te voeren, en het aldaar ter aarde te beſtellen.*

COLGAN. *Een tweede Bard.*

CATHUL. *Een vriend van* OSCAR, *en Gebieder op* Morven.

MALVINA. *De dogter van* TOSCAR, *een Gebieder op* Lutha.

CUTHONA. } *Dogters van* SORGLAN, *een Gebieder*
COLMA. } *op* Lutha.

Het tooneel is een berg, niet verre van het ſtrand.

MALVINA.

Een Toneel-ſtuk.

COLMA.

Wisch uwe traanen weg, ó gij ſchoonſte onder de Maagden van *Lutha!* — De grijsägtige ſchemering daagt op onze velden. De dunne ſchaduwen vlieden henen voor de gouden ſtraalen der zonne. Dat wij de galmende wouden doen ontwaaken; de huppelende hinden opwekken van den boord der ſtroomen!

MAL-

MALVINA.

De jagt biedt mij geen genoegen meer, ô COLMA! — verre . . . verre van hier is mijn jager! In *Erin* is het, dat zijne bekoorelijke lokken op de winden fladderen! — ô Liefelijke koeltjes! breng hem mijne zugten! . . . Dat zijn moedig hart luid opwaard kloppe bij het gedenken aan zijne beminde! . . . Dan, waaröm zouden de overdenkingen der liefde den boezem van mijnen Held vervullen? — Mijn jeugdige Adelaar zweeft over zijnen prooi. Zijne ziele verheugt zich in het geklank der wapenen.

COLMA.

Uw lied wordt niet meer gehoord in de valeijen van *Lutha*!... Haare ſtroomen vloeiën niet meer daar henen met uw gezang!... Leg de donkere wolken van uwen jammer af! De bloeme der ſchoonheid welkt weg voor de ſmarte: — zij verbleekt de wangen eener Bekoorelijke. Weinige zijn de dagen der treurigen! — Sta op, ô gij Schoo-

Schoone! ſta op, en ſpan uwen boog! Uwe doggen, die om uw henen huppelen — zij nodigen u tot de jagt. — Wel dra . . . wel dra zal uw jeugdige geliefde van het veld des roems wederkeeren.

MALVINA.

Helaas! . . . ô COLMA! — helaas!... een vriend van MALVINA ligt verſlagen!... Een Held . . . een Held zeeg neder op *Erin!*... Te midden van de ſchaduwen des nagts, wanneer een ſtaatig zwijgen in de gewelven heerschte, en alles . . . alles, behalven MALVINA alleen den balſem der rust genoot, zweefde 'er eene treurige ſtemme over de ſnaaren van mijne harpe. Ik rees op . . . rees op — doch de klank was reeds vervloden! ... Ontzettinge greep mijne tzidderende leden aan: mij dagt, het was de ſtemme van mijnen OSCAR! ....Van nieuws ſtrekte ik mij ter ruste neder, dan, eene herhaalde tziddering overweldigde mijne ziele! De lugtige treden van eenen verſcheidenen, zweefden langs den bodem; de wapenen van mijnen Vader weêrgalmden aan den wand! Deze... deze zijn de tekenen des jammers! Verre van mijnen boezem verbannen zij de kalmte!...

COLMA.

IJdele vervaarenisse hebben u aangegrepen, ó dogter der Helden! — zij verduisteren de dagen van uwe jeugd! — OSCAR gloeit van uwe liefde; ik hoorde eenen zugt, welke opberstte uit den boezem des Krijgers. — Ik zag een traan in zijne oogen zwellen bij zijn vertrek. Hij scheen treurig. Bekoorelijk was hij, gelijk de avond-zonne, welke nederzinkt in het meir, wanneer plas-regens haaren gloed verbergen, en ter helfte haare lieffelijke schoonheden verduisterd houden. — Dikmaals keerde hij te rugge; vaak zogt hij van nieuws zijn blaauw-oogig meisje. De maagden van *Selma* benijdden uw geluk. Een purpren blos overdekte haar gelaat. Verstolen zugtjes stegen opwaard uit haare zwellende boezems. Haar lof verzelde den jongeling in zijne bekoorelijke lokken, haare zegeningen volgden de gelukkige MALVINA!... Waaröm dan zijt gij treurig, ó mijne vriendinne! — In vreugde... in vreugde zullen uwe jaaren daar henen rollen!

CUTHONA, *in haast.*

Zij spreekt tegen MALVINA.

Verre, in de duistere plooiën van den oceaan heb ik een schip ontdekt. In het eerst scheen het een

saam-

ſaâmgepakte nevel, welke, even als eene wolke, op de golven dobberde; doch wel dra vertoonde het zich duidelijker aan mijn gezigte. Zijne donkere kiel kliefde de baaren; tot de wolken zag ik haar oprijzen, De westen wind vulde haare gezwollen zeilen; hij ſtuuwde haar voord naar onze ſtranden. Toen herkende ik het ſchip des Koníngs; met ſpoed kwam ik, om u dit genoeglijk nieuws te brengen.

BARDEN, *op eenen affland.*

Weê uwe torens, ô *Selma!*... Weê!... weê u, ô gij treurige zaalen! — Verbleekt ligt de Vorst uwer jeugd ter neder: gevallen is de ontzaggelijke verbrijzelaar der ſchilden!... Weê uwe torens, ô *Selma!*.., Weê... weê u, ô gij treurige zaalen!

ULIN.

Ontvangt zijne ſchim, ô gij Helden, welke verſcheiden zijt! — ontvangt hem op uwe lugtige wolken! Vreezelijk in zijne wapenrustinge was de jeugdige Krijger: — ontzaggelijk was hij in het gevegt. Zijn zwaard ontzette den trotſchen: een ſteun voor magteloozen was zijne lanſe. Getroffen door de hand van eenen verrader, viel hij in zijne jeugd!... Ween over hem, ô gij Dogters van *Selma!* — de roem, de

grootheid van uw geslachte is daar henen! . . . .

COLGAN.

Strooi bloemen op zijne grafstede, o gij Schoonen! — Besproei het gras van zijnen lijk-heuvel met uwe traanen! — De eerste van zijn geslachte ligt geveld!... Zijne treden zullen wij niet meer aanschouwen op *Cona*; zijne pijlen, de snel vliedende hinden, noch de vreesägtige berg-rhee meer verwonden! Snel, even gelijk de adelaar der lugt, vloog hij door de reiën zijner vijänden. Gelijk de baaren des oceäans, onbedwongen in zijne kragt, bruischte hij daar henen. De drom der bestrijderen druischten aan tegen zijn schild, even gelijk de golven op de bewassen zijde der verheven rotse. Doch, helaas!... hij is gevallen. De trots van *Ardven* is ter neder geveld... ter neder geveld door de vuist van eenen Verrader.

MALVINA.

Wat wil deze optogt!... welke toonen zijn het, welke mijn beevend oor bereiken!... Ach!... zij komen van *Erin!*... Het zijn de Barden van FINGAL!...

CATHUL. *Hij ontdekt* MALVINA. —

Hoe kan ik deze treurige geschiedenis verhaalen, hoe de ziele van MALVINA vervullen met jammer?

mer? De jongeling haarer liefde beſteeg zijne wolke: ... de grootmoedigſte mijner vrienden is daar henen. Doch zijne lanſe heeft den Koning van *Erin* aan zijne voeten uitgeſtrekt. CAIRBAR, de verraader! bloedde van zijne ſpeer. Een ſnelle wraake heeft de misdaad van den laaghartigeu gevolgd! . . .

MALVINA.

Men verönderſtelle, dat zij het gezegde van CATHUL *gehoord heeft. Middelerwijl nadert de treurige optogt, zo dat zij het bloedig lijk van* OSCAR *kan herkennen.*

Ach! . . . Is hij daar henen, de jongeling mijner liefde. Dit is het lijk van OSCAR! . . . OSCAR, mijn Geliefde! . . . gij zijt verſlagen! . . . Ach! . . . beſchouw de bloedige wonden in zijne borst! . . . Antwoord mij, ô mijne Dierbaare! — antwoord uwe verloren MALVINA! . . . Helaas! . . . hij is gevallen! . . . Hij is niet meer! . . . OSCAR . . . mijn Geliefde is daar henen. Ach! . . . hoe zijt gij nedergeſtort, ô mijn Beminde! — Wie is, hij, die magtig was, den verſchrikkelijken

OSCAR te velden!... ó!... Spreek!... ſpreek... Doch hij is ſtom... ſtom — voor eeuwig!... OSCAR... mijn bekoorlijke OSCAR is verſlagen!... Weé!... weé!... mijnen treurigen dagen, welke toekomſtig zijn!... Weé mijner afgefolterde ziele!... Doch zie, van zijne glanſende wolke wenkt hij mij reeds; hij nodigt mij, om aan zijne zijde op de winden te zweeven!... Ja, ik zal u volgen, ó mijn Geliefde! — uwe kille, donkere grafſtede, zal wel haast mijn treurig overſchot bevatten!... Ruk aan, ó gij ſchimmen van mijne Vaderen! — ruk aan... ruk aan op de vleugelen van den ſtormwind!... Ruk aan, en voer mij henen naar mijnen OSCAR!...

CATHUL.

IJl henen, ó gij maagden van *Lutha*! — IJl henen... ijl henen ter hulpe van de rampzalige MALVINA!... Zij bezwijmt... zij zinkt neder! — Voer haar weg van het treurige gezigte van haaren Beminden! — roep haaren vlugtenden leevens-adem te rugge! Het vlijmend ſchigt des weedoms heeft

haar

haar gevoelig harte doorgriefd! Smarte, even gelijk een vuurig, een gloeiënde lugt-verſchijnſel, het welk door de donkere ſtorm-wolken ſchiet, vloog dwars door haare duistere ziele henen!...

COLMA.

De liefelijkſte der bloemen van *Lutha* is verwelkt. De zengende ademtogt van het zuiden voer over haar hoofd: hij verſchrookte haar ontluikende ſchoonheid!... Koom, ô CUTHONA! — koom — dat uwe hulpe de rampzalige MALVINA ondersteune!

CUTHONA.

Dat wij haar zagtelijk nederſtrekken aan den voet der met mosch bewasſen rotſe, waar het frisch lugtje, en de koelende ſtroom haare geſchokte ziele ter ruste brengen. Koom, dat wij haare ſmarten verzagten — de vlijmende ſchigten des jammers poogen te verſtompen!

Waaröm . . . waaröm toch zijt gij verre, ô OSSIAN! — waaröm zijt gij afwezig ten dage van den rouwe! Uw gezang zou de ſtormen haarer ziele ter ruste voeren: — uwe woorden haaren weêdom kunnen verzagten! . . .

CATHUL.

Omgeef uwen glans, ô zonne! met uwe wolken: dat de duisternisſe deeze tooneelen van rouw overdekke! De trots uwer jeugd is gevallen, ô *Selma!* . . . de vleugelen van uwen adelaar zijn verzengd door een blikſemſchigt! . . . Weên! . . . ô gij liefelijke maagden! — doch weên in het verborgen; eer de Koning der aarde zich verheuge in onze rampen; eer hij aanrukke, om onze heuvelen te verwoesten. Beheerſcher der wereld! — hij vernederde uwen hoogmoed: — uw ſchuimende roſſen dreef hij van onze grenzen! — Ook gij, ô CAROS! — magtige Gebieder der kielen! — ook gij tzidderde een maal op zijn gezigt! Met ſchaamte verſchoolt gij u agter uwe muuren! Zijn zwaard durfdet gij niet wederſtaan in het gevegt! . . .

De

De zoonen van *Lochlin* gevoelden zijne kragt: — de ſtoutmoedige CORMALO bloedde voor zijne ſpeer! Een donderſlag voor de vijanden was zijne ſtemme: — vreezelijk was zijn arm, als de ſtroom van het gebergte, wanneer de ſlagregen zijnen ſchuimenden vloed hoog opzwelt, en onſtuimig in de valleije nederſtort. De ontzaggelijke dammen ſtuiven weg voor zijn geweld: — In zijnen loop voert hij de wouden, de ſtaatige eiken, welke zich in de wolken verheffen, al brullende met zich daar henen.

Stem, ô gij Barden! — ſtem het gezang des jammers aan! — Dat de jeugdige Krijger op uw lied naar de lugtige verblijven van zijne Vaderen daar henen vare.

CHOOR VAN BARDEN.

Daal neder ... daal neder, ô gij ſchimmen der Helden van *Morven!* — Daal neder, op uwe ruiſchende wieken! Daal neder, en ontvang den jeugdigen Krijger van *Cona* in uwen drom! ...

ULIN.

Breng hem zijn gewaad van nevelen; reik hem zijn schild, uit wolken gevormd, en zijne speer! Geen wandelaar was hij, welke tzidderde in zijnen loop — geen Krijger, welke vlood voor zijnen vijand! . . . Onverschrokken in gevaren bleef zijne dapperheid. Zijn hart was gelijk het staal van zijne klinge. Vergeefs poogden verëende krijgs-heiren zijne ziele te schokken — vrugteloos streefden zij, hem te doen wijken! — Wanneer gevaaren *Morven* omgeven hebben; wanneer de speer der vreemdelingen op onze heuvelen flikkert — dan, ó OSCAR! — verschijn dan, om uwe Vrienden bij te staan! Vertoon hun uwe ontzaggelijke gestalte van uwe wolke, en vuur hun aan om uwe daaden natevolgen! Uwe daaden zullen leeven in onze gezangen! — Grootmoedig waart gij, en dapper!

COL-

COLGAN.

Rol henen op uwe donkere vleugelen, ô jaaren! — rol henen, en voer zijnen naam tot de tijden, welke toekomstig zijn! — Wanneer het geslachte van *Morven* is uitgestorven — wen de torens van *Selma* in het zwijgend puin nedergestort zijn; en de grijs bemoschte grafstenen der Helden reeds langen verloren liggen op de heide — ook dan zelfs nog zal zijn naam verëerd, en zijne gedagtenisse zal beroemd zijn! De toekomstige barden zullen uwe grootheid verheffen — gloeiën zullen zij bij het verhaalen van uwen moed! — Zij zullen weg smelten in verrukking, wanneer zij uwen lof bezingen!

CHOOR VAN BARDEN.

Daal neder, ô gij schimmen der Helden! — daal neder — ontvang den jeugdigen jaager van *Cona!* . . .

KIN-

*

KINFENA EN SIRA.

Een Gezang.

Reik mij de harpe der vreugde. Een welluidend gezang vlocit langs mijne ziele henen. Het liefelijk gevoel eener bekoorelijke mijmering ontwaakt in mijnen boezem. De liefelijke dagen mijner jeugd roept het te rugge. Hoor mijn lied, ó mijne Vrienden! — bij wijlen nog verzagt het mijnen weêdom.

KINFENA.

Ó SIRA! bekoorelijkſte der maagden! — uwe gangen beſchouw ik op *Mora!* Naauw buigen uwe voeten de bebloemde toppen der heide neder. Uwe lange, geelägtige lokken vloeiën op den wind. Bevallig omvat uwe ſneeuw-witte hand den ſpigtigen boog. Al zwellende verheft zich uw ſtijgende boezem bij het jaagen der rheën. Waaröm vervolgt gij eenzaam de herten der wildernisſen? — Waaröm ſtreeft gij dus alleen om de hinden van *Mora* te treffen? — Uw wel eer geliefde KINFENA — ach!... hij is vergeten! — Hij verzelt u niet meer op de jagt!... Helaas! ... eene verwoestende ſmarte verteert de mannelijke kragt zijner geſtalte: — hij welkt, onöpgemerkt, door u weg! ...

Voor u ſteevende ik naar *Lamul* — voor u ſtreefde ik, om den zwart-lokkigen SANGER te zoeken. Ontzaggelijk was zijn arm, als de ſtroom van *Caruth!* ... duister waren zijne wenkbraauwen: zijne woede was vreezelijk ... vreezelijk, gelijk de donkere, de ſaâmgepreste wolken des ſtorms, wen de gloeiënde blikſemen uit haare vaneengereten zij-

den

den ten voorſchijn ſchieten, en den gierenden ſtormwinden eenen doortogt bereiden. Ik verächtte zijne ſterkte; ik ſtortte met hem in den doodelijken ſlag! Doorboord van mijne lanſe, viel hij ter aarde. Zijn ſchuimend bloed verwde mijne ſpeer! Doch helaas!... van toen aan vermijdt gij KINFENA!... van toen aan verkwijne ik in mijn jammer!...

Zo uw harte getroffen was door SANGER — zo de woeste Krijger eenen doorgang vond tot uwen boezem; waaröm dan geboodt gij mij, u te wreeken? — Waaröm bevalt gij mij het bloed des Gebieders te ſtorten? — Nooit toch had hij mij beledigd — onze Vaderen zijn nimmer vijänden geweest! Voor u alleen hebbe ik mijne dagen gewaagd; om uwe liefde te verwerven, daagde ik hem ten ſtrijde! Schenk mij . . . ſchenk mij mijne trouw en liefde te rugge!... Keer weder... keer weder, van den heuvel van *Mora!*... Keer weder, of ik verga van wanhoop!...

Doch zie, zij daalt neder van den heuvel.... zij daalt neder... ſchoon, als de regen-boog aan den hemel, wen de waterägtige zonne in het dal ſchijnt, en de wouden van *Mora* met haaren glans ver-

verlicht!... Haar gebuwen *Dearg* loopt voor haar uit — al dartelende huppelt hij, om deze Bekoorelijke!... Doch luister!... Ik verneem de welluidenheid haarer ſtemme... haare lieffelijke tonen hebben mijn oor bereikt! — Ik wil mij verſchuilen, dat ik haare gedagten verneme — dat ik mij voor de verächting van haare blikken verberge!...

SIRA.

Het jagen verſchaft mij geen genoegen meer. ô Rustelooze liefde!... de kalmte van mijnen boezem hebt gij verſtoord! Mijn wel eer tedere KINFENA is trouwloos!... SULMALLA heeft den jongeling mijner liefde aan mij ontroofd!... Dan, waar op... waar op toch ô SULMALLA — waar op kunt gij u beroemen — waar op, dat KINFENA uwe bekoorlijkheden verkieze? De maagden van *Mora* prijzen mijne geſtalte: de jongelingen van *Samar* verheffen mijne ſchoonheid. Ik gevoele, dat in mijn hart tederheid woone: ik voele, dat de deugd mijne ziele verädelt! Doch gij zijt bedriegelijk, ô SULMALLA! — de zwarte afgunst be-

bezwalkt uwe borst. Ach!... dat gij een maal verlaten — dat gij eenzaam en verlaten wezen moogt, even gelijk SIRA!

Dan, te vooren moet gij de zaligheid gevoelen, welke ik gekend hebben. . . . en — dan . . . dan nederzinken in het jammer, dat mij verteert! . . .

Ach! . . . waar zijt gij, . . . waar zijt gij — ô mijn teder geliefde KINFENA! . . . ô! . . . Kondt gij de diepe zugten van mijnen boezem vernemen: — kondt gij dezen ſtroom van traanen zien, hoe zij neder vloeiën — beſchouwen, hoe zij mijnen boezem bevogtigen, om uwe liefde! . . .

Doch wie is hij, die daar beneden in de valeije zit? Zijn hoofd rust gebogen op zijnen arm. Peinzende is hij en treurig. Weé mij! . . . Het is mijn KINFENA! — Waaröm, ô KINFENA! . . . waaröm zijt gij eenzaam en treurig? — Waaröm zijt gij verlaten, zonder SULMALLA!

KINFENA.

Een vijänd van onze ruste, ô SIRA!... heeft u een verdichtzel verhaald! KINFENA heeft uwe lie-

fe-

felijke reden beluisterd, en de smarte is verzwonden uit zijnen boezem. Noch SULMALLA, de bekoorlijke maagd van den heuvel, noch eenig ander Meisje uit de valciën, heeft u het hart van uwen Gebieder ontvoerd. Gij alleen, ó mijne SIRA! — gij alleen heerscht in mijne ziele.

Koom, ó gij Schoone! koom naar de wooning van mijnen Vader, waar de verheven torens zich over den schuimenden stroom van *Arduf* neigen, en hoog getakte stammen, hun voor de woede van den noorder storm beveiligen. De duistere SANGAR zal u niet meer ontrusten; mijne lanse heeft den Gebieder ter neder gestrekt.

SIRA.

De verächtelijke schender . . . is hij gevallen! Dan . . . dan wil ik gaan met KINFENA; woonen wil ik met hem in de torens van zijnen Vader. Door u beschermd, ó mijn geliefde! zal geen Gebieder uwe SIRA beledigen — geen krijger meer zal haaren naam bezwalken!...

Voord aan zal SULMALLA mij niet meer ontrusten! Nimmer zullen haare verdichtfelen mijnen boezem meer eenen zugt ontwringen! Dierbaarer zijt gij mij, dan de ſtroom den vermoeiden herten; dierbaarer dan de bebloemde ſtruiken der hinden zijn.

SIRA.

SULMALLA had mijne ziele met het zwart vergif des folterenden minne-nijds beſmet. Zij zeide mij, dat gij wel eer SANGAR beminddet, en mij henen zond, om hem te beſtrijden, op dat ik vallen mogt voor zijnen arm. Gij belachtet — zeide zij — mijne zugten, en verlangdet naar het eindigen van mijne dagen. Dan, nu gij mij getrouw zijt . . . mij bemint — nu zijn alle angſten verdwenen — en mijn lijden heeft zich verdeeld. Dierbaarer zijt gij mij thans, dan de zagt zuizelende regen vlaagen der verſchrookte valleije van *Lona*, wen de brandende zonne-ſtraalen de beeken uitgedroogd hebben, en het verzengde gras al kwijnende zich ter aarde neigt.

SI-

SIRA.

Dat wij het aandenken der voorleden jammeren verbannen, en den zuiveren wellust van onze zaligheid genieten. Stil, kalm, even gelijk het gelaat des meirs, zijn thans onze dagen — morgen reeds kan de woede des ſtorms de glad gekemde baren beroeren.

Koom herwaard . . . koom herwaard, ô gij maagden van *Mora!* . . . Koom herwaard, om de redenen van SIRA te vernemen! . . . Voor KINFENA alleen wil ik leeven — en met vreugde wil ik voor KINFENA zelfs het ſterven tarten.

Dus zong de ſchoonſte der maagden van den heuvel, en even dus antwoordde haar de Gebieder. Langen bloeide dit gelukkig paar. Langen beſchouwde men hunne met mosch bewaſſen graffteden op *Mora*. De jager zag ze, en ſlaakte eenen zugt, terwijl hij voor bij ging — de jeugdige maagden beſproeiden met traanen hunne enge woninge!

HET LIED

VAN

OSSIAN,

NA HET OVERWINNEN

DER

ROMEINEN.

Verſcheiden krijgs-drom! daal op uw wieken neêr,
Daal ruiſchend neêr; ja — .... daal van het lugt-gewelf —
't Gewelf waar ſchorre donders loeiën . . .
Daal, en geniet ook deez' blijde zegel

Deel in deez' vreugd, die thans ons met roem bekroont,
De trotsche vorst wien 't wereld-rond schier aanbad
Hij vlood . . . hij vlood voor onze klingen —
Hij, die wel eer ons met slagting dreigde.

Zijn klepper snuift nu, daar hij hem briesschend torscht,
Geen schrik en angst meer over de velden heên:
Hij zal hem niet meer zegevierend,
Trap'lende over de heuvels voeren!

ô *Morvens* lans! gij stortte den vijand neêr!
Verwonnen viel hij steenend op 't veld des slags!
Hij viel.... hij viel, die wreede strijder —
Hij, die wel eer ons met slagting dreigde.

Zijns ad'laars wiek — deez' breidde verschrikking uit! . . .
Der maagden hart trof . . . trof zij met tziddering!
Dan, iedre jonge krijger lachte
Ja, hij belachte des dwinglands hoogmoed!

„Een zwarte wolk voer over 't gebergte heên;
Ontzettend traadt, ge ô dood! door de dalen voord;
Der moed'ren droeve jammer-klagte
Steeg met de zugten der fchoonen opwaard.

Dien naaren treur-galm, FINGAL! vernam uw oor!
Uw moed verhief zich.... Waaröm hem ook getergd...
Ja, waaröm hem naar 't ſtaal doen grijpen,
Vreemdeling! daar gij verdelging dreigdet!...

Zijn flik'rend zwaard vloog — 't vloog nu door drom bij drom!...
Gij vijand! vloodt... vloodt, fnel, als de hinde vlugt...
Nu ſpotten de eerst verſchrikte maagden —
Spotten — met u, die vervaard moest wijken!...

Elk haarer vroeg thans — vroeg haaren jongeling —
Al juichend vroeg zij: — „ waar is die woeste drom?...
„ Die drom, welke ons nog korts verwaten,
„ Vrees'lijk en ſtout met verdelging dreigde?" —

O Bar-

ô Barden! hef dus.... hef nu uw zangen aan!
Zing *Fingals* roem.... zing.... zing van zijn dapperheid!
En gij, ô fchoon geflacht van *Selma!*
Dat thans uw harp ons al galmend roeme!...

Verhef den Held, die ftrijdend voor *Morvens* grond,
Zeeghaftig neêrviel — zing thans zijn geest ter rust,
Verheft hem — hij verwon den ftouten,
Die ons wel-eer met verdelging dreigde.

Vlie zorgen ... vlie.... vlie, ver van dit ruifchend feest!
Gij maagden reik ons vrolijk dien drink-fchelp rond!
En gij, met roem gevelde krijgers!
Smaak nu de liefiijke rust der braaven!...

Gelukkig drie werf, tedere wijfi'ren ftoet,
Dien *Morvens* krijgs-magt voor het geweld befchut!
Gelukkig ook zij, die als Helden
Selma's bekoorlijk geflacht befchermden!...

BOSMINA.

Een Gezang.

Wanneer . . . wanneer zullen de toonen des jammers niet meer vernomen worden; wanneer zal *Selma* bevrijd zijn van haaren rouw!...

De ziele van OSSIAN is overſtelpt van ſmarte; het geſlachte van FINGAL werd van deze aarde weg gevaagd! — — ô Gij, mijne harpe! het treurig herdenken roept gij te rugge voor mijnen geest; dan, ach! . . . het hart des Barden ſtreelt —

ſtreelt — gij ſtreelt het niet meer met uwen galm! . . . Mijne oogen zijn verduiſterd! . . . De medgezellen van mijne jeugd zijn daar henen — alle . . . alle mijne kinderen vielen neder! . . . Slegts kleene, geringe ſtervelingen treden voord, waar een maal de magtige FINGAL het gebied voerde! ô *Selma!* uwe in puin verwandelde torens zinken ter aarde. De kille winden huilen door uwe gewelven; het ſchautig gras bedekt den zetel des Vorſten. De vreezelijke nagt-uil neſtelt in zijn ſchild: de wapenen des Held zijn met mosch bewaſſen. De blik der Schoonen ſchittert niet meer in uwe zaalen — met de donker wentelende jaaren zijn uwe dogteren verdwenen. Uwe Helden liggen geveld — zij zijn daar henen, en uwe Barden zegen neder in den dood.

Wanneer . . . wanneer zullen de toonen des jammers niet meer vernomen worden, wanneer zal *Selma* bevrijd zijn van haaren rouw! . . .

Dan, zing . . . zing egter, ô mijne harpe! uwe ſtem vermag — ja zij vermag nog troost in mijne ziele uit te ſtorten; het lied der

jammers, bij wijlen is het mij — genoegelijk

Het was in de dagen van mijne jeugd: — met FINGAL ſtevende ik naar *Gorm-in* — naar *Gorm-in*, het ſtormägtig eiland van DUTHLAMOR — van DUTHLAMOR, den vijand der vreemdelingen. Vijf-honderd uitgelezen jongelingen verzelden den Held. Met vreugde doorploegden wij de ſchuimende baaren. Eene lugtige koelte deed onze blanke zeilen zwellen: de rotſige heuvelen van *Gorm-in* verſchenen voor ons gezigt. Wij ſtortten in de baai van *Clubar*. In zijne kragt verhief zich FINGAL uit het ſchip. Eene rijzige ſpeer ondersteunde de treden van den Koning; al ratelende weérgalmde zijne wapenrusting rondöm hem heenen. Zijne Helden verbreidden zich langs het ſtrand. Met flikkerend ſtaal bedekten wij onze leden.

Hoog opwaard aan den heuvel verſcheen het leger van den duiſteren DUTHLAMOR. Te midden van hun vertoonde zich hun gebieder, even gelijk het getakte hert, omgeven van zijne kudden. Verre boven hen verhief hij zijn rijzend voor-

voorhoofd; ontzaggelijk, ſtaatig waren de ſchreden van zijnen trots; doch donkerheid heerschte over zijne wenkbraauw — zijn gelaat was onvriendelijk en woest. Eene zwarte grimmigheid vloeide dreigende van zijne blikken af; de verdelginge der vreemden ſpreidde duiſternisſe over zijnen boezem. Al ſtamelende ſtortten woorden van woede van zijne tonge. — „ Is dit . . . is dit de mag- „ tige FINGAL! . . . " — Dus riep hij uit. — „ Koomt hij herwaard . . . koomt hij herwaard, „ om wraake te nemen over den val van FER- „ GUS? — Dat hij kome . . . dat hij kome! . . . „ Mijn zwaard met zijn bloed te bepurperen — „ hier naar verlange ik reeds . . . ik verlange „ reeds de gieren met zijn van een gereten lijk „ te voeden! . . . "

Deze . . . deze waren de reden van den hoogmoedigen — den dreigenden Gebieder, toen de duiſtere ſchaduwen van den middernagt, welke oprezen uit het westen, de beide legers wel dra geheel met donkerheid omſluiërden. FINGAL ruſtte aan den oever; eene rotſe ſchraagde zijn ontzag verwekkend hoofd; rondöm hem henen waren

ren zijne Helden uitgeſtrekt. De wisſelende winden ruiſchten in zijnen baard. De woeſte ſtormen loeiden over de oppervlakte des oceäans, zij ſtuwden zijne baaren al ſchuimende naar het ſtrand. Vuurige, gloeiende lugt-verſchijnzels ſchoten al blikſemende door de ſchaduwen; gebroken zugten, even gelijk het gejammer der verſcheidenen, bersten voord — zij bersten voord uit de wolken van den middernagt. Treurig was de ziele van FINGAL; het herdenken aan de jaaren der vergangenheid verhief zich voor zijnen geest. Een gevoël — de voorbode van het aannaderende jammer, omnevelde zijnen boezem. Dan, ten laatſten ſloot eene ſluimering de oogen van den Held.

Toen was het, dat CLATHO tot de droomen des Konings nederdaalde. Bleek, even gelijk de maane, wanneer duiſtere wolken rondöm haaren zwijgenden glans henen ſtormen, en de wandelaar het afzijn van haare ſtraalen betreurt — even dus was haar gelaat. Haar gewaad was gevormd uit den grijsagtigen nevel der woeſtenije; van haare verwelkte oogen ſtroomden traanen neder.

Her-

Herhaalde zugten verhieven zich uit haare borst. Ten laatſten berſtte zij op eenen zagten droeven toon met eene zwakke ſtem in deze woorden uit.

„ „ Rampzalige FINGAL! uwe jaaren vloeiën
„ heên in jammer. Het ſtaal... helaas!... geſtadig
„ moet het in uwe rechte ſchitteren!... het wreed-
„ aartig lot vervolgt beſtendig uw geſlacht! ...
„ Uwe zaalen, de toevlugt der vreemdelingen
„ zijn ontheiligd. De donkere MALCARGLOS
„ woedt vreezelijk in uwe land-paalen: het bloed
„ van uw volk vloeit van zijn ſtaal. Rijs op,
„ ô FINGAL! — rijs op, en vlieg ter hulpe
„ van BOSMINA! ..." —

Zij verdween te midden haarer wolke, even gelijk de daalende avond-zon, wanneer zij haar gelaat in den weſtelijken oceaan verſchuilt — dan, nog geſtadig eenen liefelijken gloed agterlaat!"

FINGAL verhief zich in zijne wapenen. Hij greep zijne ontzaggelijke lanſe. De bekoorelijke, ten halven zigtbaare geſtalte — deze zweefde nog geſtadig voor zijn gezigte. Nog ſteeds weêrgalmden de droeve woorden in zijne ooren. Verſchrikkelijk waren de blikken van mijnen Vader. De

woe-

woede rees op te midden van zijne ziele. Onze krijgeren bemerkten het, dat hij eene gedaante der verſcheidenen aanſchouwd had: — menigmaal... menigmaal daalden deze ten tijde der gevaaren tot zijne droomen neder. Zwijgende zaten wij, en — op eenen afſtand. Met droefheid beſchouwden wij de gramſchap van den Koning.

De graauwe ugtend-ſchemering verſcheen thans in het ooſten. De zon begon nu voordterukken — voordterukken in haaren vuurigen loop: zij beſtrooide de toppen van het gebergte met ſtraalend goud. Haar gloed flikkerde op de ſchilden van DUTHLAMORS ſtrijderen. Even gelijk een woud van rijzige pijn-boomen, welke hunne verheven kruinen, in de wolken verſchuilen — dus ... even dus ſtonden zij in hunnen trots. FINGAL zag den bedreigenden vijand. De ontvlammende woede van zijne ziele verhief zich. Hij riep, en ſprak tot ULLIN. — „ Ga, ULLIN! — ga „ en zeg DUTHLAMOR, dat hij kome ... dat „ hij kome — kome, om mij alleen te beſtrij- „ den in de vlakte. Den dood van zijne ſtrijde- „ ren begeer ik niet — nimmer ... nimmer heb- „ ben

„ den zij FERGUS beledigd. Mijne hand ſtreeft
„ niet naar den val der zwakken: ook het verſchei-
„ den der dapperen, kan mij geene vreugde ſchen-
„ ken! Den trotſchen alleen vernedert mijne vuist:
„ alleen de hoogmoedigen ſtorten voor mijn
„ zwaard!" —

De grijze Bard gehoorzaamde aan dit bevel. — Met ſtaatige ſchreden trad hij naar den vijand. Voorwaard hield hij zijne flikkerende lanſe geſtrekt; plegtig ſprak hij woorden des Konings. — „ „ FIN-
„ „ GAL verbeidt u alleen op de vlakte — hij ver-
„ „ wagt u om, het lot des ſtrijds te beproeven.
„ „ Zijn arm verſmaadt het bloed der zwakken;
„ „ doch ontzettend is de flikkeringe van zijn zwaard
„ „ voor den hoogmoedigen. Koom . . . koom,
„ „ DUTHLAMOR! alleen . . . alleen verbeidt u
„ „ FINGAL op de vlakte!""

Trots, opgeblazen was het antwoord van den Gebieder. — „ Langen . . . langen reeds heb ik be-
„ geerd dezen vijand te ontmoeten . . . langen wensch-
„ te ik mijn zwaard met des zelfs bloed te ver-
„ wen. Mijne ziele zal zich verheugen in zijnen
„ val. Zijne krijgers zullen voor mijne lanſe bloe-

„ den.

„ den. Niemand . . . niemand van zijn gehaat ge-
„ flachte zal naar de ſtormägtige muuren van *Selma*
„ wederkeeren; de traanen der weduwen van de
„ ſtouten . . . de ſtouten, die komen, om DUTH-
„ LAMOR te beſtrijden — de traanen van die ver-
„ latenen zullen geſtadig nederſtroomen. Der zelver
„ kinderen, beroofd van hunne vaderen, zullen hen
„ beweenen! — Dan, de ziele van DUTHLAMOR
„ zal zich verheugen . . . ik gevegiere in het ge-
„ plengde bloed van mijne beſtrijderen!..."

De Bard keerde weder, en bragt deze treurige rede. De ziele van FINGAL, verhief zich — zij was verblijd. Een glimlach glansde op zijn gelaat, en verbreidde vrolijkheid over de ziele van zijne ſtrijderen: — even gelijk, wanneer de zon, wanneer zij door de donkere wolken van den ſtorm henen breekt, het vervaarde land-toneel verheugt, en genoegen in den verſchrikten boezem van den jager ſtort — even dus verblijdden wij ons in den lach des Konings.

Het glanzend ſchild, drukte hij tegen zijne zijde. Het zwaard van LUNO ſchitterde in zijn vuist. Hoog boven zijnen helm ruiſchte de wieken van

den

den adelaar. In de magt van zijne ſterkte trad hij daar henen, en daar hij voordrukte, hief hij het gezang des ſlags aan. Zijne grijze lokken golfden op den wind. Verſchrikkelijk was de geſtalte van mijnen Vader.

Wend uwe blikken weg, ó CLATHO! Verberg uw aangezigte in de wolken! Ontvlied het gevegt, van deze gebieders!. De gevaaren.... de gevaaren omgeven uwen FINGAL!...

Snel, onſtuimig, even gelijk de adelaar des hemels, wanneer hij de dunne lugt doorklieft, en al gillende van zijne verheven rotſe nederſchiet, om zijnen prooi te verſcheuren — even dus druischte de duistere DUTHLAMOR al juichende van zijne heuvelen in het gevegt. Zijne ratelende wapenen weêrgalmden verre in het rond. In den trots zijner dapperheid ſnelde hij daar henen, even gelijk het hoogmoedig ros in de vreugde van zijnen loop. Een fiere dapperheid ontvlamde zijne mannelijke borst; dan, eene donkere woede ontluisterde zijne ziele, en de wreedheid.... eene woeste wreedheid, had zijn hart bevlekt. Hij kwam nader, en al praalende ſprak hij dus tot FINGAL....

„ Ten laatſten . . . ten laatſten is dus uw lot
„ bepaalt! . . . Uw val . . . uw val . . . deze
„ zal mijner vuist roem ſchenken! De gieren van
„ mijne heuvelen moeten uw lijk verſcheuren.
„ Geene graffiede zal uw zielloos overſchot be-
„ dekken. Ik verheuge mij in het bloed der vreem-
„ den. Uwe wapenen zullen mijne gewelven ſie-
„ ren — zij zullen mijne gewelven ſieren, en den
„ toekomſtigen geſlachten melden . . . melden hoe
„ FINGAL nederzonk . . . ter nederzonk voor het
„ zwaard van DUTHLAMOR!"

FINGAL antwoordde met eenen glimlach. —
„ „ Opgeblazen Aanvoerer! ik verſmaade uwe be-
„ „ dreigingen. Ik ijze . . . ik gruw van uw on-
„ „ ëdelmoedig hart! . . . Indien het waar zij, dat
„ „ het noodlot mijnen val beſloot — want een
„ „ maal tog . . . een maal moet de ſtrijder ter
„ „ aarde ſtorten — dan . . . dan zal mijn naam
„ „ herleeven in het gezang. De jager zal mijnen
„ „ roem verheffen, en de toekomſtige eeuwen be-
„ „ zingen mijnen lof. De jongelingſchap zal mij-
„ „ ne daaden poogen natevolgen, hun boezem
„ „ wordt ontgloeid bij het vernemen van mijne
„ „ be-

„ „ bedrijven! . . .“ “ — De woede deed de borst van DUTHLAMOR opzwellen. Zijn oog ſchoot verſchrikkelijke vlammen uit. Zijne lanſe, door de razernije voordgedreven, ſtuitte tegen den helm van FINGAL. Zij gleed langs het gladde ſtaal neder, zij viel verbrijzeld, en glinſterend in het zand. Toen ſchoot de uwe voord, ô FINGAL! zij doordrong het ſchild van DUTHLAMOR, doch de opmerkzaame gebieder boog zich ter zijde, en ontvlugtte dus voor een oogenblik wagtend zijn lot. Op een maal ſchitterden hunne zwaarden al blaakende tegen den hemel. Verſchrikkelijke kringen van licht blikſemden boven hunne hoofden. Nu wendden zij zich.... nu wisſelden zij van ſtand.... nu weder beweegden zij zich in eenen ronden zwaai.... dan ſloten zij zich in de vervoering hunner gramſchap te ſamen, en wrongen zich door elkander henen. De voet ontmoette den voet, zij omſlingerden elkander met hunne geſpierde armen. DUTHLAMOR tragtte FINGAL des zelfs zwaard te ontwringen; dan, de klingen van LUHO daalde met geweld neder: het ſchild van DUTHLAMOR deelde het in twee, en hieuw den arm des ſtrijders af!...

Stroomen bloeds ruischten uit de wonden voord: de gebieder zonk op zijn verbrijzeld schild ter aarde. De schaduwen des doods overdekten zijne blikken. Verschrikkelijk weêrgalmden zijne knersende wapenen. De stranden van *Gorm-in* kaatsten al steenende zijnen val te rug. Het mededoogen trof de ziele van FINGAL. Zij gebood ULLIN hem eene grafstede opterigten . . . opterigten, en het gezang des vredes aanteftemmen. Beschaamd en zwijgende weken de krijgeren van DUTHLAMOR te rug. Zij haatten de bloeddorstige ziele van hunnen Aanvoerer, doch zij betreurden zijnen dood; want menig maalen had hij hen in het gevegt geleid, dikwijls deelde hij met hun de gevaaren van den oorlog.

FINGAL beval ons, het feest der drink-schelpen uittebreiden: dan, eene zombere treurigheid rustte op zijne wenkbraauwen. Kwellingen zweefden over zijnen mannelijken boezem. Zijne overdenkingen streefden voord naar *Morven*. Geen Bard streelde ons met zijn gezang. De smart vervulde onze harten. Een diep stilzwijgen heerschte om ons henen, even als wen de vervaarde jager

de

de duiſternisſe ontdekt, welke zich over het glanzend rond der zonne verſpreidt, en zijne paden met donkerheid omgeven zijn. Al tzidderende aanſchouwt hij dan de verdwijning der ſtraalen van de bekoorelijke dag-toorts; ontzetting grijpt zijne ziele aan: zwijgend, verbaasd, ijst hij van dit ontzettend verſchijnzel. — Ten laatſten verhief FINGAL zijne droeve ſtemme. — „ ô OSSIAN! hijs mijne zeilen op!" — dus ſprak hij — „ De vijand . . . geweldig is hij op „ *Morven!*..."

Al druiſchende begaven wij ons naar het ſtrand; wij ſpreidden onze blanke zeilen voor de winden uit, en al dijnende doorkliefden onze kiel de ſchuimende diepte. Donker, en met een luid gedruisch, ſtreefden de ſchimmen van de middernagt op hunne rukwinden ons voorbij. Een kreiſchend gegil werd geſtadig vernomen. Bloed-roode geſternten flikkerden vervaarelijk te midden door de van een gereten wolken henen. Groenägtige lugt-verſchijnzels des doods vlogen over den oceäan. FINGAL beſchouwde deze verſchrikkelijke tekenen; — hij zag die, doch vreesde de zelve niet. . . .

In het einde verſchenen de klippen van *Albion* — de rotſige heuvelen van *Morven* vertoonden zich aan ons gezigt. Zij ſchitterden tegen den vroegen ſtraal des ugtends. Bekoorelijk voor ons gezigte golfden der zelver groene wouden. Wij ſtortten onze jongelingſchap op de ſtranden uit. FINGAL, even als eene zuile van vuur, ſtreefde voord . . . hij ſtreefde voord, om de vijanden optezoecken. Wij vonden hen op de heide van *Fouramon*, geheel met vlammend ſtaal omſchorst. FINGAL riep zijne ſtrijders; in haast ſprak hij tegen zijne Gebieders. — „ Geen edelmoedige „ vijand is het dien gij hier aanſchouwt — „ geen ſtrijder, die naar roem ſtreeft met zijne „ wapenen. Vijanden zijn zij van de Bekoorelij- „ken; zij kwamen herwaard, om de dogteren „ van *Morven*, welker handen blank zijn, te be- „ledigen. Dat elke Held dus heden zijne magt „ betoone; dat onze Aanvoerers brullen te mid- „den door de reiën van hunnen trots. Buig . . . „ buig hunnen ſtijven, hun hoogmoedigen nek ne- „der dat zij weten . . . dat zij weten, dat niet, „ dan alleen de zoonen der ongelukkigen, de maag-

„den

„ den van *Selma*, welker boezem zich hoog op-
„ waard heft, ooit durfden hoonen!..."

Mijn Vader verhief zijne magtige ſtemme, en gebood, dat het gevegt zich zoude voordſtuwen.

Even gelijk de woeſte ſtrijd van den oceäan, welke al ſchuimende zich tot de wolken heft, wen magtige ſchimmen op der zelver wolken ſtrijden, en de huilende winden voordſtuwen; — even als het gekraak — het loeiën van het berſtende gebergte, wanneer een vuur, te midden van het zelve verborgen, het al zwoegende van een rijt, en de los gerukte ingewanden met een ontzettend geweld ten hemel zendt — even dus galmde het geraas des ſlags. Ontzetting en woede, met roodägtige, gloeiënde blikken, mengt zich thans in de geſchaarde drommen. Gebieders ſtorten op Gebieders neder. Het ſtaal ratelt en blikſemt op het ſtaal. De dood druiſcht grimmig over dit tooneel der ſlagting voord; hij verheugt zich in het ſteenen, in de wonden der Helden. De ontzettende geſtalten der jaaren, die vervloden zijn, buigen zich voorwaards al hangende van hunne wolken: zij beſchouwen den val van

hunne zoonen. De werp-ſpieſen ſisſen door de beroerde lugt. Verbrijzelde helmen rollen op den bodem neder. Van een geſpleten zwaarden glinſteren in het zand. Het gejammer der ſtervenden weêrgalmt over de heide. De wonden en rotſen van *Morven* baauwen het gekerm na; verre in het ronde ſtroomt het bloed der dapperen. CARMATH viel verwonnen door mijne vuist. Mijne lanſe, hem door het hart gedreven, drilde in zijne borst. Zijn helm zonk op den grond. Ik zag, en betreurde het lot van dezen edelmoedigen jongeling! . . . ô BOSMINA! hij was uw vriend! . . . Zijn teder gezang zuste menig werf uwe kwellingen ter ruste. Eene zagte, ſtreelende welluidendheid vloeide van zijne lippen. Vaak hadden wij onze liefelijke toonen te ſaâm verhêven . . . dukwerf den lof der maagden van *Selma* aangeſtemd — dan, gij . . . gij, ô Schoone! — beſtendig waart gij het geliefdſte voorwerp van zijn gezang. Dan, ach! . . . hij viel — hij viel in zijne jeugd — onbekend, en door de hand van eenen vriend ſtortte hij ter aarde. — Nu trad CONLOCH toe: hij begeerde zijnen dood te wreeken. Dan,

hij

hij herkende mij, en wendde zich ter zijde. Wij ſtortten ons te midden van den Krijg. GAUL maaide geheele reiën der vijanden neder . . . maaide de beſtrijders neder, even gelijk eene vlamme in den zomer, welke door de heide, waar mede het gebergte bewasſen is, verſchrikkelijk voorddruischt. MALCARGLOS verwoestte *Morven*. Van vleugel tot vleugel woedde de ſlag. Ontzettend golfde het gloeiënd zwaard van FINGAL; luid verhief zich zijne ontzaggelijke ſtemme. Vreugde gloorde . . . gloorde op het gelaat van zijne Gebieders. Zij kenden de merktekenen van hunnen Koning. Ontzetting greep de ziele des vijands aan. FINGAL rolde den zelven voor zich weg. Zij ſtortten neder, verbrijzeld, even gelijk de baaren, van de ruwe zijden eener rotſe, welke van de verheven klippen van *Morven* los geſcheurd, al kraakende in de diepte ploft. Verſchrikkelijk was het blikſemen zijner ſpeer. De verdelginge vloog voor hem henen. De ſtrijderen zegen neder in den dood, of vlugten van hem weg.

MALCARGLOS aanſchouwde het vlieden van zijne benden. De ontvlammende trots van zijne

ziele rees op. Woedende rukte hij tegen FINGAL aan: hij wierp zijne vervaarelijke lanse hem te gemoet. Het wapentuig dwaalde zijdwaards; het vloog henen over den Koning, en doorboorde de zijde van CALTHAR — van CALTHAR, den geliefden Aanvoerer van FINGAL, den vriend van zijne jeugd, en den medgezel zijner kinderlijke spelen . . .

Met een gejuich der vreugde trad MALCARGLOS voord. Hij rukte aan, om de wapenen des Krijgers te bemagtigen. De woede van FINGAL rees op: hij doorboorde de kin des duisteren Gebieders: de spits der lanse dreef hij door zijnen schedel; van sgteren verdeelde deze zijne borstelige lokken. Al steenende viel de Bevelhebber ter aarde. Alle zijne Krijgeren vloden daar henen. FINGAL vervolgde hunne vlugt. De vijanden vielen door zijne vuist, even gelijk de herten voor de schigten van den jager. Dan, ach! . . . mijn Vader! . . . het jammer verbeidde u in uwen loop.

De Koning vernam het kreischend gegil van eene maagd. Mededoogend wendde hij zijne schreden der-

derwaard: hij had beſloten der Schoone ter hulpe te ſnellen. Hij zag een meisje, het welk zich in den dood wentelde; het bloed gudsde van haare geweldig zwoegende borst. — „ Wie „ zijt gij?" — vraagde FINGAL. — „ Welk ſchrik „ gedrogt heeft u deze wonde toegebragt? Wel „ ligt . . . wel ligt, dat mijne hand uw bloed „ ſtelpe: dikwerf heb ik de openingen in den „ boezem der dapperen geheeld!" — Zij wendde zich om; zij herkende de ſtemme van — haaren Vader. Hij zag BOSMINA, en zonk aan haare borst. De traanen ſtroomden van de oogen des grijsaards neder. De zwellende zugt verſmoorde in zijnen boezem. Ten laatſten bragt de Aanvoerer deze reden uit.

„ Helaas . . . helaas! . . .! is het dus, ó mijn „ kind! dat ik u moet ontmoeten! . . . Het „ hart van uwen grijzen Vader is doorboord van „ uwe wonden! De ſmarte zweeft over mijnen „ ſchedel, welken de jaaren met hunnen zilver-glans „ beſtrooiden. In weêdom zullen mijne dagen daar „ henen wentelen! . . . Dan, wie was het . . . „ wie was het . . . wie was het, die u dus ver-

„ won-

„ wonden kon ? . . . Wie was, het die de be-
„ minnelijke BOSMINA zo gruwzaam beje-
„ gende ? . . ."

Drie werf poogde de maagd hem te antwoorden — dan, drie werf miste haare ſtamelende tonge. Ten laatſten bragt zij deze woorden uit, deze woorden, die geſtadig door zugten werden afgebroken. — „ „ ô Vader! verheug . . . ver-
„ „ heug u bij mijnen dood ! . . . In roem zijn
„ „ mijne dagen geëindigd. De eere, even gelijk
„ „ de glans der zonne, zal over mijne grafplaats
„ „ ſchitteren. MALCARGLOS . . . in de woed-
„ „ de van zijne liefde poogde hij uwe dogter te
„ „ ſchenden ; uwe Gebieders vielen voor zijn
„ „ zwaard. Wat . . . wat konde BOSMINA
„ „ verrigten ! . . . Vergeefs . . . vergeefs riep
„ „ ik mijnen Vader ! . . . Vrugteloos . . . ge-
„ „ heel vrugteloos ſmeckte ik zijn mededoogen.
„ „ Ijdel . . . ijdel was mijn geroep en — mij-
„ „ ne traanen zonder nut. Woedende greep, hij
„ „ mijne hand . . . met geweld voerde hij mij
„ „ weg. Aan den onmenſchelijken FAR-UL gaf
„ „ hij mij ter bewaaking over, en gebood mij,

„ „ zo

„ „ zo FINGAL naderde, te vermoorden. De
„ „ dolk van dezen wreeden heeft mijne borst
„ „ verwond! — Dan, ô mijn Vader! met vreug-
„ „ de... met vreugde is het, dat ik verſcheide....
„ „ met vreugde blaze ik mijnen jongſten adem
„ „ uit, daar de overwinning uwe kling bekroont.
„ „ Dat de maagden van *Selma* mij eene graf-
„ „ ſtede oprigten, en de Barden mijnen naam tot
„ „ de tijden die toekomſtig zijn, overvoeren. En
„ „ gij, ô CLATHO! ontvang uwe ſtervende
„ „ dogter; dat mijne ſchim met u op uwe
„ „ wolken wandele . . . op uwe wolken wan-
„ „ dele met de bekoorelijke, de onſchuldige
„ „ maagden van de heuvelen!...
„ „ Verheug u . . . verheug u, ô mijn Va-
„ „ der! . . . met roem zijn mijne dagen ten
„ „ einde gefneld!..."

Langen . . . langen heeft FINGAL het verlies van BOSMINA betreurd; ten laatſten riep hij den grijzen ULLIN. — „ Ga" — zeide hij — „ ga, ô gij, eerſte der Barden! — ga, en ver-
„ hef de grafſtede van BOSMINA! — Dat de
„ dogteren van *Selma* haare tzidderende harpen
„ grij-

„ grijpen . . . haare harpen grijpen, en den lof
„ der maagd bezingen. Dat zij welriekende bloe-
„ men op haare graf-plaats ſtrooiën; haare be-
„ koorelijke traanen op de aarde nedervloeiën.
„ Dat de Barden elk jaar met hunne liederen
„ haaren naam tot de dagen die toekomſtig zijn
„ overvoeren, en haare ſchimme tot de wolken
„ doen opſtijgen! . . .” — Dan, ik . . . ik zelve
„ wil haar het gezang des jammers aanheffen! —
„ Vaar wel . . . vaar wel dus, ô gij glanzend licht
„ van *Selma!* . . . Vaar wel, ô gij troost van mijne
„ grijzende dagen! . . .

„ ô *Morven!* mijne jaaren zijn daar henen gewen-
„ teld. Het hart des grijsaards is verſcheurd van
„ jammer! De vrienden mijner jeugd zijn verſcheiden:
„ de zoonen der zwakken beledigen mijnen ouder-
„ dom: Zij hoonen de verzilverde lokken van FIN-
„ GAL. De vreemdelingen vermijden mijne treurige
„ gewelven.... Wanneer . . . wanneer zal de rouw
„ op *Selma* niet meer vernómen worden! . . . Doch
„ helaas! . . . waarôm . . . waarôm zoude ik van
„ vreugde ſpreken! . . . BOSMINA.... mijne geliefde
„ de BOSMINA is daar henen!...”

„ Dan,

„ Dan, gij verſchijnt mij, ô. BOSMINA! — gij „ verſchijnt mij — even gelijk een tedere bloem in „ den trots van haare bekoorelijkheden! Den adem „ der lente verſiert haare bevallige geſtalte. De mor- „ gen-daauw bewaarde der zelve eene geſtadige versch- „ heid, en de zon ſchonk aan deze haaren gloor. „ De wandelende reiziger aanſchouwde het beminne- „ lijk bloempje — hij zag het, en verhief des zelfs „ bekoorelijke gedaante. Doch de ſtorm van het noor- „ de rukten aan; hij verſchrookte deze aanminnige „ bloem; haar ſierelijk hoofd boog hij ter aarde. De „ wandelaar is langs den zelfden weg te rug gekeerd: „ hij zag het verwelkte loof; hij beweende het „ verlies van des zelfs ſchoon, en treurig vervolgde „ hij zijn pad. Dus . . . dus zijt gij gevallen, „ ô BOSMINA! . . . dus welktet gij weg. . . . „ welktet weg — in de dagen van uwe jeugd! . . . „ Ai mij! . . . waar henen . . . waar henen zal „ FINGAL zijne ſchreden wenden! . . . Aller we- „ gen heerscht niets dan ſmarte, welke mijne rust „ verbeidt! . . . BOSMINA . . . mijne beminnelijke „ BOSMINA is daar henen . . . "

„ Daal

„ Daal neder . . . daal neder, ó gij ontzaggelijke „ fchimmen mijner Vaderen! Roep uwen zoon . . . „ uwen zoon, wiens lokken grijs geworden zijn — „ roep hem van deze aarde weg! . . . Ik verlang „ naar de enge wooninge! . . . ik wenfche . . . „ vuuriglijk wenfche ik tot de wolken opteflij- „ gen! . . . Welke . . . welke toch zijn de vreug- „ den des ftrijders . . . wat . . . wat zijne zo „ hoog geroemde verrigtingen! . . . IJdel zijn zij, „ en nietig, even gelijk het roodägtig verfchijnzel, „ 't welk te midden der fchaduwen des midder- „ nagts flikkert, voor een wijl . . . flegts voor „ een korte wijl, ontzet het den wandelaar — dan, „ wel dra verdwijnt het, en wordt geheel uit zijn „ geheugen weggewischt! . . .

„ ó *Morven*! mijne jaaren zijn daar henen „ gewenteld. Het hart des grijäards is verfcheurd „ van jammer! . . .”

De woorden van den Gebieder drongen door tot in het binnenfte van mijne ziel. Mijne traanen vermengde ik met de zijne, en mijn jammer verëenigde ik met het leed, het welk zijn hart doorgriefde. Wij rigtten de graf-ftede der

Schoo-

Schoone op. ULLIN floeg de treurige harpe, en hief het lied des weêmoeds aan. Ik huwde mijne toonen aan die des Barden; wij ſtemden ſamen in haaren lof. De dogteren van *Selma* ſtrooiden bloemen op haar graf; zij beſproeiden haare enge wooning met haare nedervloeiënde, haare tedere traanen. De jager aanſchouwt de verlaten ſteenen van den graf-heuvel. Treurigheid daalt neder over zijne ziele. Hij zegent het meisje van *Selma*, en verheft . . . hij verheft het geſlacht van FINGAL.

DE GEZANGEN

DER

VERTROOSTING.

Waar henen . . . waar henen, ô gij goudlokkige dogter des uitſpanzels in uwe gulden lokken! — waar henen toch zijt gij gevloden? Hebt gij u naar het bed van uwe ruste begeven — u in den afgrond des oceäans gedompeld, om uwe gloeiënde zijden in de diepten des weſtelijken meirs te koelen? — — Uwen verkwikkelijken gloed gevoele ik niet meer; mijne veröude leden worden niet langer door uwe ſtraa-

ſtraalen verwarmd. — Zijt gij moede geworden, het lijden van OSSIAN te aanſchouwen, of betreurt gij het rampſpoedig lot van — *Erin*? — Doch gij zult te rugge keeren in uwe pragt — frisch, bloeiënd — even als eene maagd, welke huppelt, en zich verheugt op den ugtend voor haare bruiloft!

Dan, Helaas! . . . De genoegens mijner dagen zijn daar henen. De wisſeling der jaargetijden zal de lente van mijn leeven niet wederóm te rugge voeren — haar vernieuwen; noch de wederkomst van uw licht de uitgebluschte ſtraalen mijns gezigts immermeer verleevendigen. Vergeefs . . . vergeefs voor mij is uw glans — omwolkt en vrugteloos uw gloed! . . . Mijne ziele is verzonken in ſchaduwen, en ook zelfs de gloor van het gezang kan in haare duiſternisſe niet meer doordringen! . . .

Dan, gij . . . gij, ó CARIL! — ó ULLIN! en LAMIN! gij vrienden van mijne jeugd — gij . . . gij, die een maal de daaden van mijnen Zoon aanſchouwdet, en de dappere daaden van FINGAL betragt hebt — gij, die voormaals de vermoeië-

nisſen van den oorlog met mij deeldet, en uwe harpen naar de toonen van mijn gezang wendet — breng thans . . . ai breng de tijden van het vergangene voor mijne ziele te rug — breng die te rugge, en, dat ik den wellust der treurigheid ſmaake! — De voorſpoed verſtompt het harte; dan, de droefenisſe doet de ziele in gevoel weg ſmelten.

CARIL.

Langen . . . langen reeds heeft CARIL opgehouden de tzidderende ſnaaren te ſlaan; langen heeft hij al zwijgende den val der Barden beweend. Eere, en het verlangen naar lof vervullen de ziele uwer jongelingen niet meer, ô *Erin!* — de tijd . . . de tijd van uwen roem is daar henen: reeds nadert . . . reeds nadert de ſtikdonkere ſtonde van uwen val! ... Schaduwen, even gelijk die des doods, zweeven over uwe vlakten!... De klanken der harpe, welke het hart van gevoel doen wegſmelten, zijn veracht: met vreugde ontvangt men den vreemdeling niet meer in uwe zaa-

zaalen. Laaghartige ſtervelingen heffen hunne trotſche hoofden op: — twist, ſcheuringen, heerſchen binnen uwe land-paalen.

Geheel anders was het in de dagen, toen wij naar *Sulim* ſtreefden; toen gij ſtreedt in de lokken uwer jeugd met den grootmoedigen FEDLAH — met FEDLAH . . . den magtigen . . . den dapperen FEDLAH — — toen gij ſtreedt, om de bekoorelijke MURIVANE. — FEDLAH bezat een grootmoedig en gevoel-vol hart: rijzig en verheven was zijne geſtalte — zij was gelijk de denne van *Slimora*, wiens kruin zich boven het geboomte des wouds verheft, welke in de wolken woont, en in wier top de ſterk-gevleugelde adelaars neſtelen.

MURIVANE was deugdzaam en bekoorelijk: haaren Moeder — de edel-gevoelende OLVA, had de zaaden der deugd in haaren jongen boezem geplant.

De Maagden van *Erin* beſchouwden haar met nijd: — vrugteloos tragtten zij gebreken in haar te ontdekken! — — Zagtheid, even als een ſluïer, had den glans haarer bekoorelijkheden ge-

maatigd! — — De ſtoutmoedigſte onder de jongelingen bewonderden FEDLAH! — Hij was ſnel, gelijk een adelaar in de lugt, wen hij van zijne verheven' rotſe ſchiet; op de bruinägtige zoonen van het gebergte nederſtortende, ten prooië deze zijne jongen henen voert! — Zijn voet drukte bij het jagen — naauwlijks de toppen der bloeiënde heide neder! — Nimmer . . . nimmer mischte zijn boog! — De kragt zijnes arms was als het geweld van eenen berg-ſtroom, welke onſtuimig van verbrijzelde rotſen nederſtort — neêrſtort, en de ſterkſte dammen met een onweêrſtaanbaar geweld daar henen ſtuwt!!...

Te *Tailton* overwon hij den magtigen MURCHARD, DONALD, CONMOR, en de ſterk-geſpierde FELIM vielen voor den blikſem zijnes ſtaals! — — Doch, wie, ô OSSIAN! — wie was 'er, die magtig ware, om u weêrſtand te bieden!... Gij tradt voord in het ſtrijdperk, zegevierend in de kragt van uwen arm — gij tradt voord, om den prijs der dapperheid te behaalen! — MURIVANE aanſchouwde u . . . zij aanſchouwde u, en ſidderde voor haaren Geliefden ! . .

Reeds

Reeds van haare kindsheid was FEDLAH de heimelijke zugt van haaren boezem: in de zwijgende uure des drooms zweefde zijne geſtalte voor haare gedagten; en — wanneer zij ontwaakte, om het morgen-rood te beſchouwen — ook dan nog heerschten zijne behoorelijkheden in haare ziel!...

Haar Vader — de edele RONAR — beminde den jongeling; de trots van zijn geſlacht was hem nog dierbaarer: — hij wenschte zijn bloed met den dapperſten der Helden van *Erin* te verëenigen: — hij voerde haar naar *Tailton*, om haar aan den overwinnaar in het gevegt te ſchenken! — — Uwe mannelijke ſchoonheid vervulde haar met angst, even gelijk de glans eener vuur-wolke bij den middernagt; wanneer zij ijlings langs de randen des wouds daar henen vaart, en door haare verblindende ſtraalen het oog des wandelaars met ſmarte treft — eene grootſche, doch vervaarelijke verſchijning!... Dus ... dus ſtortte ontroering in haare ziele neder: — zij voorzag den val van haaren FEDLAH!... Haare wange werd met de verw des doods overdekt; beeving beving haare leden; bezwijmd zonk zij in den arm van haare

getrouwe MARTHULLA neder!... Zij zonk neder — bleek als de leelie der valleijë, welker bladeren de verwoestende adem des zuiden-winds verschrookt heeft, en, welker bekoorelijk hoofd gebogen ligt op het gras.

. Uwe oogen zagen de Maagd; gij bemerktet wat in haare gedagten zwoegde: — een straal van medelijden schoot neder in uwe ziele; — met ijle gaaft gij mij dezen last. — „ Gaâ CARIL! — „ Vertroost de Schoone! — Zeg haar, dat eere „ mijne ziel omgloeië — dat zugt naar roem in „ mijnen boezem woone: — deze gebieden mij „ de liefde der Helden te eerbiedigen, en — „ weêdom verre van de borst der Schoone te „ verbannen! — Mijn hart is, als eene rotse tegen „ den vijand in wapenen: doch, het smelt weg... „ het smelt weg, even als de sneeuw bij den zoe- „ len lente-regen, wanneer het de rollende traanen „ van eene Maagd aanschouwt! . . ."

Ik ging, en bragt haar uwe woorden. — Alrede had het gevegt een aanvang genomen! — — Even gelijk twee donder-wolken haare blikfems in eene tegenövergestelde rigting tegen elkander schie-

ten; —

ten; — zo . . . zo op een gepakt, zo fnel fchitterde de weérligt der ſtruifende zwaarden! — De oudſten onder de Helden beſchouwden den moed, de kragten, de vaardigheid der ſtrijderen met ontzettinge! — Nimmer . . . nimmer had *Erin* zulk een gevegt gezien — een gevegt, zo wanhoopig, en zo gelijk in vermogen! — Ten laatſten egter was het de kragt van uwen arm, welke de overmagt behield: uw zwaard doorkliefde de riemen van het ſchild van FEDLAH; door zijn blanke wapenrusting drong het henen. — Zijne klinge werd verbrijzeld op uwen helm; verbroken zonk zij neder uit zijne hand: de ſcharen, door het geweld van den ſlag van een geſprongen, glinſterden op den bodem; — opgereten bleef het gevest, gebruikeloos in zijne hand.

Ongedekt, van wapenen beroofd, ſtond thans de Held! . . . Hij ſtond egter — vast, onbeweegelijk, even gelijk een rotſe ſtond hij op het ſlagveld!... Hij behield zijnen grond, zijn voet week niet..., zij week niet voor den aanrukkenden dood! . . . Ter ſtond hielt gij uwe klinge te rug; gij ſpraakt liefelijke woorden des vredes tegen den jongeling!... —

„ De ziele van OSSIAN vermaakt zich in het „ gevegt der dapperheid; haat en benijding zijn „ vreemd voór zijnen boezem! — De daauw des „ hemels is min liefelijk aan het gloeiënde, het ver- „ zengde aardrijk, dan het vermogen van wel te „ doen, mijn hart ſtreelend zij! . . ."

Dan reiktet gij den jongeling uwe hand; gij voerdet hem naar de in traanen verſmeltende, de bevende MURIVANE henen! — Haare oogen waren ter aarde nedergeſlagen: ſmarten, even als een wolk, welke het glanzende gelaat der maane overdekt, wanneer huilende ſtorm-winden door de dalen van *Lano* gieren, omnevelden haar bekoorlijk aangezigt! . . . — „ ó Gij Helden! — Mannen van „ *Erin!* — zijt mijne getuigen!" — deze waren uwe woorden — „ zijt mijne getuigen, dat ik van mijne „ aanſpraake op deze Maagd vrijwillig afſtand doe! „ Aan den edelen jongeling ſta ik haar af: hij „ woont in de ziele van deze Schoone! Mijn wellust „ is, het lijdend harte te verligten — de traanen van „ het oog der bedrukten aftewisſchen — zie daar is „ mijne weelde!... ó MURIVANE! ontvang dit on- „ derpand mijner vriendſchap!... En gij — FRED- „ LAH!

„ LAH! aanvaard de hand van deze Bekoorelijke!...
„ Ten vollen verdient gij elkanders tederheid —
„ wederkeerige zaligheden moeten voordaan over
„ uwe dagen vloeiën! . . ."

De edelmoedige RONAR billijkte uwe gezegden. Hij beminde den jeugdigen krijgsman: des zelfs ſtandvaste dapperheid maakte hem nog dierbaarer voor zijn hart. . . . Het verëenigd gejuich der jongelingen van *Erin* verhief uwen lof; — de ganſche vergaderinge verëerde u met een zwaard, met een glanzenden helm en een ſchild, ingelegd met goud.

Zodanig was uwe grootheid, ô OSSIAN! in de dagen uwer jeugd; doch, kwelling ſchiet op met de jaaren! — Schaars... ſchaars flegts zijn grijze haairen van blijdſchap vergezeld! . . . Ons aandeel van vreugden hebben wij genoten; waaröm . . . waaröm zouden wij de Helden wenſchen te overleeven, die wij beminden! . . . FINGAL, OSCAR — CUTHULLIN — zij zijn niet meer! . . . CONNAL, de dappere, is daar henen! . . . Dan, hunne namen leeven in het gezang! — De jager zingt hunne daaden op de jagt: hunne gedagtenisſe is gelijk

den

den adem der lente, welke haare geuren door de valleijën van *Erin* verſpreidt; wanneer de doodsbleke winter voor bij ſnelde, en de huilende ſtormwinden naar andere gewesten zijn heên geweken....

Dan, wie zie ik . . . wie zie ik op gindſche laag drijvende wolke? — Kalmte en een eerbied wekkende majeſteit heerſchen op haar aangezigt. Haar gewaad, uit eenen ligten, graauwägtigen nevel des heuvels gevormd, vloeit kronkelende op het koeltje van den middernagt. Het lugt-verſchijnzel, het welk voor bij vaart, glanst door de dunne ſtof, waar uit haare gedaante ſaamgeſteld werd, henen. Het is de ſchim van EVIR-ALLEN. Ik verneme de zagte welluidendheid haarer ſtemme. Zij ſpreekt. — „ ó OSSIAN!" — dus zegt zij — „ ó OSSIAN! „ ſpoed voord . . . ſpoed voord van hier! — Alrede „ heb ik uwe wolke bereid! OSCAR . . . OSCAR, „ uw zoon zal de zelve over uwe duistere woo- „ ning henen wentelen: reeds verbeiden uwe ver- „ ſcheiden vrienden uwe komſte! Spoe voord . . . „ ſpoe voord van hier dus, ó mijn geliefde! — „ ſpoe voord, en ijl naar uwe dierbaare EVIR- „ ALLEN! . . ."

Zij

Zij vaart daar henen . . . vaart daar henen, even gelijk de glans der maane over de zwijgende valleije van *Sala*, wanneer de drijvende wolken zich digt te ſamen pakken, en de ſtof-regen den brullenden vloed van *Lora* doet opzwellen. Liefelijk is uwe ſtemme, ô EVIR-ALLEN; het betoverend geluid van uwe tonge wordt in mijne ooren ſlegts even nog vernomen: het is gelijk het gefluister van het avond lugtje, wanneer het in het riet des meirs vervoerend lispelt. Al luisterende beklaagt zich de visſcher, dat deze klanken niet meer vernomen worden, en vuurig verlangt hij, dat dezelve tot hem wederkeeren!

ô OSSIAN! de lente van uwe dagen was met roem omgeven. Wapen . . . wapen dus uwen arm met ſterkte — grootsch, edel zij ook het einde van den Held! . . .

OSSIAN.

Genoegelijk . . . genoegelijk, ô CARIL! is uwe ſtemme — verrukkende, even als de geweldig ſtroomende waterval voor het oor des jagers, wanneer hij

hij afgemat van de jagt, en zwoele zomer-hitte, naar de ſchaduw-rijke grotte treedt — naar de grotte treedt, en zijnen dorst uit de helder-ſtroomende beeke leſcht.

Dan, nu, ó ULLIN! — gij vriend van mijne jeugd! laat mij nu ook uw lied vernemen! Uw gezang is even gelijk het herdenken aan de vreugden, welke vergangen zijn — dierbaar ſtreelende galmt het voor mijne ziele. Vaak . . . vaak daalen de ſchimmen der verſcheiden Helden op de randen hunner duiſtere, gekrulde wolken neder — zij daalen neder, om van uwe lippen de toonen hunnes roems te hooren. Het donker gelaat van HIDALLAN en MALTHO's borſtelige wenkbraauw worden zagt, zij vertoonen zich kalm, wanneer zij naar uwe liederen luisteren. Hunne uit lugt gevormde wonden ſchijnen zich te ſluiten: hunne voorleden en tegenwoordige kwellingen vergeten zij! . . .

Breng dus mijne treurige ziel ter ruste, ó Bard! — breng haar ter ruste! Zij verlangt — vuurig ſmagt zij naar verädeming! . . .

UL-

ULLIN.

Waar henen . . . waar henen zijt gij verzwonden, ó gij verhaalen der vergangenheid! De donkere, wentelende ſtroom der jaaren heeft u weg gevoerd. In hunnen ſnellen loop wischten deze de ſpooren uwer paden uit, en het herdenken der voorige bedrijven wordt duister — het wordt duister voor mijne ziele! Even dus golft de graauwägtige nevel over de vlakte van *Lena* henen; hij overdekt de met bosch bewaſsene valleijën, en in zijne kronkelingen verſchuilt hij de toppen van *Mora*. Doch het licht des gezangs ſtraalt van nieuws over mijne ziele! ó OSSIAN! verneem . . . verneem mijne klanken voor u . . . voor u golven zij van mijne harpe!

Een maal beſteeg ik den top van *Glandree!* Ik beſteeg dien, om de ſpelonke van *Carbre* te bezoeken. Zijn met wouden omkranste kruin was met wolken omgeven. Langs zijne zijden vernam ik het gedruisch der wateren: blaauwägtige ſchuimen de vloeden bruischten door verſcheiden klooven van de rotſige ſteilten neder. Ontzaggelijke eiken, ten hal-

halven door den blikſem vertoerd, waren aller wegen over de met doornen bedekte klippen in het rond verſpreid. Men zeide, dat de geesten der verſcheiden Helden bij het doodelijk zwijgend uur des middernagts zich hier verzamelden, en de zagte welluidendheid van hun gezang verrukkend voor de ooren galmde! Bij den avond bereikte ik den ruwen top: den ganſchen nagt zat ik hier in verwagting neder. Doch niets . . . niets, dan alleen het ſchor gekreiſch der uilen, en het huilend gebas der vosſen, werd door mij vernomen. Bleeke winden gierden door de van een geſcheurde ſpleeten. De ſtorm wies aan. Geweldig floeg de ratelende hagel en vallende ſtort-regen tegen de wanden der eenzaame, verlatene ſpelonke. Afgebroken, ruw, en verſchrikkelijk verhief zich de ontzettende ſtemme des donders. De verst gelegen rotſen kaatſten de zelve met een hol, een dof geluid te rug; en bij wijlen — bij wijlen vertoonde een gloeiënde blikſem-ſtraal het ontzettende, het ijzelijke der woestheid van dit tooneel. Dan, wel dra verdween dit alles van voor mijn gezigte, en eene onafgebroken duisternis heerschte al-

aller wegen rondöm mij henen. Mijne ziele werd door ontzetting getroffen. Dan, ten laatsten . . . ten laatsten verscheen de zo lang gewenschte morgen. De zon verrees van nieuws; even gelijk een gesmolten berg-stof, welke uit den gloeiënden oven van *Aigrof* voordstroomt: naauw . . . naauw vermogt zij door den op een gepakten, roodägtigen nevel heên te breken: dan, allengs overmeesterde het haar vermogen. De nevel was thans verdwenen, en de ontzettingen van den middernagt daar heên gevlooden. — De wijd uitgestrekte vlakten, welke zich aan den voet van het gebergte uitspreidden, vertoonden nu het treffendst beeld van aardsche zaligheden. De zee, gansch effen, geheel kalm, en niet ontroerd door de afgrijzelijke wieken van den storm, scheen thans in haar onmetelijke bedding in eene zagte sluimering gezegen. Dit betoverend gezigt veiligde dra mijne ziel in eene genoegelijke ruste. Langen bepeinsde ik deze plotselinge wisseling: ten laatsten greep ik mijne harpe, en hief dit lied aan.

Wat zijt gij . . . wat zijt gij toch, ô sterveling! gij, welke zo zeer door zorgen gefolterd wordt! . . .

Waar-

Waaröm . . . waaröm verſtrekt gij aan de ſmarten geſtadig tot een prooi! . . . — IJdel . . . geheel nietig is de trots van uwe magt! — Gebied . . . gebied vrij in den hoogmoed van uw hart den oceaan: — houd op te brullen! — Beveel . . . beveel der zonne: — ſta ſtil in uwen loop! — Vrugteloos — geheel vrugteloos is uw gebod, en zonder kragt zijn uwe poogingen. De duiſtere jaaren wentelen in hunnen ſnellen vaart daar henen, en zonder uwen wil veränderen de jaargetijden; een liefelijke zonneſchijn vervangt de donkere ſtort-regens. Dan, waar toe deze wisſeling — dit is u onbekend! Een geſtadige ommekeer — zie daar de wet, welke de natuur beheerscht! . . .

Zie gindſche verheven, hoogmoedige rotſe, welke thans zo ſtaatelijk haare kruin over de vallije heên en weder beweegt, en in haare hoogheid ſchijnt te zegevieren: — die rotſe — ook zelfs die rotſe, zal een maal in puin ter nederſtorten, of plotſeling in het dal, het welk deze thans ſchijnt te verächten, vergruisd ter aarde ploffen.

Beſchouw . . . beſchouw die bekoorelijke maagd, welken daar door de zaalen henen treedt. De zedigheid, gelijk een verkwikkend lente - koeltje, het welk balſem - geuren aanvoert, terwijl het over de valleije fladdert, vertoont zich voor haare treden even als een koſtbaar gewaad. De ſchoonheid omgeeft haar met aanminnigheden. De glans van haare blikken is magtiger, is doordringender, dan de ſtraalen van den blikſem. Haare wangen vormen der liefde eenen troon. Het zwoegen van haaren boezem blaast geſtadig het verlangen aan. In geheele drommen tuuren de jongelingen, terwijl zij voordſtapt. De maane — de heerelijke maane zelve, heerscht te midden van het geſtarnd uitſpanzel niet oppermagtiger, niet meer zonder van eenige mededingſter bevrijd te worden, dan zij — dan deze Beminnelijke in de ziele der Helden. Dan — ſlegts weinige jaaren zullen daar henen vloeiën, en — de verwoeſtende adem des tijds heeft haare bekoorelijkheden doen verwelken. — Haar diep ingezonken oog is nu verſlenst — ongeacht, onopgemerkt gaat zij dan voorbij.

Weet . . . weet dus, dat de ſterveling niet enkel voor het geluk geboren werd: — zijne zoetſte, zijne zaligſte genietingen zelfs zijn met jammeren beſmet! Leer . . . leer dus, geſtadig te vrede te zijn met uw lot, en bekommer . . . bekommer u niet, om dat gene te vermijden, het welk gij toch nimmermeer zult kunnen ontgaan! . . .

Wat zijt gij . . . wat zijt gij toch, ó ſterveling! — Gij, welke zo zeer door zorgen gefolterd wordt! . . . Waaröm . . . waaröm verſtrekt gij aan de ſmarten geſtadig tot een prooi! . . .

OSSIAN.

Ó, LAMIN! thans is het aan u — aan u, een welluidend gezang aanteſtemmen. De toonen, welke troost in eene treurige ziele vermogen uittestorten — die toonen zijn u bekend. Hef thans het lied van de zoonen der vreemdelingen aan! Zing . . . zing het gezang van FULLIR — van FULLIR, den beevenden bewooner van de rotſe. Wonderbaar, ongewoon waren zijne woorden — ſtaa-

ſtaatelijk, plegtig, de verheven klanken zijner tonge.

LAMIN.

De vrede verzelle ſteeds uwe ſchim, ó FULIR! — ó FULIR! gij zagtaartige zoon der ooſtelijke gewesten! — Naar de oorden der zaligheid hebt gij uwe vlugt genomen — verre ... verre aan geene zijden der wooningen van de dag-toorts, en den ſnellen loop der ſtaart-ſterren zijt gij heên gevaaren. Wel eer waart gij de vriend van mijne ziele: uwe woorden ſtortten eenen genezenden balſem in mijne wonden. — Een maal ontmoette ik u in de grotte van *Carmor*. De middernagt heerschte om ons heenen: naar de gewelven des hemels hadt gij uwe oogen gerigt. Een heerelijke glans ſtraalde rond in het ronde. — Ontzetting had mijne ziele overweldigd. — Met verbaazing luisterde ik naar uwe woorden. — „ Wat ... wat is toch de „ ſterveling in mijn gezigte, ó Gij, almagtige SCHEP„ PER van dit onmetelijk heel-äl! .... Een

„ oogenblik . . . een enkel oogenblik alleen
„ vormt zijn geheel beſtaan, het ganſche perk
„ van zijnen duur, en de onvolmaaktheid is, als
„ een ſtempel, aan gansch zijn wezen ingedrukt! ...
„ Dan, Gij . . . voor het begin des tijds waart
„ Gij bereids aanwezig, en nimmer . . . nimmer
„ zult gij eenig einde vinden! . . . De volmaakt-
„ heid. . . . de volmaaktheid — aan u . . . aan u al-
„ leen behoort de zelve toe! . . . Gij . . . Gij . . .
„ Gij zijt den aanvang, het midden, en het eind
„ van alles, wat beſtaat. . . . De wegen van den
„ mensch zijn niets — neen, niets dan duiſter-
„ nis! . . . De dwaalingen en euveldaaden ver-
„ zellen alle zijne treden. . . . Naar nietige, ver-
„ gangelijke goederen alleen ſtrekken zich geſta-
„ dig hunne zugten uit — doch eene nimmer
„ eindigende zaligheid — deze wordt van hun ge-
„ ring geſchat! . . .

„ Mijne ziele lijdt . . . zij bloedt ſteeds om
„ het kroost van *Erin*. Medelijdig zijn zij, en —
„ dapper: het zaad . . . het zaad der deugd is
„ in hunnen boezem uitgeſtrooid: dan, eene zwarte
„ duiſternis omnevelt hunne zielen: het licht, de
„ glans,

„ glans, die van Uw aanzijn ſtraalt, heeft hen „ nog niet bereikt! . . . Ontſluit . . . ontſluit, „ Ó GROOT, ONTZAGGELIJK WEZEN! Ont- „ ſluit voor hun de ſchatten Uwer gunst — „ leer . . . leer hen zelven Uwen wil te bemin- „ nen, en te eerbiedigen! . . .”

Dus ſprak hij; en plotſeling, op het onverwagtst ſchenen de hemelen zich te openen. Een onuitſprekelijk heerelijke gloor om ſtraalde hem aan alle zijden. In eene gedugte, ontzag verwekkende majeſteit verſcheen de ALMAGTIGE ons op zijnen troon gezeten; — en dus, met woorden . . . met woorden, welke tot in het binnenſte mijner ziele doordrongen, ſprak dit luiſterrijk gezigte. —

„ „ Millioenen werelden zijn het gewrogt van „ „ mijne handen. In het geluk van mijne ſchep- „ „ zelen vinde ik mijne hoogſte weelde! . . . „ „ Hun genoegen is alleen eene uitwerking van „ „ mijne liefde! De tijd . . . de tijd, wanneer „ „ het kroost van *Erin* mijne goedheid zal ge- „ „ voelen — die tijd is reeds nabij. . . . Met „ „ vermaak heb ik de edele ongeveinsdheid

„ „ hunner zielen betragt; met welgevallen zag
„ „ ik de grootmoedige welwillendheid van hunne
„ „ harten. . . Hen . . . hen zal ik met mijne
„ „ zorg vereeren — in de uuren der benauw-
„ „ heid wil ik zelve hun beschermer zijn — ten
„ „ tijde van hun jammer moet mijne hand hen
„ „ geslagtig ondersteunen! . . . " " — Hier zweeg dit ALMAGTIG, DIT ONTZAGGELIJK WEZEN. Onvermogend, om de straalen zijner heerlijkheid, welke op mij nedervloeiden, te kunnen verdragen, zeeg ik ter aarde. FULIR hief mij van den grond, zagtelijk sprak hij deze vriendelijke woorden.

„ ô LAMIN! begeef . . . begeef u naar de
„ Aanvoereren van *Erin* — zeg hun het geen gij
„ thans gehoord hebt, en verhaal hun, wat zich aan
„ uw gezigt vertoonde. Indien zij aan uwe woor-
„ den gelooven — als dan . . . als dan is de
„ dag van hunne vertroosting reeds nabij! . . . "
Mijne hand drukte hij aan zijnen boezem, en eene traan van vreugde rolde van zijn reeds half verwelkte oogen neder. — Toen . . . toen, ô OSSIAN! gevoelde ik voor de eerste maal eene

onvermengde, zuivere vreugd, en een onbewolkt genoegen verzelde van dien tijd gestadig mijne dagen. Vaak . . . vaak hoordet gij met vermaak naar mijne herhaalde zangen — den, ô! . . . dat deze thans vermogend waren, om troost in uwe borst te storten, en uwe ziele met liefde voor de waarheid te vervullen! . . .

OSSIAN.

Vaar henen . . . vaar henen, ô gij ijdele droomen mijner jeugd! . . . vaar henen — verre . . . verre van mijne ziele! . . . Bedriegelijk zijt gij — en, nietig! . . . Dwaalingen hielden mijnen geest verstrikt — zwarte twijfelingen omwolkten mijne overdenkingen, even gelijk de nevels van *Lano*, wanneer zij de paden des wandelaars omringen; duisternisse uit de diepte ten voorschijn roepen, en — den dood in de valleijen van *Sora* doen rondwaaren! . . .

Gij — alleen gij — ô *Lamin!* — onder alle de Barden des gezangs zijt gij het alleen, welke de toonen kent, die vertroostingen in de ziele

des treurigen doen nederdaalen! — Liefelijk voor het oor zijn hunne zangen; doch uw lied dringt door . . . het dringt door tot in het diepſte van ons hart! . . . De noodwendigheid van dat AANWEZEN, het welk uw gezang verheft — gevoele ik thans. Met veel minder eene drift ſnelt het afgejaagd — het vermoeide hert naar de kreek, om de wonden zijner zijde in den vloed te baaden, dan, ik verlange, dit ontzaggelijk BESTAAN te kennen; en volvaardig begeere ik zijnen wil op te volgen! . . . Hij was het — die mijne ziele vormde; — zij zal . . . zij kan dus niet vernietigd worden! . . . Eindelooze vreugden zullen haar deel wezen, indien het waarheid zij, dat Hij het is, die haar dit aanzijn ſchonk. . . . Hij — die haar ſchiep — wil niet verdelgen! . . . De GODHEID, die mij dit wezen gaf, zeker . . . zeker zal Hij het voor altoos doen voortduuren! . . .

Bewonderend hebbe ik den omloop der zonne opgemerkt; tallooze ſtarren, welke den nagt verlichten, de blaauwe gewelven des hemels opluisteren — met verbaazing hebbe ik de zelve beſchouwd! . . . Geduurig zag ik de jaargetijden el-

elkander opvolgen: — de lieve lente wouden en valleijen met welig loof en wellustige bloempjes bedekken! — Dan vraagde ik mij zelven — van waar deze grootſche verſchijningen, die wisſelende tooneelen hunnen oorſprong hadden; doch — nimmer . . . nimmer vond ik een antwoord! . . . Ik onderzogt het bij mijne Vrienden; — dan, ook deze konden mij geene uitlegging geven! . . .

Gij egter . . . gij egter, ô *Lamin*! — eindelijk hebt gij mijne ziele verlicht — de donkere ſchaduwen, welke de waarheid aan mijn gezigt verborgen, werden door u weg gedreven! . . .

Ontzaggelijk AANWEZEN! — gedugte GODHEID! — roep. . . . roep mij naar u henen! . . . De jaaren hebben mijne kragten gefloopt; mijne oogen zijn verſteken van het licht: met moeite ſlaat mijne hand al beevende eenige zwakke toonen tot uwen lof! . . . De hoope . . . de hoope egter keert weder in mijne ziele, even gelijk de laauwe morgen lugtjes, welke de oprijzende zonne te rugge voert in onze valleijen, te vooren met een killen nevel overdekt, waar de jaager, al huiveren-

de

de zich in zijne van loof gevormde hut verſchool! . . . Gij . . . Gij alleen kunt mij met blijdſchap verzullen —; mij vertrooſten over de vlugt van mijne dagen! — Dus doet de liefelijke zomer-regen, wanneer de bulderende ſtorm-winden ter ruste gegaan zijn, de vlakte herleeven; — de welkende bloemen heffen haare hoofden op, en half verwoeste ſtammen beuren hunne kruinen van nieuws ten hemel! . . .

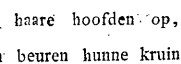

OSSIAN

LAATSTE LIED.

Zoon van het ver afgelegen gewest! — eenzaame bewooner van de donkere ſpelonk der rotſe! — ó Gij, wiens treurige ſtemme, even gelijk het gonzend geluid van den verwijderden ſtroom zo dikmaals reeds mijn gefolterd oor bereikte! — treed herwaard . . . treed herwaard, en verhaal mij uwe duiſtere verſchijningen! Dat uwe ſtaatelijke gezangen thans ten voorſchijn ſtroo-

ſtroomen . . . dat zij ten voorſchijn ſtroomen! . . ,
Dan, waaröm . . . waaröm zoude ik mij verheu-
heugen in uwe liederen. . . . Eene ſtik donkere ont-
zetting wentelen zij langs onze ziele henen. . . .
In het hart der dapperen doen zij vervaarenisſe op-
rijzen. Uw gezang is even gelijk het gefteên
der wolke . . . der wolke, welke zwanger van
een verdelgenden last, al kraakende vervaarelijke don-
ders uitſchiet, en uit haare zwarte ingewanden
de geſpitſte ſchigten van den dood verre in het
rond verbreidt. . . . Vlugt henen . . . vlugt he-
nen dus, ó vreemdeling! — Vlugt henen naar
uwe ver af zijnde landpaalen — vlugt henen, en
verlaat ons gelukkig eiland! . . .

De zoonen van *Morven* zijn beroemd! Zij
gloeiën bij het herdenken aan de daaden van
hunne Vaderen. Verſchrikkelijk voor den trotſchen
is de flikkeringe van hun ſtaal: doch hunne zaa-
ten zijn de toevlugt der ellendigen. Even gelijk
de ſterk gewiekte ädelaar van *Mora*, welke ne-
derſchiet op zijnen prooi — gelijk de brullende
ſtroomen van het gebergte, welke een verſchrik-
kelijke plas-regen met magt deed opzwellen —

ge-

gelijk deze zich in hunnen wilden, hunnen ſchuimenden loop van de rotſen nederſtorten, en de dijken, welke hen in hunnen vaart poogden te rug te houden, zegepraalende met zich medevoeren — zo ſnel, zo ſtout, zo onbedwingbaar ſtorten de zoonen der woeſtenije in het gevegt: al ſpeelende druiſchen zij door de hoogmoedige reiën hunner vijanden.

Het lied der Barden van *Morven* is verrukkend: de Zoonen des gezangs doen het weé ver van ons wijken. Dapperheid blazen zij in de zielen der jongelingen, en de harten van onze maagden, wier boezem hoog opwaard zwoegt, worden door hun vertederd. — Vlugt henen . . . vlugt henen dus, ô vreemdeling! — vlugt henen met uwe duiſtere gezangen . . . vlugt henen en verſtoor het genoegen van dit eiland niet! . . .

ô ALPIN! — Gij vriend van mijne jeugd, en ſteunzel van mijne wegwelkende jaaren! — Sla . . . ſla de wel luidende harpe — ſla haar, en dat der zelver geluid mijne ziele ter ruste breng! Even gelijk de morgen-daauw de verſlenſte bloemen verkwikt — dus, even dus ſtreelt ook het liefe-

lijk

lijk gezang de ziele des treurigen. Mijne ſtem wil ik met uwe galmen paaren; het laatſte van mijne liederen zal ik aan eſſen! . . . Ik gevoel . . . mijn naderend einde gevoel ik reeds. De hand . . . de kille hand des doods, even gelijk de noorder ſtorm, welke de ſtroomen in ijs verwandelt, verſtijft al reê de afgematte ziele van OSSIAN.

ALPIN.

IJdel . . . geheel ijdel zijn de vreugden van dit leeven — nietig is de veelheid, de lengte onzer dagen! . . . Even gelijk het verdorrend loof, zinkt het geſlacht der menſchen neder: andere . . . geheel nieuwe gezinnen vervangen, des zelfs plaatſe; en allen . . . allen valt wederöm een zelfde lot te beurte. Even gelijk de eene golf de andere geſtadig opvolgt, en deze te ſamen op eene gelijke wijze aan het ſtrand verbrijzeld worden — even dus verdwijnen ook de kinderen — de zoonen der ſtervelingen. De magtigen, even gelijk de zwakken, zinken zij ter aarde! . . . Wie is 'er . . . wie is 'er, die den ſnel voordrollen-

den —

den — den druiſchenden ſtroom der jaaren in zijnen vaart zoude kunnen ſtuiten? . . . Wie . . . wie vermag de vlugge wieken van den tijd te kluiſteren? — Het beſtendig gaapend graf ontvangt — zonder mededoogen verſlindt het, even zeer de bloeiënde Maagd, en den tederen jongeling, als den grijs geworden Krijger — den Krijger, weleer de ontzetting van het veld des ſlags. — Verwaardelijk onder een gemengd rusten zij in het ſtof. — Waar zijn zij . . . waar zijn zij thans, die woeſte, onmenſchelijke Gebieders — de Gebieders, die wel eer in het plengen van bloed zich verlustigden!... Even gelijk de verpestende nevelen van *Lano*, verheerden zij geheele landen in hunne woede. Dan, hunne naamen zijn thans reeds ganſchelijk uit het geheugen weggewischt; de Barden verbanden dien bereids uit hunne zangen. Eenzaam, omgeven van den dikken damp des meirs, waaren zij geſtadig in het rond, en nimmer . . . nimmer ſtijgen zij tot de wooningen der wolken op! . . .

Dan, gij ô Helden! — gij vrienden der ellendigen! — gij . . . gij, wier zwaard den zwakken

nimmer beledigd heeft — gij . . . gij — voor immer leeft gij in het gezang! . . . U . . . u, ô TRENMOR! verheffen wij bij onze feesten! . . . Geheel *Morven* weêrgalmt den lof van FINGAL; en ook gij, ô OSSIAN! . . . ook gij erlangt uwen roem! — De liefelijke ſtemme van *Cona* is vereerd! . . . Wie . . . wie zong even gelijk gij op onze heuvelen? — Wiens lanſe gloorde gelijk de uwe ter beſcherminge uwer vrienden? Wiens raad was even heilzaam, als die, dien gij ons ſchonkt? Wie . . . wie bezorgde, als gij, het heil des Vaderlands? Dan, ach! . . . het geluk, ô Bard! — het geluk verzelt niet ſteeds de treden des rechtvaardigen. Even gelijk de zwarte wolken, uit het westen opgeſtegen, bij wijlen zich over het gelaat der zonne uitbreiden, en op het einde van der zelver loop de heerelijkheid van haare glanzende baane verduiſteren — dus . . . even dus omgeeft het onheil ſomwijlen de laatſte leevens-dagen van den grootmoedigſten ſtrijder.

Een maal . . . een maal, terwijl ik over den heuvel daar henen trad, vernam ik de jammerklag-

klagten van den grijs geworden GELLAMIR. Zijne ſtemme was liefelijk, even als het lente-koeltje, het welk tusſchen de uitbottende twijgen des wouds henen lispelt. Aan de zijde van eene verbrijzelde rotſe, naast de bron eener treurig murmelende beeke, zat hij neder. Zijne verzilverde lokken golfden op het lugtje. Hij zong, en de ſchimmen van de heuvelen luiſterden aandagtig naar zijne liederen.

„ Ach! . . . waaröm . . . waaröm is de bruiſchende koelte zo ganſchelijk ter ruste gegaan! . . . Waaröm . . . waaröm wentelt zich de vloed zo zagtelijk daar henen! — Een ontzaggelijke ſtorm woedt in mijnen boezem! . . . Loei . . . loei vrij, ó gij grijsägtige ſtormwinden van het noorden! ó Onſtuimige zee! — ó baaren! verhef u tot de wolken! . . . Dan, neen . . . betoom . . . betoom flegts uwe zwakke poogingen — te kragteloos zijt gij, om van de ontroering mijner ziele eene beeldenis te vertoonen! . . .

„ Waar zijt gij . . . waar zijt gij thans, ó bekoorelijke SULVIRA! aanminnig meisje van de heuvelen! . . . Waar henen . . . waar he-

„ nen is uw broeder COLULLA — mijn zoon! —
„ de hoop van mijnen zinkenden ouderdom —
„ waar henen is hij geweken? Waaröm . . .
„ ö! . . . waarön ontvlugt gij uwen Vader! . . .
„ Waaröm verlaat gij hem . . . verlaat gij hem,
„ geheel eenzaam in zijn jammer! . . .”

„ Bij wijlen waane ik uwe bleeke fchimmen
„ te aanfchouwen — te befchouwen, wanneer het
„ kwijnend licht der maane de donkere zijden
„ der wolken met haaren glans beftrooit. . . .
„ Uwe beminnelijke geftalten roep ik tot mij . . .
„ ik roep die tot mij, doch onvriendelijk vliedt
„ gij daar henen! . . . En gij, ô rotfen! —
„ gij verneemt geftadig mijne klaagende gezan-
„ gen! — Geduurig, ô wouden! — geduurig weêr-
„ galmt gij van mijn weê! . . .

„ Een maal . . . een maal waren mijne gewelven
„ de toevlugt, de fchuilplaats der vreemdelingen,
„ en mijn zwaard de ontzettinge der vijanden.
„ Dan, Helaas! . . . wat baatte . . . wat baat-
„ te mij mijne kragt! . . . Wat fchonk mij de
„ edelmoedigheid mijner ziele! . . . Van de klip-
„ pen van *Albion* kwam TORLATH, om naar
„ de

„ de aanminningen ſtraal van *Slimona* te din-
gen! . . . Duizend heuvelen erkenden hem als hun-
„ nen beheerſcher. . . . Veelvuldig waren de rheën
„ zijner wonden; verbaazend het getal van zijne
„ Aanvoereren tot den ſtrijd: dan, alleen van
„ weinigen vergezeld, begaf hij zich herwaard,
„ want vrede heerschte in zijne ziele! . . .

„ SULVIRA aanſchouwde den beminnelijken jon-
„ geling. — De geheime zugt van haare liefde
„ ſteeg opwaard. Ik zegende den vreemdeling in
„ zijne bekooreli'ke lokken, en beloofde hem het
„ bloozend meisje. De tederheid gloeide in haare
„ blaauwe, rollende oogen. Haare ſtemme was
„ de welluidendheid der harpe. — Edelmoedig en
„ gevoel-vol was haar hart. Vreugde heerschte
„ in de gewelven van *Slimona*. In gezangen brag-
„ ten wij den nagt ten einde.

„ Reeds vroeg — zo dra de graauwe ugtend-
„ ſchemering ten voorſchijn rees, en de zonne
„ met haar ongeſchooren kruin zich van haare
„ vogtige legerſtede — het kloſſend meir, verhief,
„ verzamelden wij de huppelende doggen tot de
„ jagt; wij wendden onze ſchreden naar de heu-

„ velen van *Corn.beam*, wier toppen met digte
„ wouden prijken. — Hier . . . hier vervolgden
„ wij het getakte hert. Drie dagen bepurperden
„ wij onze ſpeeren met het bloed des ever-
„ zwijns van het gebergte: drie dagen ſpreidden
„ wij de maaltijd van het feest, te midden der
„ bosſchen uit. De kragt der drink-ſchelpen
„ voerde onze zielen op. — Dan, plotſeling ver-
„ ſcheen FARBIL: treurigheid overdekte zijn ge-
„ laat. Door diep gehaalde zugten werden zijne
„ reden afgebroken." — „ „ Rijs op . . . rijs
„ „ op, ó GELLAMIN!" " — dus zeide de
„ jongeling. — „ „ STRUTHDEARG, de Gebieder
„ „ van *Mathon*, wiens blikken woest rondóm
„ „ hem henen wentelen, is in uwe gewelven
„ „ doorgedrongen. Zijn arm is even gelijk de
„ „ donder-wolke des hemels, welke den
„ „ dood over de zoonen der valleijen uitſtort.
„ „ Zijn zwaard werd geverwd door den val
„ „ van uwe vrienden." " — „ Omringd van on-
„ ze Aanvoereren druischte ik voord van de
„ jagt: eene voorſpelling van aanmaderende onhei-
„ len rees op in mijne ziele. Ik ijlde naar mijne

„ treu-

„ treurige zaalen. Mijne jeugdigen, mijn tederen
„ COLULLA vond ik wentelende in den dood;
„ een verbroken ſpeer was in zijne zijde, en
„ een ſtroom van bloed gudsde uit zijne wonden.
„ Hij aanſchouwde mij ; ſtrekte zijne hand uit, en
„ ſprak. —

„ „ Zwak, ô GELLAMIN! — zwak was de
„ „ arm van mijne jeugd! SULVIRA poogde ik
„ „ te beſchermen: dan, het zwaard van STRUTH-
„ „ DEARG behield de overmagt! . . . De wee-
„ „ nende Schoone voerde hij daar henen, en
„ „ lachte bij haar medoogen wekkend gejammer.
„ „ De dood . . . de dood egter ontzet de zie-
„ „ le van COLULLA niet: in den ſtrijd der
„ „ dapperen zonk hij ter neder! . . .” ” —

„ Des zelfs woorden verſcheurden het hart van
„ zijnen grijzen Vader. — Wild . . . geheel
„ ten prooiè aan de wanhoop vlugte TORLATH
„ daar henen. De woede ſchonk vleugelen aan
„ zijnen voordſnellenden vaart. Zijne jeugdige
„ ſchreden — verre . . . verre ſtreefden zij voor de
„ mijne uit. SULVIRA aanſchouwde ons, daar
„ wij naderden. Zij riep haaren Vader . . . haa-

„ ren Geliefden! . . . Dan, ach! . . . te ver-
„ geefs . . . vrugteloos was het, dat haare ſtem-
„ me zich om haaren jongeling verhief! . . . Hij
„ viel . . . Voor het zwaard van STRUTHDEARG
„ zonk hij ter aarde! . . . — Met de treden van den
„ ouderdom bereikte ik hem in het einde. Ik
„ vernam het jammerende gegil van mijne dog-
„ ter. STRUTHDEARG was aan het ſtrand ge-
„ komen: hij poogde zijne kiele, in welker
„ boezem de duiſternisſe woont, thans te be-
„ ſtijgen. Met geweld voerde hij SULVIRA
„ voord; om hoog geheven droeg hij haar in
„ zijne armen. Haare borst was met geronnen
„ bloed bevlekt; ongeſnoerd golfden haare bekoo-
„ relijke lokken op den wind. Hoog opwaard
„ klopte mijn van woede ſtijgend hart. In de ver-
„ voering mijner gramſchap wierp ik mijne lanſe.
„ De ſpitſe doorboorde den nek van den verrader —
„ dan, helaas! . . . zij trof . . . zij trof ook mijn
„ rampzalig kind! . . . Aan de met ſlijk beſpoelde
„ rotſe ſtortten beiden neder. Ik zeeg op mijne
„ SULVIRA, en baadde haare wonden met mijne
„ traanen. Aan den oever, waar op de ſchuimen-

„ de

„ de baaren der zee geſtadig klotſen, rigtte ik
„ haare graf-ſtede op: TORLATH ſtrekte ik aan
„ haare zijde. — Rust vreedzaam . . . rust vreed-
„ zaam, ó gij Gelieven van het rotſig ſtrand
„ van *Morven!* ſlaap zagt — zagt in de ſpe-
„ lonke van de klip! . . . Helaas! . . . met u . . .
„ met u is mijn geſlachte uitgedelgd! . . . Aan den
„ verdorden ſtam der woeſtenije ben ik gelijk
„ geworden: mijne twijgen zijn van mij afge-
„ ſcheurd, en mijn veröude tronk — hij is
„ vermolmd! . . ."

„ Wat . . . wat zijn de genoegens — de vreug-
„ den van dit leeven! . . . Wat is . . . wat is
„ de ijdele roem der wapenen! . . . Alles . . .
„ alles — alles gelijkt een ras voorbijgeſnel-
„ den droom! . . ." —

Dus zong . . . dus zong de grijze GELLAMIN. . . . De woorden van zijn jammer deden mijne ziele in treurigheid verſmelten. . . . Ik bemerkte het afnemen zijner ſtemme. Ik ſnelde hem ter hulpe. . . . Helaas! . . . niets, dan een zielloos lijk was het, dat ik van hem nog overig vond. — ó OSSIAN! ijdel . . .

nietig zijn de genoegens van dit leeven — de lengte onzer dagen is van geene waarde! . . .

De zonne, welke in haare jeugdige ſterkte zegeviert, verbreidt haare gulden ugtend-glanzen over de rotſige ſpitſen van *Glanmore* aller wegen in het ronde — een onafgebroken vrolijkheid ſchijnt zij beneden aan de valleijen te belooven. Geheel de natuur lacht in het ronde. Elke met dauw gefierde heeſter ademt dankend zijne welriekende geuren in het lugt-ruim uit. De jager, door de gloeiënde ſtraalen opgewekt, begroet den bekoorelijken morgen. Zijne vrolijk ſpringende doggen huppelen rondöm hem henen. Hoog opwaard zwoegt zijn hart van vreugde. . . . Dan, ach! . . . Wel dra . . . wel dra vertoont dit lagchende land-tooneel zich niet meer aan zijn gezigte! Onſtuimig giert ſtraks de huilende adem van het noorden door de zugtende wouden. Verſchrikkelijk drijven de geweldig voordgeſtuwde wolken daar henen. De hagel, met kragt voordgezweept ratelt, tegen ontzettende rotſen. De ſtortvloeden van het gebergte, door den nederſtroomenden

den regen opgezwollen, golven ſchuimende van de ſtijlte. Geheele brokken van afgereten rotſen wentelen zij in hunnen onſtuimigen vaart geſtadig voord, en voeren de verwoeſtinge in de valleije. Met een afgebroken gekraak berst telkens het ſchor, ontzettend gerommel des donders uit. De ſchitterende glans der zonne is verdwenen, en eene akelige duiſternis heerscht alömme in het rond. Bij wijlen . . . bij wijlen flegts flikkert 'er een gloeiënd blikſem-ſchigt door de zwarte donkerheid: — het vermeerdert . . . geſtadig vermeerdert het nog de algemeene ontzetting.

Dan zie — de hoogmoedige, de verheven eike — wel eer de trots der wouden, en het ſierſel van de heuvelen — zie . . . ginds . . . ginds ligt zij thans ter aarde neêrgeſmakt. Den wandelaar ſchijnt zij toeteroepen. — „ Voormaals . . . voor„ maals verſchool mijn ſtaatelijk golvende kruin „ zich in de wolken. Een woedende ſtroom be„ ſpoelde, bevogtigde geſtadig mijne wijd uit„ gebreide wortels. Geheele eeuwen verächt„ te ik het bulderen van den ſtorm. De „ breed-gewiékte adelaars vormden hunne nes-

„ ten

„ ten in mijne twijgen. De rhee, het hert, en
„ everzwijn, verbergden — zij verſchuilden zich in
„ mijne ſchaduw. Dan, ten laatſten . . . ten laat-
„ ſten egter verſcheen het uur van mijnen val.
„ Verſchrookt, verbrijzeld, uit den grond gerukt,
„ lig ik thans in het ſlijk geſtort: ter vermol-
„ minge, en tot verderf gedoemd, vertoont zich
„ hier mijn treurig overſchot! . . .” — Dan,
ook de mensch . . . de mensch is geenzins voor
deze algemeene vewoeſting van den tijd beveiligd. De vervaarelijk voorddruiſchende ſtroom der jaaren voert — hij ſleurt hem geweldig met zich voord. Nog heden . . . nog heden verheft hij zich in zijn roem — dan, morgen . . morgen reeds wordt zijn naam niet meer vernomen! . . .

Houd op . . . houd op dus, ó Ossian! — houd op, met het betreuren van uw lot! . . . Houd op om het verwelken uwer dagen nog langer weeklagten aanteheffen! — IJdel . . . nietig tog zijn de genoegens van het leeven — de langheid van ons tijdperk bezit geene . . . geene de allerminſte waarde.

Os-

OSSIAN.

Droefgeeftig . . . droefgeeftig is uw treurend gezang; dan, bekoorelijk de ftemme uwes jammers! . . . Breng mij mijne harpe, ó ALPHIN! en verneem . . . verneem de klaag-ftem van mijnen overftelpten boezem — verneem het laatst, het wegftervend lied van OSSIAN! . . .

ó Gij . . . gij, fchimmen mijner Vaderen! . . . ik verneem . . . ik verneeme uwen roep. Uwe ftemme . . . uwe ftemme, ó mijne vrienden! — zij is tot mijne ooren doorgedrongen. Wel dra . . . wel dra zal ik mij met uw welluidend choor verëenigen — mij verëenigen, en op de wolken aan uwe zijde een lied aanheffen! . . . Vaar wel . . . vaar wel dus, ó gij wouden! en gij, gebergte! . . . Vaak . . . vaak weêrgalmdet gij van mijne toonen. . . , Dikmaals . . . dikmaals, ó *Morven!* bezong ik de edelmoedige daaden der Helden te midden van uwe rotfen! . . . Menig werf verhief ik daar den lof der aanminnige Schoonen! — ó Gij, mijne harpe! verleen . . . verleen mij ftegts nog een maal uw

ftree-

ſtreelende, uwe bekoorelijke hulpe! Dat de glans . . . het licht der al verwinnende waarheid mijne verduiſterde ziele beſtraale, en mijne klanken waardig zijn, om een maal door de toekomſtige Barden van nieuws te worden opgezongen!

Dan, ó! . . . wat is het . . . wat is het, dat daar mijn vervoerd . . . mijn verrukt harte geheellijk overweldigt! . . . Blikſem-ſtraalen ſchieten om mij henen . . . de donders rollen door het lugt-gewelf . . . een ſtroom van glans vertoont zich aan mijne oogen! . . . De Hemel . . . de hemel wordt van een gereten! . . . Op zijnen verheven troon gezeten, om geven van majeſteit en magt, ontdekt het groot, het al vermogend OPPERWEZEN mij zijn gelaat! . . . Ai mij! . . . ai mij! . . . wie is 'er, die de ſtraalen Uwer heerelijkheid! ó EEUWIGE, verduuren kan! . . . Omwolk . . . omwolk, ó ontzaggelijke BEHEERSCHER van het heel-äl! — omwolk Uw aanſchijn . . . omwolk het, eer nog mijn zwak, mijn magteloos beſtaan geheel vernietigt worde! . . . Gij ſpreekt — dan, ó! . . . hoe ſtreelend . . . hoe verrukkende galmt Uwe Goddelijke

ſtem-

ſtemme! . . . De donkerheid drijft zij van mijne ziele weg! . . . Het leeven verbreidt zij over mijne gepeinzen! . . . Verbaazend AANZIJN! ik erkenne . . . ik erkenne Uw beſtaan. . . . Ja, ik erken, en veréere Uwe magt. . . . Gij zijt het . . . Gij zijt het, welke mij tot U roept, mijne liederen voor U gebiedt aanteſtemmen! . . . Ja . . . ja, het laatſte . . . het laatſte van mijne zangen, zal ik aanheffen — ik zal het aanheffen, en de deugd . . . de deugd — deze moet het onderwerp van mijne toonen wezen! . . .

ó Gij . . . gij, welke alleen . . . alleen het waar geluk des zwakken ſtervelings zijt — ó deugd! . . . uw lof . . . uw roem is het, dien ik verbreide! Gij . . . gij bewoont alleen het hart der Helden — aan de overdenkingen des Strijders kunt gij eene verheven grootheid ſchenken. Gij . . . gij gebiedt hem den hals der opgeblazenen te buigen. Gij ſpoort hem aan . . . gij beveelt hem, de overwonnenen te ſpaaren, en gelast hem den ellendigen ter hulpe te ſnellen. Zegeningen, even gelijk den morgen-daauw, welke op de velden in het rond verbreid wordt, ſtrooit

gij

gij op zijne paden. Gij . . . gij vuurt ſtaâg de klanken van de harp der Barden aan. Ontvlamd door uwen gloed, zingen zij onſterfelijke liederen, en dus . . . dus wordt de naam van hun, die u eerbiedigen, tot de tijden van het toekomſtige overgevoerd. En nimmer . . . nimmer vermogen de al vernielende magt des tijds, of het knaagen van den nijd de gedagtenisſe van hun . . . van hun, dien zij door hunnen zang der onſterfelijkheid wijdden — nimmer vermogen zij hunne gedagtenisſe te verdelgen . . . deze uit het geheugen wegtewisſchen. De glans der zonne — een maal . . . een maal zal deze verduiſterd worden — zij . . . zij, welke thans zo heerlijk ſchittert in haaren loop . . . zo oppermagtig heerscht in het onmetelijk uitſpanſel — ook zij . . . zij zal verzwinden — overweldigd door het onwederſtaanbaar vermogen van den midder-nagt zal zij uitgebluscht worden. Haar gloed . . . haar ſchijnſel, zal in het eind verdwijnen; haare ſterkte ten laatſten niet meer vernomen worden. Dan, uwe waarde — uwe onſchatbaare grootheid blijft beſtendig voordduuren: uwe heerlijkheid kent

gee-

geene verdelginge. De grenzen, de eindperken van den tijd zult gij overſchreiden: zegevierend treedt gij in eene onbegrensde ruimte geſtadig voord: in eene nimmer eindende eeuwigheid verbreidt zich uw gebied. Aan de zijde van den onbeperkten OPPERGEBIEDER der hemelen nedergezeten, beſchouwe ik de zoonen der deugd — eene eindelooze, eene onbeſchrijſelijke zaligheid drinken zij met volle teugen in; zij baaden zich in eenen oceaan van vreugde. Dan, nooit . . . nooit zal het hart van den onmenſchelijken, of de verächtelijke ziele des lafhartigen de onbeſchaare vreugden, de weelde ſmaaken — de weelde ſmaaken, welke van u voordſtroomt. Verre . . . verre van zijn aangezigte verdrijft hen de ALMAGTIGEN — tot eene zwarte duiſternis, tot ellende en weê worden zij door Hem gedoemd.

Verëenig . . . verëenig u, ó gij gansch heelâl! — verëenig u met mij in het gezang! ó Maane, gij Schoone, welke zo bekoorelijk door den middernagt daar henen wandelt! — gij Sterren, welke zo luiſterrijk in het azuuren gewelf des uitſpanzels flikkert — buig u neder . . . buig u neder,

en erken het onwederſtaanbaar vermogen der beminnenswaardige deugd! — Gij ſtroomen — gij, die geſtadig al murmelende voordſpoedt in uwen loop! — gij winden, welke over de ſchuimende golven der zee daar henen giert! — gij rotſen, wier ſpitſen zich tot in de wolken heffen! — gij wouden, welker groenende kruinen geduurig zich heên en weder wiegen — gij allen . . . gij allen — verëenig . . . verëenig u, om een trotsch, een welluidend, een ſtemmig lied aanteheffen . . . om u tot het verheerelijken der beminnelijke deugd te ſaam te paaren! . . . Gelukkig . . . drie werf gelukkig de Gebieders, welke uwe waarde gevoelen: zalig . . . onbegrijpelijk zalig het gewest . . . het gewest, dat zich voor uwe heerſchappij nederbukt. Uwe ſtemme . . . uwe ſtemme alleen bepaalt den krijg in zijnen vaart! . . . De vrede verzelt uwe beminnelijke ſtappen. Waar gij . . . gij het gezag voert — daar . . . daar is het, dat het ſtaalend zwaard nutteloos, ongebruikt in de gewelven blijft opgehangen: het ſchild wordt hier ten vollen nutteloos, en de te vooren gepolijſte helm — deze is aldaar met ſtof bedekt! . . .

De

De lanſe ſchittert hier alleen . . . alleen in de vuist des jagers — flegts voor de everzwijnen van het woud zijn zij aldaar verſchrikkelijk. In vrolijke reiën verëenigen zich daar de Maagden — Maagden, ſchoon, even als de ſchimmen van het gebergte — zij verëenigen zich met de bekoorelijke jongelingen, rondöm de eike van het feest: zij vreezen geenen wreeden — geenen wreeden, die hen konde aanvallen. Met vreugde beſchouwen hen de oogen van hunne Vaderen, en hunne veröudende aangezigten ſchitteren van vreugde bij dit bekoorelijk tooneel! . . .

Zodanig . . . zodanig was de vreugde van *Selma* in de dagen mijner jeugd, toen de ſtraal des gezangs op de heuvelen van *Morven* glansde, terwijl de eer, wier blikken eenen zagten luiſter rondöm zich heën verſpreiden, gevierd werd en geächt. — Zodanig . . . zodanig galmde de roem van *Ardven*, toen FINGAL het bewind voerde over dat gewest, en de woeſtenijën zelfs eenen genoegelijken lach deed verſpreidden. — Dan, Helaas! . . . helaas! . . . ik ontdek het verzwinden mijner dagen. Ik gevoel . . . gevoele mijn aanrukkend einde. Eene kille . . . eene

beevende huivering rilt over geheel mijne geſtalte! . . . Zijt gij . . . zijt gij de verſtijvende rechte hand des doods. . . . Koomt gij . . . koomt gij, om mij naar de ontzag verwekkende ſchimmen mijner Voorvaderen heên te voeren? — Wel aan . . . wel aan — ik volge u . . . ik volge u — de ziele des Barden zullen uwe ontzettingen niet ontroeren!

ó Deugd . . . vertroost . . . vertroost gij mij bij mijn aannaderend einde. In u . . . in u is mijne ziele magtig! . . . . Ontvang mij, ó groote BESTIERER van al het geſchapene! — ontvang . . . . ontvang den ſtervenden OSSIAN! . . .

*

SULIMA.

EEN DICHTSTUK.

Een verhaal der dagen, die vervloden zijn . . . eene treurige, ontroerende geſchiedenis.

Ik zinge den droeven dood van SULIMA — van SULIMA, de bekoorelijkſte onder de dogteren van *Morna*: en het rampzalig lot van CALMAR, den dapperſten der jongelingen van *Ullin*. —

Het geloei van den oceäan was in ſlaap gezegen; de huilende ſtormwind ter ruste gegaan, en de lange ſchaduwen van den middernagt rolden voord langs de baaren van het weſtelijke meir. Geheel de natuur was in eene liefelijke ſluimering neêrgezonken; alleen de rampzalige SULIMA, bleef nog geſtadig waakende. Haare ziele ſmolt weg in jammer, geene genoegelijke kalmte ſtrookte haare oogleden, federd de jongeling van haare liefde de blanke zeilen ophief, en zijne brooze kiel den ontzettenden afgrond toebetrouwde — toebetrouwde, om den wreedäartigen DAGO te beſtrijden, DAGO die haaren Vader in ketenen geklonken had, en dezen gevangelijk naar zijn ver afgelegen eiland henen voerde: zijn vertrek overlaadde haar hart met weêdom. Doch hij had beloofd wel dra te rug te keeren, en de hoope — de hoope op de verloſſing van ULLMOR — deze hoope verligtte nog eenigzins het gewigt van haare ſmarten. Elken morgen begaf zij zich naar het ſtrand; iederen avond bezogt zij de plaatst, waar CALMAR haar van zijne wederkomst verzekerde, indien de voorſpoed ſlegts zijne wapenen verzelde.

Vee-

Veele . . . veele traag fleepende dagen waren reeds daar henen gerold; doch zij vernam niets van haaren Geliefden; menig eenen verdrietelijken nagt bragt zij al waakende aan het weêrgalmend ſtrand ten einde, en vermengde haare vrugteloozе traanen met het ſchor geraas der golven: doch geene tijding ontving zij van CALMAR.

Een voorgevoel van ſmarten verhief zich in haaren boezem. Nog een maal wendde zij haare ſchreden naar de rotſe van *Ithon*, waar tegen de zee geſtadig klotst. Langzaam ging zij daar henen. Haar bekoorelijk hoofd was nedergezegen op haare borst. Onächtzaam hingen haare ſneeuw-witte handen aan haare zijden neder.

Haar ſluiër golfde over haare lange, bekoorelijke lokken — haare lokken, waar in de adem van den middernagt bij wijlen ſpeelde, en achteloos, geheel los vloeide haar gewaad agter haar op het koeltje. Zo dra zij de vreezelijke rotſe bereikte, zette zij zich op der zelver oneffen ſpitſe neder. Een ſtroom van traanen vloeide uit haare oogen af, en bevogtigde haaren hoog zwellenden boezem. Eene wijle ſtond zij ſtil:

al zwijgende betragtte zij de zee. De maan, die ſtaatelijke beheerſcheresſe van den middernagt, verſpreidde haare bleeke ſtraalen over de tziddrende baaren. Een diepe zugt berstte op uit haaren boezem, en dus . . . dus hief zij haare droeve klagten aan.

„ ó Maane! — bekoorelijk, aanminnig licht des „ hemels! gij ſchijnt het weê der beklaagenswaar„ dige SULIMA te gevoelen — in het lijden van „ haar ſchijnt gij te deelen!

„ Verbleekt wandelt gij daar henen door uwe „ wolken; flaauw, magteloos zijn uwe ſtraalen. „ Hebt gij wel ligt, even als SULIMA, eenen Ge„ liefden verloren, dien gij betreurt? — Hebt gij „ wel ligt ook eenen Vader, om wien gij traanen „ ſtort?

„ Gij zijt ter ruste gegaan, ó gij onſtuimige „ winden! Met elken ruk vervuldet gij mijn gan„ ſche hart van ontzetting. Ik vreesde . . . ik „ vreesde, dat gij mijnen CALMAR zoudt bele„ digen; ik dugtte, dat gij hem ſchaaden zoudt, „ den jongeling van mijne liefde! . . . ó Gij „ koelten van het westen, doe . . . doe gij zijne

„ blan-

„ blanke zeilen zwellen; draag . . . draag hem
„ zagtelijk langs de rijzende golven henen. Mijn
„ CALMAR is goed; hij is weldaadig. Dapperheid
„ en moed heerschen in zijne ziele.

„ Dan, gij, ó ruwe, oneffen rotsen! Zink ne-
der . . . zink neder in de diepte. Verwijder . . .
„ verwijder uwe gespitste kruinen van de oppervlak-
„ te van het meir! Noodlottig zijt gij den koenen
„ zeeman; ontzettend vertoont gij u voor het ge-
„ zigt van SULIMA!

„ ó CALMAR! waaröm . . . waaröm toch
„ draalt gij te komen! Waaröm verlaat gij SULI-
„ MA in haar weé! . . ."

„ Een groote traan vloeit steeds voor u uit
„ haare oogen neder. Gij zijt het . . . gij zijt
„ het, die haare zugten gestadig doet opbersten.
„ En egter . . . en egter — het streelt u niet,
„ dat haare traanen vlieten: — het zagt geruisch
„ van haare zugten bereikt geenzins uw oor.

„ ó CALMAR! keer weder . . . keer weder
„ tot uwe Geliefde! . . . Keer weder, en doe
„ haare folteringen verdwijnen! . . .

„ Wanneer een korte, eene geſtadig afgebroken
„ fluimering, bij wijlen mijne vermoeide oogleden
„ luikt, dan . . . dan vermeerdert nog geſtadig
„ mijne ontzettinge. Mij dunkt . . . mij dunkt
„ dat ik u geheel verlaten en bleek aanſchouwe. . . .
„ Vreezelijk, misvormd, en verſcheiden vertoont
„ gij u aan mijn gezigt. Helaas ! . . . dan . . .
„ dan is het, dat ik ontwaake, en alle mijne
„ ſmarten verheffen zich met eene vernieuwde
„ woede !

„ ô CALMAR ! keer weder . . . keer weder
„ tot uwe Geliefde ! . . . Keer weder, en doe
„ haare folteringen verdwijnen ! . . .

„ Dan, ach ! . . . ik aanſchouw eene ſchim,
„ welke over de oppervlakte van den afgrond
„ daar henen vaart. Donker doch bekoorelijk
„ vertoont zich des zelfs wenkbraauw. De groen-
„ ägtige golven zie ik, dwars door zijne lugtige
„ geſtalte henen, zich al ſchuimende verheffen. Hij
„ ſchijnt mij toe te wenken ! . . . Ach ! . . . Waar-
„ öm . . . waaröm foltert gij mij, ô lugtige geſtal-
„ te ! . . . Waaröm . . . waaröm doorboort gij
„ mijne borst met ſmarten ! . . .”

Dus

Dus klaagde . . . dus jammerde het licht der ſchoonheid! . . . Van nieuws liet zij haare oogen over de tuimelende baaren in het ronde zweeven: zij ontdekte iets, het welk van deze naar den voet der rotſe werd voordgeſtuwd. Daar henen rigtte zij haare ſchreden. Helaas! . . . Het was het lijk van CALMAR! . . . Haare verwilderde . . . haare opgeſperde blikken ontdekten haaren Beminden. Een raauwe gil rees op uit haaren boezem. Op zijne blaauwägtige borst zonk zij ter neder. Haar hart werd door het lijden in twee gereten; haare ziele verſcheidde met eenen diepen zugt! —

Dan, gij, ô Maagden van *Moma!* — verhef . . . verhef gij haare graſſtede; ſtrek CALMAR — haare Geliefde CALMAR — ſtrek dezen aan haare zijde neder. Geen aanminniger Gelieven kunnen ooit de grazige vlakte van *Erin* ſieren! . . . Verëen . . . verëen u met mij in het gezang, en dat wij hunne naamen naar de toekomſtige eeuwen overvoeren! . . .

Daal neder . . . daal neder, ô gij ſchimmen der heuvelen! . . . Daal neder, en verneem ons lied! . . .

Schoon

Schoon was de Maagd van *Erin* — bekoorelijk en zagt de beminnelijke SULIMA!

Haare oogen waren even gelijk twee flikkerende ſterren, wanneer deze haare ſtraalen door de gewelven des hemels heneń ſchieten, en aan den heuvel van den middernagt ſchitteren. Teder . . . aandoenelijk was het hart van deze AANMINNIGE, doch rampſpoeden en treurigheid hadden haar lot gevormd. Helaas! . . . Haar Geliefden — de edelmoedige, de dappere CALMAR werd haar ontrukt! . . .

Daal neder . . . daal neder, ó gij ſchimmen der heuvelen! . . . Daal neder, en verneem ons lied! . . . ó CALMAR! uwe ſterkte was onbeperkt! . . . Onder de zoonen der magtigen werd uwe dapperheid geroemd. Voor het zwaard van eenen vijand zijt gij niet nedergezonken: DAGO vermogt zich niet te beroemen, u geveld te hebben: die ellendige ſtortte door uwe ſpeer ter neder.

Het geluk verbeidt u in de wooningen der wolken — in de wooningen, waar deugdzaame

me Gelieven geſtadig eene ſtille rust en zaligheid genieten.

Daal neder . . . daal neder, ô gij ſchimmen der heuvelen! . . . Daal neder . . . en verneem ons lied!

SI-

SITRIC.

Een Gezang.

ó Gij verhaalen der tijden, welke vergangen zijn! — vervaarelijk drukt gij mijne overdenkingen. De herïnnering van het voorledene is genoegelijk, doch tevens verſpreidt zij treurigheid over mijne ziele. Voorbij mij henen rolt gij, ó gij bedrijven der Helden! en ik ſtort u uit in mijne liederen!

Dan,

Dan, wat is het . . . wat is het, dat het oor des grijsäards treft! . . . Wat is het, dat voorbij mijne zwoegende ziele daar henen vloeit! . . . Is het een Geest van den heuvel, dien ik verneme, of wel de ſtemme des ellendigen, welke onder het weé verſmagt? — Ik hoor de woorden van MORLINA; de jammerklagten van haar lijden zijn het, welke mijn oor bereiken. Zij zijn liefelijk — zagt, even gelijk het gefluiſter van het koeltje op den middag, het welk tusſchen het riet, waar mede het meir bezoomd is, daar henen glijdt.

MORLINA.

Waaröm . . . waaröm, ó zugt! — waaröm berst gij op uit mijnen boezem! Gij verſcheurt het hart der rampzalige MORLINA; dan, in het geblaas des winds moet gij verſtuiven: — van de ontroeringe haarer ziele vermoogt gij geen getuige te zijn! . . . Waaröm ó EOICHAD! . . . waaröm hebt gij mijne ruste verſtoord! . . . Waaröm beroofdet gij mij van den jongeling mijner liefde! . . .

Be-

Beminnelijk aanſchouwde ik hem in zijne zaalen. Majeſteit verſierde zijne wenkbraauw, en de bevalligheid vlocide rondöm de treden van den Held, Eene, tot nog toe onbekende ontroering overweldigde mijn hart. Een magtelooze tziddering rilde door mijne leden. De jongeling vloog tot mijne hulpe. Van weelde verſmolt ik in zijnen arm. Ach! . . . waaröm . . . waaröm blies ik niet op dat oogenblik den jongſten leevens-adem uit! . . . Van toen aan kwijnde ik geſtadig weg in jammer! . . . . . [illegible]

Met vreugde verrijst de zonne over de heuvelen; zij vervrolijkt de rheën van het gebergte — dan, aan mij . . . aan mij ſchenkt zij geen genoegen meer. De zagte, liefelijke ſtraal der maane ſtort vreugde uit over de vlakte van *Lena* — doch voor mij . . . voor mij ſchept dit ſlegts nieuwe jammeren! . . . Waaröm werd ik uit uwen arm gerukt, ó CALATHAN! . . . Waaröm . . . waaröm heeft men mij gedwongen, gedwongen den wreeden SITRIC, den beſtrijder van mijn vaderland — den dood-vijand van mijnen CALATHAN, mijne hand te reiken. — Staak . . . ſtaak uw geruisch, ó ſtroom!

Schul-

Schuifel . . . ſchuifel niet meer, ó beevend loof! — mijne ziele is dood . . . zij is dood voor uw zagt, liefelijk gefluister — mijn oore doof voor uw geluid. Mijne traanen golven geſtadig neder, doch gij beſchouwt . . . gij geniet die niet, ó CALATHAN! Zij ſtorten neder, even gelijk de verkwikkende daauw des hemels op eene barre rotſe — nutteloos en vergeefs vloeiën zij daar henen!...

Een maal roemden de dogteren van *Blacleigh* (*) mij gelukkig. De gezangen der liefde golfden verrukkelijk van mijne welluidende ſnaaren af. Zij deden de zielen van onze Krijgeren wegſmelten: dan, helaas! . . . het woeste hart van SITRIC vermogen zij niet te vermurwen!... Eene ongetemde woede, even gelijk de gierende adem des ſtormwinds, die met een onwederſtaanbaar geweld de zee doorwoelt, doet zijnen ontroerde boezem geſtadig onſtuimig zijn. Zijne donkere ziele verheugt zich alleen in bloed. De ijverzugt, en eene ijs-koude verſmaading, heerſchen beurtelings in zijne ſtormägtige borst. Helaas! . . . waaröm . . . waaröm ben ik niet weg-

ge-

(*) De alöuden naam van *Dublin*.

gewelkt in mijne jeugd; waaröm niet verſlenst, even gelijk het eenzaam bloempje der woestenije, onöpgemerkt, verſmaad, en onbekend! . . .

Dus jammerde het licht der ſchoonheid: eene wolk von ſmarte overſchaduwde haaren bekoorelijken glans.

SITRIC en TOR traden ten voorſchijn. Een diep doorgedagt ontwerp, was in het donker gelaat des Vorſten volkomen zigtbaar. Plotſeling ſtond hij ſtille. — Bij wijlen verhief hij zijne hand naar zijne borſtelige wenkbraauw. Somtijds greep hij driftig zijnen grijsägtigen baard. Zijne ongelijke, afgebroken ſchreden; zijne woeste, bedreigende gebaarden — deze toonden ten duidelijkſten de ontroering zijner ziele. Ontzettend was zijn gezigte, even gelijk eene brandende eike, welker ruige ſtam door een lugt-verſchijnzel in zijnen loop werd aangefteken; wier rijzige kruin het zelve verzengde. Bij wijlen berst de vlamme met een ontzettend gekraak uit. Zich heên en weder bewegende, en zuizelend ſtaat zij nog op den rand der ſteilte, en bedreigt de valleijë met verwoestinge. De roodägtige vuur-gloed bemaalt den kronkelenden ſtroom. De wandelaar, overvallen door den

nagt,

nagt, aanſchouwt den vernielenden brand; al beevende ſpoedt hij zich uit het dal, en ontvliedt het naderend gevaar. — — Een wijle hield hij een diep ſtilzwijgen: ten laatſten berſtte hij plotſeling in deze reden uit. —

„ Zal het bloed . . . het bloed van mijne krij-
„ geren — zal het ongewroken de vlakte van
„ *Erin* beverwen! . . . Uwe vergramde ſchimme,
„ ô mijn Vader! zie ik uit den wentelenden draai-
„ kolk van het meir oprijzen! — Gij verwijt...
„ gij verwijt mij mijne laaghartige onverſchilligheid. — Gij zult gewroken worden . . . gij zult
„ gewroken worden, ô Gebieder van *Lochlin!* . . .
„ Geheele ſtroomen bloeds zullen de gramſchap
„ van uwe ſchim bevredigen! . . .

„ ô TOR! mijne ziele zwoegt onder eene mag-
„ tige overdenking! . . . Gij kent . . . gij kent
„ dien trotſchen Aanvoerer van *Erin* — den krijgs-
„ haftigen, den ſtouten CALATHAN. Zijn zwaard
„ beſchermt de zoonen van *Innisfail*: even gelijk
„ een verdelgende vloed ſtuit hij mij — hij
„ ſtuit mij in het miden van mijnen loop. Hij...
„ hij heeft mij mijne ruste ontrooft! — Dat hij

„ dus bloede! ... Ga — nodig hem tot mijn feest:
„ Zeg hem, dat ik mij door de banden der vriend-
„ fchap met hem verlange te verëenigen. — Zeg
„ hem, dat hij de bekoorelijke BIBIONA zal be-
„ zitten — dat hij haar zal bezitten, de Maagd
„ van *Lochlin*, wier gewelfde boezem zich hoog
„ opwaard heft, en welker oogen eenen zagten glans
„ verfpreiden. Zeg hem, dat zij het genoegen in
„ zijne ziele zal doen oprijzen; dat ik het ko-
„ ningrijke met hem deelen wil. Zijn hart! ...
„ zijn hart is vrij van agterdenken. Hij zal ko-
„ men ... hij zal komen, en ik mijnen dolk in
„ zijne borst wringen. Ik zal glimlagchen, wanneer
„ ik hem in den dood zie wentelen; zijn ftee-
„ nen zal ik genieten. Aan de gieren van *Erin*
„ zal ik zijn zielloos lijk ten prooië overgeven. —
„ Gehoorzaam, en keer niet weder ... keer niet
„ weder zonder hem — zonder hem, dien ik mij ter
„ flagtinge heb uitgekozen!" — TOR haastte zich,
om te vertrekken; hij verheugde zich, de bevelen
van zijnen Gebieder te kunnen vervullen. MORLI-
NA vernam het verfchrikkelijk bevel. Mededoogen,
en het herdenken aan haare voorige liefde, verhie-

ven zich in haare ziele. Haar sneeuw-witte boezem rees opwaard. Zij dugtte van SITRIC bemerkt te worden, en vertrok — vertrok staatig, even als de zwaan van *Lego*, wanneer zij haare opgezette, donzige vleugelen in het koeltje heft, en zijdwaard langs de daar henen wentelende golven van het meir haaren vaart bestiert. Zij trad in de gewelven van SITRIC, en riep haare bejaarde MALDA.

„ „ ó MALDA!" — dus sprak zij — „ „ mijne ziele is treurig. Ik zink neder . . . zink „ „ neder onder het gewigt van mijne smarten. „ „ Gij kent . . . gij kent mijne liefde voor „ „ CALATHAN! . . . — Dan, SITRIC heeft beslo„ „ ten, den jongeling te vermoorden. — Doch hij „ „ moet niet omkomen, ó MALDA! — MORLINA „ „ wil zijne dagen beveiligen!

„ „ Ga — breng mij de wapenrusting van eenen „ „ jongen Krijger; verschaf mij een ligt zwaard, en „ „ lugtige lanse. Ik zal henen ijlen, en hem van „ „ dit gevaar verwittigen — aan de handen van „ „ zijnen vijand wil ik hem ontweldigen; doch niet „ „ te min zal mijne liefde hem onbekend blijven.

„ „ ô Deugd! gij geleidſter der Maagden van „ „ *Erin!* — beſtendig . . . beſtendig zult gij de „ „ ſchreden van MORLINA vergezellen! . . .“ “

MALDA poogde het der Schoone te ontraden; doch haare woorden waren ijdel! Een onverſchrokken beſluit had haare borst verſteend. Zij overdekte haare zagte leden met glanzend ſtaal. Een glinſterende helm verbergde haar bloeiënd aangezigt. Zij ſtreefde voord aan de zijde haarer Vriendinne. Zij wilde den jeugdigen Held behouden — behouden, of bij dit grootsch beſluit zelve omtekomen.

Thans had TOR de zaalen van CALATHAN bereikt. Eene overredende welſprekendheid vloeide van de lippen van den jongeling. De konst der veinzerije was hem bekend. De waarheid was zijner tonge een vreemdeling, zijne ziele ganſchelijk met bedrog vervuld.

„ ô Koning van *Moma!*“ — dus ſprak hij — „ SITRIC zendt mij, om uwe vriendſchap voor „ hem te winnen, en deze door de onverbreek„ baarſte banden — de banden der liefde voor immer „ vast te ſtrikken. Zijne zuster, BIBLONA, de

„ be-

„ bekoorelijkſte onder de dogteren van *Lochlin*,
„ bidt hij u aan. Haare blikken zijn doordrin-
„ gende, even gelijk die der zonne; zij bezit
„ een zagt, beminnelijk hart; de zetel der
„ liefde is haare borst! De landen van *Erin*
„ verlangt hij met u te deelen. Uwe vijanden
„ zullen ſteeds de zijne wezen, en uwe vrien-
„ den — ook dezen zal hij zijne vrienden
„ noemen. — Koom . . . koom dus — begeef
„ u naar de zaalen van SITRIC, en van daar . . .
„ van daar moet gij de Maagd, welker boezem
„ hoog opwaard zwoegt, naar uwe gewelven
„ voeren! Uwe ziele zal zij met zaligheid ver-
„ vullen — genoegen moet zij over de dagen van
„ uwe jeugd uitbreiden! De vrede zal over de
„ vlakten van *Erin* heerſchen, en de twist —
„ voor immer . . . voor immer verre van deze
„ landpaalen verwijderd blijven!"

Vreugde ſchitterde op het gelaat van CALAT-HAN. Zijn open — voor geene verdenkingen ge-vormd hart, werd doorgloeid van tederheid. Vriendelijk antwoordde hij den Gebieder. — „ „ Zij „ „ welkoom . . . zij welkoom, ó gij Zoon der

„ „ golven . . . zij welkom te midden der to-
„ „ renen van *Moma!* — Wanneer *Lochlin* des
„ „ zelfs lanſen tegen het gebied van *Erin* op-
„ „ heft — dan . . . dan moet mijne klinge tot
„ „ haare verdediging flikkeren: doch, wen Krij-
„ „ geren mij den vrede aanbieden — als dan . . .
„ „ als dan is het, dat mijne ziele blijdſchap
„ „ ſmaakt; met genoegen ſteek ik mijn zwaard
„ „ dan in zijne ſchede. Met vrolijkheid aanvaar-
„ „ de ik de beminnelijke BIBIONA, en omhelze . . .
„ „ ik omhelze de voorſlagen van SITRIC. Dat de
„ „ vrede in de gewesten van *Erin* heerſche, en
„ „ de tweedragt . . . de twist voor altoos een ein-
„ „ de neme! Dat wij wederkeerig onze trouwe
„ „ verpanden, en de drink-ſchelp der vreugde
„ „ onze verbindenis verkondige! Dat de Barden
„ „ het feestelijk lied aanheffen, dat zij den
„ „ lof der Maagden van *Lochlin* bezingen! . . .
„ „ Dan . . . dan ſtreeve ik naar mijne Geliefde,
„ „ en eene onafgebroken eendragt zal zalighe-
„ „ den over dit eiland in het rond verbrei-
„ „ den! . . .

De

De maaltijd van het feest werd uitgespreid. De Barden verhieven de bekoorelijkheden van BIBIONA. Zij zongen de bedrijven van CALATHAN, en prezen, hoewel met weêrzin — prezen zij egter den zomberen SITRIC. —

De nagt werd ten einde gebragt in gezang. TOR drong den Jongeling om te vertrekken. Zo dra de eerste straalen des ugtends glansden, traden zij voord van de gewelven van *Moma*. Zijne grootmoedige Aanvoerers verzelden CALATHAN; zijne edele ziel was verre . . . zeer verre boven alle verdenking verheven; want zijn hart — dit kende geen bedrog. DUNCHUAN, uit vorstelijk bloed voordgesproten, verzelde zijnen Vriend. Drie dagen vervolgden zij in vrede hunnen weg: den vierden deden de staatelijke muuren van *Blacleigh* zich op aan hun gezigte. MORLINA beschouwde het aannaderen des jongen Helds; haar hijgend, zwoegend hart, sloeg geweldig tegen haar borst-harnas. Hoog opwaard verhief zich haare zwellende borst. Haar helm bedekte de bleekheid van haar gelaat. Haare lanse schraagde naauw nog haare waggelende schreden. Schaamte, zedigheid,

en de trots van haare kunne verhieven zich beurtelings in haare borst; dan, de liefde — de al vermogende liefde erlangde egter in het einde de overmagt. — Zij naderde den jongeling, en ſprak. —

„ ô CALATHAN" — zeide zij — „ hoed . . . „ hoed u voor de muuren van *Blacleigh*! De „ dood . . . de dood verbeidt u in de tórenen „ van SITRIC. Wel. eer . . . . wel eer deelde „ ik den drink-ſchelp der vreugde in de wooning „ ge van uwen Vader, en de wapenen van uw „ geſlacht verſieren nog mijne zaalen! Vaar wel, „ ô Koning van *Moma!* — vaar wel, en dat „ de woorden van eenen vreemdeling u tot nut „ verſtrekken!"

TOR konde de klemme van MORLINA. Vergramd ijlde hij naar SITRIC. CALATHAN betuigde den jongeling zijnen dank. — „ ô Krijger!" — dus ſprak hij — „ koom . . . koom, bewoon „ de vlakten van *Moma;* koom, en deel in de „ vreugden van mijn hof! . . . Beſtendig . . . „ voor immer moet gij dierbaar wezen aan mijn „ hart! . . . "

Hij

Hij ſtrekte zijne hand uit naar de Gebieder; doch de jeugdige Strijder zeeg ter aarde! . . . CALATHAN vloog ter zijner hulpe. Hij ontſnoerde het harnas van den Aanvoerer! Hij beſchouwde den bekoorelijken boezem van eene Schoone; hij herkende de zagtaartige dogter van EOICHAD, en zijn opberſtende zugt verhief zich! . . .

SITRIC trad ten voorſchijn met zijn heir.

De Koning van *Moma* gebood zijnen Vrienden, zich om hem henen te verzamelen, en den aandruiſchenden vijand te verbeiden. Hij voorzag . . . hij voorzag het gevaar, waar in MORLINA zweeven zoude, en voor haar dagen was hij veel meer, dan voor zich zelven bedugt!

„ ô Helden! " — dus zeide hij — „ grijp „ uwe wapenen! De bekoorelijke MORLINA be„ hoort door ons verdedigd te worden! Onzen roem „ moeten wij doen oprijzen, of vallen . . . groot„ moedig vallen in het gevegt! . . . De dood . . . „ de dood, verzeld van roem, is de edelſte be„ looning van den Krijger: dan, de trouwlooze „ zoonen van *Lochlin* zullen het gewigt des

„ zwaards

„ zwaards van *Erin* gevoelen. De moed alleen kan „ den dapperen behouden; doch ongewroken „ ſtroomt het bloed van een laſhartigen! . . .

Hij rukte voord . . . rukte voord, om met zijn ſchild de Schoone te beſchermen. SITRIC ontdekte MORLINA op haaren arm geleend. Woedende wierp hij zijne ſpeer, en doorboorde haare bekoorelijke borst! . . . In eenen zugt vloog haar geest den winden te gemoet. — „ „ Ga, „ „ en begeef u naar de ſchimme van mijnen „ „ Vader!" " — Dus riep hij. — „ „ Uw gegil „ „ zal verrukkend zijn voor zijne ziele. Hij „ „ verheugt zich in het gejammer der zwakken, „ „ en zijn geest verlustigt zich in bloed! Wel „ „ dra . . . wel dra zal ook het lijk van uwen „ „ Geliefden den vogelen der lugt ten prooi ver- „ „ ſtrekken! . . ." "

„ „ O Dwingeland!" — hervatte de Gebieder — „ uwe lanſe heeft eene zwakke Vrouw ter aarde „ geveld: dan, hier . . . hier zult gij het zwaard „ van eenen dapperen ontmoeten! . . ."

Thans blaakte het gevegt. Verre om zich henen verwoestte de lanſe van CALATHAN; doch wei-

ni-

nigen ſlegts ſtreden aan zijne zijde, en talrijk daar tegen waren de benden van SITRIC. — ANGUS, AOD en SULLIVAN — alle jongelingen van koninglijken geſlachte, ſtortten voor het zwaard des *Beens* ter aarde; dan, veele . . . veele waren zij die door hun ſtaal werden neêrgeveld. Het bloed vloeide ſtroomende van de wonden van *Lochlin*. (*) De vlakten van *Blacleigh* werden met hunne verſlagenen overdekt. CONMOR, MORTARTIJ, RIERDAN, DRISCOL, verdedigden nog ſteeds hunnen grond; dan, vergeefs was het, dat hier de dapperheid het gevegt onderſchraagde. Zij allen . . . allen ſneefden zij in het eind als Helden: zij verſcheiden, omgeven van hunnen roem. Talrijk, even als het krasſend gevogelte, wanneer het in lugtige kringen rondóm eenen visch zweeft, die, door den vloed verlaten, op het ſtrand te rugge bleef — even dus rukten de drommen van *Lochlin* nog geſtadig aan. CALATHAN en DUNCHUAN werden overweldigd, en gebonden. Met laaghartige beſpottingen hoonde SITRIC den Koning van *Moma*.

Met

(*) De naam van *Denemarken*.

Met ketenen belast zond hij hem naar *Blacleigh.* —

BIBIGNA vernam zijn lot. Zij kwam, en ſmeekende ſprak zij tot SITRIC. — „ ô Koning „ van het ſtormägtige *Gormal!* mijn tedere borst „ hebt gij doorwond. Waaröm . . . waaröm hebt „ gij mijne hoop misleid? Mijne hand hebt gij „ beloofd aan CALATHAN! Verbreek . . . ver„ breek toch het woord des Konings niet, en „ overlaad zijne zuster geenzins met ſchande! . . . „ Ontklvifter . . . ontkluifter den koninglijken „ jongeling! . . . Dat hij zijn leeven aan mijne „ traanen hebbe dank te weten; edelmoedig tog „ is hij, en dapper!" — „ „ Ga henen . . . ga „ „ henen naar uwe afgezonderde gewelven; en „ „ beoordeel . . . beſpied geenzins de daaden „ „ van uwen Vorst! — Indien zijn wil des zelfs „ „ dood beſtemde; dan . . . dan zal hij voor „ „ zeker bloeden: vergeefs . . . geheel vrugte„ „ loos zouden dus uwe traanen hem poogen „ „ te behouden." " — „ ô Geest van „ LODA! . . ." — dus riep zij uit. — „ ô Gij, „ die uwe ontzettingen door den middernagt „ ver-

„ verbreidt", en den ſtorm beveelt te woe-
„ den! — Gij, die de onſtuimigheid van den
„ flag afwendt, en op den nek des magtigen
„ uwen voet drukt! — koom . . . koom,
„ en wreek . . . wreek eene gehoonde
„ Maagd! . . . Strek . . . ſtrek uwe ſpeer van
„ uwe wolken neder, en ſtraf . . . ſtraf de gru-
„ weldaaden van eenen dwingeland! . . . ô CA-
„ LATHAN! ik verneem uwe zugten! — Dan,
„ wel haast . . . wel haast zult gij van uwe
„ kluiſters ontheven wezen. . . . Klapwiekende
„ zweeft de dood reeds over den ſchedel van
„ SITRIC in het ronde! . . . Wel haast . . .
„ wel haast ontmoet hij de belooninge der
„ gruwelen! . . . De vervaarelijk gaapende gol-
„ ven zullen hem ten graf verſtrekken. . . . De
„ haai zal zijn ontzield overſchot van een rij-
„ ten! . . . ô DIJSA! (*) ik gevoel . . . ik
„ gevoele alreê uw ſchigt! Voer . . . voer
„ mij henen naar mijne Vaderen, en behoed
„ mij

(*) Eene der Godinne van den dood, volgens het gevoelen der *Scandinaviers*.

„ mij voor een vernederenden ſmaad! . . . " — Haar teder harte berſtte in twee, en haare ziele verhuisde in eenen zugt.

ô Gij, ô overdenkingen der jaaren, die vergangen zijn! geen genoegen voert gij mede — brengt gij aan in u uwen vaart. Uwe paden zijn met bloed getekend. De ſtemme des al vernielenden tijds verheft zich in mijne ziele. — „ Verneem het ſplijtend gekraak der vermolmde „ torenen! " — dus ſpreekt hij. — „ Aan- „ ſchouw . . . aanſchouw den trotſchen top der „ ginſche verheven rotſe, welke den ſtorm ver- „ ächt! . . . Den hemel ſchijnt zij te bedreigen, „ en krijg te voeren tegen de wolken!... Dan, „ ook deze vervaarelijke zuil zal eindelijk ter ne- „ der ploffen Wel dra zal deze met een ontzet- „ tend geraas al ſteenende ter aarde ſtorten. — „ Nog weinige . . . weinige dagen ſlegts, en — „ zij houdt op te zijn! . . . — Alleen eenige ras „ vervloden jaaren wentelen nog daar henen, „ en . . . alle . . . alle de bewooneren dezer „ aarde zijn ganſchelijk van der zelver opper- „ vlakte weg gevaagd! . . . Ook de ſchoonheid „ zel-

„ zelve zal vergeten worden, en ook de dap-
„ perheid ten vollen ophouden geſchat te
„ zijn ! . . . "

Dan, houd op . . . houd op, ontzettende ſtemme! houd op mijne ziele te folteren! . . . Houd op de rust des Barden te verſtooren! . . .

*

LAMOR.

EEN GEDICHT.

Waaröm opent gij van nieuws de wonden van mijn hart! . . . Waaröm . . . waaröm doet gij weder mijne traanen ſtroomen! . . . De gedagten aan LAMOR zijn verſchrikkelijk voor mijne ziele: — en egter . . . en egter gebiedt gij mij, hem te bezingen! . . . Kort . . . vlugtig ſlegts zijn de uuren van ons genoegen — dan, lang . . . zeer lang de jaaren van ons leed! . . .

leed ! . . . Zij zijn even gelijk de duistere schaduwen van den herfst, welke zich over het schitterend tooneel des lichts verspreiden, wanneer de waterägtige zonne door eene wolke henen breckt; dan, wel dra . . . wel dra van nieuws met eenen nevel omgeven wordt! . . .

Met hulpe van SULIR vlugtte ik uit mijne gevangenis. Zij beval mij, het verblijf van LAMOR uittevorschen. Ik kwam aan zijne afgrijzelijke spelonke. Een gestadig vloeiënd vogt stroomde langs de uitgeholde zijden van deze uitgehouwen rotse, en haar top was met mosch en doornen bewassen. Hier was het, dat de grijsägtige distel haaren ruigen kruin al schuddende in de winden hief. Alomme in het rond stemde de nagt-uil zijn verschrikkelijk en treurig gezang aan. Door de reten der klip beschouwde ik den Gebieder. Uitgestrekt lag hij op den bodem. Zijn neêrhangend hoofd leende op zijne rechte. Zijn witägtige, lange baard, vloog op de koelte, Gebroken en zwak was zijne stemme. Naauw . . . naauw nog konde ik zijn gejammer vernemen, zo

flaauw galmden zijne woorden uit het onderaardsch verblijf op! . . .

„ Vlugt . . . vlugt . . . verdwijn van voor „ mijne ziele, ó gij overdenkingen van het ver- „ gangene!" — Dus ſprak hij. — „ Nieuwe „ ijzelijkheden voegt gij bij mijne jammeren!... „ ó Duiſtere, ruwe holte van de rotſe! — af- „ ſchuwelijke wooninge van eenen Koning! — „ voor u . . . voor u alleen kan ik mijne weê- „ klagten uitſtorten! De ſtorm . . . de ſtorm, „ welke door uwe duiſtere klooven giert, is min „ afgrijzelijk, dan de vreezelijke orkaan, welke in „ mijnen boezem woedt. De kille droppelen van den „ nevel, welke van uwe oneffen gewelven nederdrui- „ pen — ook deze zijn min verderfelijk, dan mij- „ ne hecte, mijne geſtadig ſtroomende traanen! Dan, „ gij . . . gij ó ſpelonke! welke zo ruw, zo woest „ zijt! — u . . . u wil ik mijne ſmarten toebetrou- „ wen! . . . Uw ontzettende zoon (*) zal die „ vernemen — hij zal die vernemen, en geſta-

„ dig . . .

(*) De alöude *Celten* hielden de *Echo* voor een zoon der rotſen.

„ dig . . . geſtadig moet bij mijn lijden na-
„ baauwen! . . .

„ Hier — op den blooten grond — hier ligge
„ ik uitgeſtrekt; van lijden en ouderdom zijn
„ mijne leden uitgeteerd! . . . Nog weinige flegts
„ zijn de dunne hairen, welke zich over mijnen
„ ſchedel verſpreid vertoonen! . . . Mijne ſpie-
„ ren zijn ontſpannen en zwak. Mijne oogen
„ zijn weggewelkt. Dan, jammeren . . . jammeren,
„ onëindig folterender, dan de kwellingen van den
„ ouderdom, verzellen thans geſtadig mijn treurig
„ lot! . . . ô MORAN! . . . MORAN! mijn
„ hulpelooze, mijn onſchuldig vermoorde zoon! . . .
„ Gij, ô mijn kind! — gij zijt thans geluk-
„ kig! . . . Bevrijd zijt, gij van het knellend
„ gewigt der boeiën! . . . Gij belacht de woede
„ van den dwingeland! . . . Dan, u, ô SULIR!
„ rampzalig Meisje! — u . . . u treft een veel
„ wreeder lot; gij leeft — helaas! . . . gij leeft
„ ten prooië van zijne lusten! . . .

„ De overvloed zegende een maal mijne zaa-
„ len! . . . Welkoom . . . ſteeds welkoom kwa-
„ men de vreemdelingen tot mijn feest, en be-

„ ſteedig zag zich de wandelaar tot mijnen disch
„ genodigd! . . . Geen wees vloekte mij, om het
„ verlies van zijnen Vader! . . . Geene Moeder
„ verweet aan mij den dood van haaren Geliefden
„ den zoon! . . . Geen zugt van eene Maagd
„ doemde mijnen wellust! . . . Zagt, even als de
„ regenvlaag in de lente, wanneer de zelve leeven,
„ en gezondheid over de vlakten van *Semin* uitſtort, terwijl de noorden wind van de valleije
„ gevloden is, en de jeugdige bloemen haare
„ beminnelijke hoofden ten hemel opheſſen —
„ even dus was ſteeds mijn hart! . . . "

„ Vlammende verrees de zonne over de toppen
„ van het gebergte van *Gomra*. Het beijsd geboomte vertoonde zijne ruige toppen te midden
„ door den waterägtigen nevel. De ſtroom des
„ heuvels hield op te murmelen. De koelte van
„ het noorden had dien aangegrepen, terwijl hij
„ voor bij ſchuimde, en dezen in zijnen vloeibaaren
„ loop geſtremd! Dit tooneel verrukte mijne ziele.
„ Ik trad naar het gewoon, het geliefkoosd oord
„ van mijne wandeling daar henen. De jeugdige
„ MORAN verzelde mijne ſchreden. Wij kwamen

„ aan

„ aan den top van *Comra*. Geluk en vrolijk-
„ heid lachten op de verzilverde vlakten van
„ *Semin*. Hoog opwaard ſteeg de rook uit mijne
„ gewelven in witägtige, kronkelende zuilen
„ naar het blaauwe uitſpanzel des hemels. Mijne
„ ziele verheugde zich op dit gezigte, en het
„ zoetst genoegen was over mijn geheele we-
„ zen uitgebreid! . . . Dan — plotſeling ontdekte
„ ik in het noorden den flikkerenden glans van
„ wapenen! . . . * * * * * (*)

„ Verwond, en in mijn bloed lag ik uitge-
„ ſtrekt. Van een geſpleten rolde mijn beuke-
„ laar aan mijne zijde. Mijne klinge was in
„ twee geſpat. Ik opende mijne drijvende oogen.
„ Ademloos zag ik mijne verſlagen vrienden naast
„ mij nedergeveld. Mijn zoon, mijn Bard,
„ mijne dogter — allen . . . allen waren zij van
„ mijn krimpend harte afgeſcheurd. Vrugteloos . . .
„ geheel vrugteloos poogde ik mij opterigten.
„ Ten laatſten traden 'er eenigen van mijne Ge-
„ bie-

(*) Dusdanig een teken toont, dat hier telkens iets van het oorſprongelijke zij verloren gegaan, en 'er dus eene gaaping in het Dichtſtuk plaats grijpe. DE VERTAALER.

„ bieders toe. Zij droegen mij naar mijne vorstelijke
„ wooning. Dan, helaas!... deze was met bloed ...
„ het bloed van mijne Krijgeren, bezoedeld! ...
„ Ai mij! ... ai mij! ... zal ik u nimmer
„ wederzien, ô gij beminnelijke kinderen van
„ mijne liefde! ... — dus riep ik uit. — Gij zijt
„ dan opgestegen ... opgestegen op de vleu-
„ gelen der winden — opgestegen naar de uit lugt
„ gevormde verblijven van mijne Vaderen!" — Zij
„ „ zijn niet verscheiden "" — „ hernamen de Ge-
„ bieders." — „ „ De vijand heeft hen weggevoerd,
„ „ en COLMUL is met riemen gebonden!..."

„ Zo dra ik van mijne wonden genezen was,
„ riep ik mijne Aanvoerers tot de wapenen. Met
„ eene bebloede lanse, en eene vaane in bloed
„ gedoopt, zond ik eenen Bard. Ik gebood hem
„ deze al schuddende in den wind heên en we-
„ der te bewegen, en het geschrei des oorlogs
„ luid aanteheffen. Mijne Helden vernamen zijne
„ magtige stemme — zij vernamen die, en gehoor-
„ zaamde aan mijn bevel. Even als de storm-winden
„ druischten zij neder van hunne heuvelen — gelijk
„ omstuimig brullende vloeden in hunnen loop,
„ streef-

„ ſtreefden zij daar henen — elk hunner in het
„ vermogen zijner kragt.

„ Met veele zeilen doorploegden wij de ſchui-
„ mende golven van het noorderlijke meir.

„ Ruw, geheel wanſtallig vertoonde het, met
„ ijs bedekte, gewest van MURKUR zich ten laat-
„ ſten aan ons gezigte. Onheil voorſpellende don-
„ ders loeiden op eenen verren afſtand. Te midden
„ van regen-vlaagen en hagel-buiën, kronkelden
„ zich geſtadig de roodägtige, vlammende blikſem-
„ flitſen. Ontzetting had mijne Helden aangegre-
„ pen: dan, ik verächtte deze verſchrikkelijke
„ tekenen. — Wanneer de rechtvaardigheid — dus
„ ſprak ik — wanneer de rechtvaardigheid eenen
„ Krijger beveelt, zijn zwaard te ontblooten —
„ dan . . . dan verſtrekt het licht van zijne klinge
„ hem tot de gunſtigſte . . . tot de voordeeligſte
„ voor beduidenis. . . . Dit . . . dit vermag alleen
„ in het hart van zijnen vijand angſt te ſtorten!...

„ Ik beval COLMUL voordtetreden; den on-
„ menſchelijken Gebieder gelastte ik hem tot het
„ gevegt te daagen. — Woedende glimlachte hij
„ bij de woorden van den Bard. — „ „ Uwen

„ „ Koning zal ik ontmeten!" " — „ dit was
„ zijn antwoord" — „ „ Met de kragt van mijne
„ „ duizenden zal ik hem tegenrukken. Hij zal
„ „ weggerold worden door mijn vermogen —
„ „ weggerold worden, even gelijk de sneeuw,
„ „ welke aangegrepen door het geweld van mij-
„ „ ne stormwinden, geweldiglijk van mijne rot-
„ „ sen nederploft, en deze medevoert in zijnen
„ „ val. Zeg hem, dat de ziele van MURKUR
„ „ geheel van staal gevormd zij. — Aan-
„ „ schouw . . . aanschouw de spits der gindsche
„ rotse. — Met een dreigend gelaat ziet zij ne-
„ „ der op het strand; vergeefs is het, dat de
„ „ wit-gewiekte orkanen gestadig tegen de zelve
„ „ aanbruischen. In den kring van haare stee-
„ „ nen, welke een steeds duurend ijs bedekt,
„ „ is het verblijf der schimmen — der schim-
„ „ men van hun, welke ik verslagen heb.
„ „ Hier . . . hier is het, dat UDAN in eene
„ „ donkere vreugde zich bij het rieken van het
„ „ bloed der vreemdelingen verlustigt. Daar . . .
„ „ daar zal ook het bloed van MORAN stroo-
„ „ men — daar . . . daar zal hij nederzinken —

„ „ ne-

„ „ nederzinken voor mijne vuist; tzidderende
„ „ zal hij nederzinken, even gelijk een rhee,
„ „ welke de jager, ongevoelig voor de groote
„ „ traanen, welke der zelver hinden ſtorten, met
„ „ zijne ſpeer ter aarde velde. Doch zijne Su-
„ „ LIR — zijne dogter, zal ik in het leeven be-
„ „ houden. Zij is een licht-ſtraal voor mijne
„ „ ziele; geen wolke van eenen vreemdeling moet
„ „ de ſchoonheid van haaren glans verduiſteren.
„ „ Ik . . . ik alleen wil mij aan dezen bekoo-
„ „ relijken gloor verlustigen. Ga henen, ô gij
„ „ Bard van eene bekrompen, van eene kleene
„ „ ziele! — ga henen, ô gij duiſtere zoon
„ „ der vlugt! — ga henen, en breng deze bood-
„ „ ſchap aan uwen Koning! . . . " " * * * *

„ Hard gebonden met riemen ligge ik in de
„ vreezelijke ſpelonke van UDAN. Het bleek ge-
„ laat der maane ziet nog bij wijlen van tusſchen de
„ woordſtuivende, de duiſtere wolken neder. Soms
„ vertoonen zich nog eenige roodägtige flikkerende
„ ſtarren. Te midden uit de ruwe ſteenen verneme
„ ik het ſchor gegil, het geſteen der ſchimmen.
„ Voorwaard gebogen aan de zijden van den ſteen

„ des

„ des vermogens (*) ſtond de ontmenschte MUR-
„ KUR. Half ſtamelende ſprak hij, en vermengde
„ zijne ijzelijke ſtem met het dof geloei van
„ UDAN. Plotſeling ontblootte hij zijn zwaard:
„ drie werf zwaaide hij het rondöm zijn hoofd:
„ dan gebood hij, het gezang des doods aan te
„ heffen. —

„ Toonen der ſmarte, treurige klagten, duiſte-
„ re gezangen vol . . . vol van het akeligst
„ voorgevoel, verbreiden de vreezelijkſte beelden
„ van lijden alömme in het rond. Nu volgde 'er
„ een ontzettend zwijgen! . . .

„ Ten laatſten verſcheen 'er eene affchuwelijke
„ bende: — in ketenen gekneld leidden zij mij-
„ nen zoon. Helaas! . . . beminnelijke jonge-
„ ling van mijne liefde! . . . helaas! . . . nog
„ ſteeds verſcheurt uw lot mijn bloedend harte.
„ Gij verlangdet . . . gij verlangdet met uwen
„ Va-

(*) Eene Godheid der alöude *Scandinaviers*. Deze wanſtallige ſteen had geene overëenkomst of gelijkheid met eenig bekend ſchepzel. Men zegt, dat de zelve bij het verrigten der offerplegtigheden ſteeds een zeker treurig geluid deed hooren.

„ Vader te ſpreken! . . . Ik poogde ter uwer
„ hulpe te ſnellen! . . . Dan, vrugteloos . . .
„ vrugteloos was beider geroep — te vergeefs
„ onze zwakke poogingen! . . . MERKUR greep
„ zijne bekoorelijke, zijne lange lokken! . . . Hij
„ ſleepte hem naar den afhellenden ſteen des doods,
„ en ſchuimende van eene woeſte raazernij brulde
„ hij deze woorden. —

„ „ ó UDAN! ontvang dit jeugdig bloed! . . .
„ „ Gij waart . . . gij waart het, welke aan
„ „ dit zwaard de overwinning ſchonkt. Al
„ „ dankende ben ik u dit bloed verſchul-
„ „ digd! . . . " "

„ ó Schrikgedrogt! pleng . . . pleng veel eer
„ het mijne!" — dus riep ik uit. — Door mijne
„ lanſe bloedden uwe Helden! . . . Dan, MO-
„ RAN is onſchuldig van hunne wonden. — Mijn
„ zoon . . . mijn zoon . . . nimmer heeft hij u
„ beledigd! . . . —

„ Ongevoelig voor mijn geroep velde hij den
„ jongeling, en trad toe . . . trad toe, om ook
„ aan mij het leeven te ontrukken. . . . Dan,
„ helaas! . . . eene vrouwelijke gedaante — eene

„ gedaante, met lange, ongefroerde lokken, vloog
„ nu — met bevleugelde schreden, en een ver-
„ schrikkelijk gegil, vloog zij tusschen zijn opgehe-
„ ven klinge en mij! . . . Zij greep mij in
„ haare beevende armen. . . . Ai mij! . . .
„ het was SULIR . . . het was mijn dog-
„ ter! . . . * * * * *

„ Hier . . . hier — in deze spelonke des jam-
„ mers — hier moet ik thans mijne rampzalige
„ dagen ten einde brengen! . . . Gelukkig . . .
„ drie werf gelukkig zijt gij, ó MORAN! . . .
„ Gij vielt . . . gij zeegt neder in het prilste van
„ uwe jaaren! . . . Het leed . . . de smarten van
„ den ouderdom — deze hebt gij niet gekend! —
„ Dan, ach! . . . de smaadheid verzelt u, ó SU-
„ LIR! . . . Gij leeft . . . gij leeft — doch een
„ schandvlek zijt gij van ons geslacht! . . . He-
„ laas! . . .“ * * * * *

Zugten, snikken, en een afgebroken gesteen, volgden deze jammer-klagten. Ik rukte de grendelen zijner spelonk weg, en nu — stond ik voor den Gebieder! . . .

„ Wie

„ Wie zijt gij . . . " — dus ſprak hij — „ wie zijt gij, die door den nagt, waar van ik „ omgeven ben, dus henen breekt? Koomt . . . „ koomt gij, als een bode des doods, door den „ bloeddorſtigen MURRUR afgezonden?"

„ „ Ik ben geen vijand" " — dit was mijn antwoord. — „ „ Het is COLMUL — COLMUL, „ „ uw Bard, die zich aan uw gezigt vertoont. „ „ Ik koom . . . ik koom, om u uit uwe ſpe- „ „ lonke te verlosſen. SULIR ontſloeg mij van „ „ mijne ketenen, en gebood mij, haaren Vader „ „ te bevrijden! Met een ſchip verbeidt zij u „ „ aan het gindſche ſtrand. . . . Wel aan . . . „ „ wel aan . . . verhaast thans uwe ſchreden, ó „ „ LAMOR! . . . De ſtraalen, het licht des ug- „ „ tends is reeds nabij!" "

„ Neen — nimmer . . . nimmer wil ik die „ ſchandvlek van mijn geſlacht wederöm aanſchou- „ wen. Deze rotſe — dit hol moet geſtadig „ mijnen ſmaad verbergen! . . ."

„ „ Uwe dogter is onbevlekt — zuiver is zij, „ „ even gelijk het licht der zonne!" " — dus hernam ik. — „ „ Zij is rein, gelijk de kille

„ „ ſtraal

„ „ ſtraal der maane. MURKUR, door het ver-
„ „ mogen haarer bekoorelijkheden tot eerbied be-
„ „ wogen, durfde deze Maagd niet ſchenden.
„ „ Hij eerbiedigde de ſmart van haare ziele:
„ „ met eene geduldige liefde dong hij naar
„ „ haare tederheid.

„ „ Spoed . . . ſpoed u dus, ô Gebieder! —
„ „ ſpoed u uit deze haatelijke ſpelonke. . . .
„ „ Koom . . . koom, en vlieg ter hulpe van uwe
„ „ SULIR! . . .” —

Hij ſtrekte zijne veröude handen uit. Den Koning hief ik van de aarde op. Hij poogde eenige woorden uittebrengen; dan, zijne ſtemme vond geene klanken, om zich uittedrukken. — Ongemerkt, ſteels wijze gleed 'er een traan langs zijne wange neder, en viel in zijnen ſneeuw-witten baard. Met moeite berstte 'er een zugt uit zijnen boezem op. — Magteloos zeeg hij in mijne armen.

„ ô COLMUL!” — dus ſprak hij — „ mijn
„ einde is gekomen. Ik gevoele . . . ik gevoele
„ de doordringende, gewette ſchigten van den
„ dood; dan, het genoegen verzelt het einde
„ mij-

„ mijner dagen! . . . Met vreugde verhuize ik „ naar mijne Vaderen! — Gelei . . . breng mij- „ ne dogter naar *Semin*. Even gelijk de heldere „ avond-ſter, zal zij, te midden der Maagden van „ *Erin*, ſchitteren. Deze . . . deze zullen het „ kroost van LAMOR roemen, en een maal . . . „ een maal met traanen haare duiſtere wooning „ bevogtigen!" — Hij zweeg, en zijne ziele verhuisde in de winden. — Dan, vrede . . . vrede zij met uwe ſchimme, ô LAMOR! — Uw naam zal beroemd zijn in het gezang. Groot . . . groot waart gij eens onder de zoonen der magtigen. Zagt, teder was uwe ziele, even als een zonne-ſtraal, wanneer die na ſtort-regen het groene loof der wouden ten voorſchijn roept, en de ruwe knoppen der eike van het gebergte weekt maakt . . . week maakt, om ijlings uitte-botten. Nu vernam ik een gedruisch. Ik gedagt aan SULIR. . . . Dan, het was ſlegts een geruisch des winds, of een ontroerend gerás des nagt-uils. — Ik ſnelde vervolgends naar het ſtrand. — „ „ Waar . . . waar vertoeft mijn Va- „ „ der?"" — vraagde SULIR. — „ „ Waar . . .

„ „ waar bevindt zich de grijze Gebieder! " " —
In traanen en zugten berstte ik uit. * * * * *

Dan, waaröm . . . waaröm begeert gij het gezang des jammers te vernemen? . . . Waaröm vernieuwt gij mijne ſmarten?

De dagen der jaaren, die vergangen zijn, zweeven ſlegts nog duiſter voor mijne ziele. Zij verdwijnen . . . onmerkbaar verdwijnen zij van voor mijnen geest. Wat . . . wat zijn toch de daaden van de zoonen der ſtervelingen! . . . Even gelijk de ſchaduwen van het westen, wen zij over de vlakten van *Semin* voordzweeven, en geen enkel ſpoor ſlegts van zich agter laten — dus . . . even dus varen zij daar henen. ó Kroost der ſnel-gewiekte jaaren! waaröm . . . waaröm toch zijt gij hoogmoedig . . . waaröm ijdel op uwe magt! . . . Heden . . . heden ſchittert gij in de ſterkte van uwe magt: dan, morgen . . . morgen reeds zijt gij in de enge wooninge! . . . De ontzetting van uwen arm is dra uit het gehengen uitgewischt, en zelfs de ſteen van uwen roem zal eindelijk niet meer gevonden worden! . . .

Dan,

Dan, gij, ô ALVERMOGENDE GEEST DES HEMELS! — Gij . . . gij alleen zult nimmer ophouden in aanwezen te zijn! Uw roem kent geene vergangelijkheid. Uw magt heeft nooit een einde!

Wat . . . wat toch is de mensch voor u, ô Gij ALM'AGTIG WEZEN! — Wie . . . wie vermag voor Uw aangezigt te beſtaan! . . . Eeuwig . . . eeuwig woont Gij van alles afgezonderd. . . . Wie dus . . . wie kan van de plaatſe, Uw verblijf beſtemmen? — Uw adem is het leeven! De wolken, de aarde, de onſtuimig bruiſchende zee — deze alle getuigen de uitgeſtrektheid van Uw bewind! . . . Zij zijn de kinderen van Uwen wil! . . . . Gij ſpreekt ſlegts, en — aanſtonds ſtort het hoogmoedige gebergte ter aarde neder. In het vermogen Uwer kragt ſlapt Gij daar henen, en de hemelen buigen neder onder de treden van Uwen voet. De donderſlagen rollen Uwe woorden voord. Tegen den dwarrel-wind zegt Gij: — „ bruisch!" — De oceaan kromt zich . . . hij kromt zich onder deszelfs geweld, en geheel de aarde tziddert. —

Tot den ſtorm ſpreekt Gij: — „ houd op!" — En aanſtonds zinkt deze in eene zagte kalmte! — Gij zijt . . . Gij zijt het, die der zonne haar licht ſchenkt; die haar beveelt: — „ verwarm „ het aardrijk, en breng den dageraad ten voor- „ ſchijn! . . . — Aan de wisſelende maane gelast Gij: — „ vervang der zelver ſtraalen bij den „ nagt! " — En tegen de ſlonkerende ſterren luidt Uw gebod: — „ verſpreid U, even als glin- „ ſterende ſtippen door het uitſpanſel, en ver- „ guld het blaauw gewelf des hemels! " — en zij gehoorzaamen. — Dan, gij . . . gij, ó magtelooze zoon der gevleugelde jaaren! . . . van waar . . . van waar vloeit de bron van uwen trots? — Waaröm . . . waaröm zijt gij hoogmoedig op uwe magt! . . .

LAR-

*

LARNUL,

OF

HET GEZANG DER WANHOOP.

Donkere, graauwägtige wolken rollen over de heuvelen; onſtuimige ſtorm-winden gieren door de twijgen der eike van het gebergte. De ſchuimende ſtroom druischt van de rotſige ſteilte neder. De verſchrikkelijke nagt-uil gilt uit zijn eenzaam verblijf, van tusſchen de ſpleeten van een vervallen, aller wegen met klimöp bewasſen toren. Alles . . . alles rondöm mij henen is ontzettend, verſchrikkelijk, en voorſpelt jammeren! . . .

Gefpleten blikfem-fchigten vertoonen onderfcheidend aan mijn oog de duiftere fchimmen der vergramde Helden. Zij zien neder uit de duiftere nevels hunner lugtverfchijnzels; met hunne uit lugt gevormde zwaarden fchijnen zij te bedreigen. Zij wijzen mij van zich af; ontzettend fchudden zij de nevelige pluimen hunner helmen. Geheel . . . geheel de natuur ftemt famen met de ijzing, welke in mijnen boezem heerscht — met de folterende ontroering mijner lijdende ziele. ó Donkerheid! verneem de toonen van mijne wanhoop! Verneem . . . verneem de ftemme van den rampzaligen LARNUL. Dan, verneem die ook, ó mijne ziele! . . . Verneem die — het is de verfchrikkelijkfte foltering, welke gij ooit kondt gevoelen! . . .

ALLAR, de beminnelijkfte jongeling van *Salem*, was de geheime vreugde mijner ziele. Onze vermaaken en kwellingen hadden wij gemeen. Te famen leerden wij den boog te fpannen te *Murric* (*); te famen oefenden wij ons in het wer-

(*) Een plaats in *Ierland*, waar men zich wel eer in den wapenhandel oefende.

werpen der lanse te *Gaser* (*); te samen bestreden wij de vijanden van *Erin*; vaak werden onze zwaarden in het bloed van *Lochlin* gebaad. Met mij . . . met mij deelde hij alle gevaaren. Met mij zeilde hij naar *Ithro*, om de eer der speere te bevegten. Ik bestreed den sterk gespierden CORLO, en 'er ontstond een twist. Den Gebieder daagde ik tot eenen doodelijken strijd. Op de vlakte van *Sonel* ontmoetten wij den Krijger. Een schigt doordrong mijne zijde, en ik zeeg neder ter aarde. ALLAR strekt zijn schild voor mij henen. Woede glinsterde uit zijne roodägtige rollende oogen. Den magtigen Aanvoerer velde hij ter aarde, en veilig voerde hij mij naar mijn schip, wiens mast zich hoog opwaard verhief. Dan, ter mijner verdediginge was hij verwond, en het bloed stroomde van zijnen boezem neder, om mijne dagen te beschermen. Ai mij!... ai mij! . . . met eenen vernederenden haat heb ik zijne tederheid vergolden. Hij was het . . . hij

(*) Een ander, doch min beroemde oefen-school der jonge krijgslieden.

hij was het, die mijn leeven beveiligde, en ik . . . ik vergoot zijn bloed! . . .

ó Schoone, doch wreede ASALA! waaröm . . . waaröm geboodt gij mij, den jongeling te vellen! . . . Langen . . . langen verwierp ik uwe woorden; langen verzette ik mij tegen de bedriegelijke klanken van uwe ſtemme: dan, ten laatſten doorgloeid van uwe liefde, luiſterde ik naar het verderfelijk geluid van uwe bedriegelijke tonge, en het vergif der hartstogten beſmette mijne magtelooze ziele! Ik ging, en beledigde den jongeling. Mijnen ALLAR daagde ik tot de wapenen, laaghartig hoonde ik mijnen Vriend!

„ ó LARNUL!" — dus ſprak hij — „ ik wil „ u niet beſtrijden. Het bloed van mijnen Vriend „ vermag ik niet te plengen. Dan, zo gij mijn „ leeven mogt begeeren; ſtoot hier . . . ſtoot hier „ met uwe klinge toe! . . ." — Nu ontblootte hij zijne beminnelijke borst, en ſprak de ſtemme der tederheid. — „ ó Zoon van ARMIN! doorboor . . . „ doorboor vrij dit lijdend hart. Dit leeven . . . „ dit leeven is voor ALLAR van geene waarde „ meer, wijl LARNUL zijnen dood begeert!"

Een

Een brandende traan berſte uit mijn rood rollend oog; geweldig ſloeg mijn hart tegen mijnen boezem; de liefde voor den jongeling heerschte nog geſtadig in mijne borst; dan, de gedagten aan ASALA ſchoten dwars door mijne ziele, en — ik bevlekte mijne klinge met zijn bloed.

Nederzijgende reikte hij mij zijne hand: ter aarde geſtrekt, zeide hij mij nog: — „ vaar „ wel!" — Met eene gebroken, eene magtelooze ſtemme ſmeekte, hij mij, dat ik hem ſteeds zoude blijven beminnen: hij bad mij, zijne grafſtede op te rigten. — „ ô LAR„ NUL!" — deze waren zijne woorden. — „ ô LARNUL! ik vergeve u de dwaaling „ uwer tederheid; doch vlied . . . vlied van de „ onmenſchelijke ASALA! — Een vergif voor „ uwe ziele zijn haare blikken! . . . " — Van nieuws reikte hij mij zijne rechte, en zijne edelmoedige ziele verſcheidde in eenen zugt.

Dan, thans, ô ALLAR! — thans zit gij geſeten te midden der magtige ſchimmen van

onze Vaderen. Zij verzamelen zich rondöm u henen, en vragen u: — „ wie . . . wie toch „ bedreef deze ijzelijke gruwel - daad ? " — Doch ik wil henen gaan, en dit beäntwoorden — dit beäntwoorden, en hun mijnen bebloede klinge wijzen. Deze hand . . . de hand, welke u ter aarde velde — deze hand zal thans ook uwer beledigingen wraak verfchaffen.

DE

DE DOOD VAN ASALA.

EEN DICHTSTUK.

Waaröm . . . waaröm toch druischt het herdenken aan het vergangene voorbij mijne ziele henen! ó Meisje van *Lutha!* ontroerd en treurig is mijn hart! Ik verneem . . . . verneem het ontzettend geroep der jaaren. Zij fluisteren . . . fluisteren mij toe. — „ ó OSSIAN! uw einde is „ nabij. De nevel, welke thans in de valleije „ van *Cona* op een gepakt wordt — die nevel „ zal

„ zal wel dra uwe grafſtede voor het oog verber-
„ gen. . . . Ras . . . ras zal deze over de
„ graauwe ſteenen van uwen lof worden heên
„ gerold! . . .” — Ja, rol . . . rol dezen daar henen, ô gij ontzettende jaaren! — rol hem daar henen! — met blijdſchap verbeide ik dien dag! . . .

ô MALVINA! . . . gij . . . gij, welke in mijnen zinkenden ouderdom mij nog geſtadig onderſteunt! — gij verlangt . . . gij begeert het gezang van ASALA te vernemen! . . . Leen . . . leen dus het oor aan de ſtemme van *Cona*; — meer maalen verzagtte zij uwe ſmarte — de ſmarte welke gij, om het verlies van mijnen OSCAR gevoeldet.

De nagt was duiſter; geweldig bliezen de ſtormwinden. De ſtroom liet zijn gedruisch op eenen verren afſtand hooren. De raauwe gil des doods bereikte het oor van ASALA. Vreezelijk huilden de doggen in hunne eenzaame legerſteden. De wapenen van haare Vaderen weêrgalmden aan den wand. Eene ontzettende ſtemme des jammers klonk door den ſnaaren harer harpe. Een voor-

ge-

gevoel van ellenden ſteeg op in haare ziele. Ontzet vloog zij op uit haaren ſlaap.

De verſchrikkelijke ſchim van LARNUL vertoonde zich aan haare wild ſtaarende oogen. Duiſterheid omgaf zijn gelaat. Zijne handen waren met geronnen bloed bedekt. Loodverwig en gaapende vertoonde zich de wonde van zijne borst. Vervaarelijk ſcheen hij te wenken: met dreigende gebaarden, met eene heên- en weder bewegende hand gebood hij haar te volgen.

Geweldig ſloeg haar hart. Een looden zwaarte drukte haaren boezem neder. Haare kniën beefden; terwijl zij oprees. De bewustheid haarer ſchuld deed alle . . . alle haare leden tzidderen. Hoewel met tegenzin, en al ijzende, gehoorzaamde zij niet te min aan het gebod van den geest, en ſtreefde voord . . . zij ſtreefde voord door de zwarte duiſternis. Afgrijzelijk trad het verſchijnzel haar voor uit.

Bij wijlen ſtormde het geblaas des winds door haare golvende, haare ongeſnoerde lokken. Woest, vreesagtig rolden haare blikken in het ronde. Doods-bleek en onſteld vertoonde zich haar voormaals

maals zo bekoorelijk gelaat. Zij trad voord . . . trad voord over de zwijgende heide; zij ging henen door het woud. Zij daalde neder langs de fleilte van den heuvel: ten laatften . . . ten laatften bereikte zij de zwijgende valleije. Hier flikkerde een voorbij fnellend lugt-verfchijnfel te midden door de fchaduwen, en vertoonde haar het lijk van LARNUL . . . van LARNUL, wiens vuist zelve aan zijne dagen een einde maakte. Zijn aangezigt was gefronsd en faâmgetrokken; het geftolde bloed bezoedelde zijne handen.

Plotfeling ftond zij ftil — eene kille huivering rilde over geheel haar lighaam. Ontzettend fprak thans de vergramde fchim van LARNUL.

DE SCHIM.

Hier . . . hier aanfchouwt gij mijn lijk, ô ASALA! Zie . . . zie de wonden van mijne borst. Vest . . . vest uwe oogen op mijn bloed, en — tzidder! . . .

Dus fprak de geest, en aanftonds verdween deze in eenen nevel. Spraakeloos, onzeker, wat zij be-

beſluiten zou, bleef zij een wijl geheel onbewegelijk. Haare woorden vonden geenen doortogt; eene inwendige ontroering verſcheurde haaren boezem. Even gelijk de zwavel-dampen, wanneer deze langen in de ingewanden van het gebergte van *Malmor* beſloten waren, ten laatſten des zelfs ruwe zijden van een doen berſten, en de golvende wouden, waar mede zijne toppen beplant zijn, geweldig ſchudden; terwijl de bergen ontroerend zugten, en alles . . . alles eene aannaderende verwoeſting voorſpelt — dus . . . even dus ſtond de lijdende ASALA.

ASALA.

„ ô LARNUL! ik aanſchouwe . . . ik aanſchouw de gaapende wonde van uwe borst, en zal u volgen — u volgen naar de lugtige gewelven van LODA; — dan, breid . . . breid eene wolke tusſchen mij en ALLAR uit! De folteringe van zijn gezigt — deze . . . deze kan ik niet verduuren. Koom . . . koom, ô gij ontzettingen van den middernagt — koom, onder-

derſteun mij. . . . Het lijden . . . de ſmarten mijner ziele vermag ik niet langer doorteſtaan!. . ."

Geheel wanhoop naderde zij het lijk, en trok het bebloedde zwaard van LARNUL uit zijne borst. Het gevegt zette zij op de aarde, en zelve ſtortte zij zich in de ſpitſe. Zij zeeg neder . . . zeeg neder in al haar bloed, en haare ontroerde ziele vloog in de huilende winden henen.

De jagers droegen beider zielloos overſchot weg, en leiden het in de ſpelonk der rotſe neder. Verſchrikkelijke doornen overdekken deze plaatſe. Hier is het, dat de grijsägtige diſtel den graauwen baard in het koeltje ſchudt, en de wind des middernagts door het ſcheutig gras hunner enge wooning fluit.

De wandelaar vermijdt het, bij hunne duiſtere graven uitterusten, en vlugt . . . hij vlugt uit deze droefgeeſtige valleije.

UG-

UGTEND-ZANG

VAN

DEN BARD DLORAH.

Gezangen op eene hoogte, van waar zich een zeer ver gezigt, aan de eene zijde over de zee, en aan de andere over het land, opdoet.

Ó Gij, geheele natuur! verneem . . . verneem mijn lied! ó Ganſche ſchepping verhef met mij uwen VORMER! ó Onäfmeetbaarheid! in al uwe verſchrikkelijke groote vertoont gij u aan mijne ziele. ó Onbeperkte zee! gij zijt het, welke uwe verſchrikkelijke, uwe ſchuimende golven thans voor mijn oog verheft! Uw woest gebrul verwekt ontzetting, en getuigt . . . het getuigt van uwe on-

wederſtaanbaare magt. Gij . . . gij, ó azuur des hemels! — in een onmeetbaare uitgeſtrektheid, breidt gij u boven mijnen ſchedel uit. Het gezigt des ſterrelings vermoeit zich, terwijl het uwe vervaarelijke hoogte gade ſlaat. Ontallijke wolken ſtuwen haare geweldige geſtalten daar henen. Onſtuimig worden zij van de huilende ſtormwinden, door de wijde uitgeſtrektheid van het lugtruim voordgeſtuwd.

ó Zonne! u zie . . . u zie ik ten voorſchijn treden: — uw ongeſchoren kruin verheft gij in den trots van uwe vuurige ſtraalen. Sterk, magtig, even gelijk een reus, druischt gij voord uit de diepte van den oceäan. Een onuitſprekelijke glans ſtreeft u voor uit. De hemelen . . . de hemelen zelve getuigen de grootheid van uwe magt. De aarde erkent uwe weldaaden . . . uwe weldaaden, daar gij dezelve met uwe koeſterenden gloed verwarmt. Dan, wat . . . wat zijt gij toch, ó onbeperkte oceäan! Wat zijt gij, ó azuuren uitſpanſel! Wat zijt gij . . . wat zijt gij, ó ſtraalende zonne! Wat zijt gij . . . wat zijt gij met den ALMAGTIGEN vergeleken.

Niets . . .

Niets . . . niets vertoont gij, dan flegts de uitwerkzels van zijnen wil. Hij . . . Hij gebood u in het aanwezen te verfchijnen, en — gij werdt! — Zijne fcheppende rechte hand behoefde geene ftof, om u te doen beftaan. — Uit een enkel niet heeft Hij u allen gefchapen! — Wie, is 'er, die het oneindige bevatten kan? — Wie, welke de ALMAGT zelve begrijpt! . . . Wat . . . wat, ó SCHEPPER! — ó GEBIEDER van dit gansch heel-al! — wat is de mensch . . . wat is hij voor uw aangezigt! Onwetendheid, en duifternis zijn zijne gedagten: — de zwakheid vergelt hem op alle zijne wegen: met de onvolmaaktheid werd zijn beftaan beftempeld. De al vernielende tijd ondermijnt al knaagende zijne geftalte, welke zich zo ftark, zo hegt vertoont. Nog heden verheft hij, even als een ftaatelijke pijnboom, zijn hoogmoedig hoofd te midden der wolken; hoog opwaard beurt hij het naar den hemel. Hij beroemt zich; hij juicht vrolijk in zijne jeugd, en roept uit: — „ wie . . . wie „ gelijkt mij op den heuvel! . . ." — Dan, morgen . . . reeds morgen is — hij niet meer! . . .

De ſtormwind rukte aan . . . rukte aan, en wierp zijnen trotſchen tronk ter aarde. Veracht legt hij thans nedergeveld — hij ligt geveld, gedoemd ter vermolminge en tot verderf. — Het geſlachte der menſchen vaart daar henen, even gelijk eene ſchaduwe over de vlakte — geen enkel voetſpoor flegts laat het van zich agter.

Dan, Gij, ó ONËINDIGE! — Gij kent geen eindperk! De Eeuwigheid, de almagt, de heerelijkheid, de goedheid, de wijsheid — deze alle . . . alle zijn zij flegts ſtraalen van Uw BESTAAN!... Dan, hoe . . . hoe vermag een zwakke ſterveling het te ondernemen, dat hij U bezinge . . . Alle mijne vermogens zijn in de beſchouwing Uwer volmaaktheid ganſch verloren . . . mijne kragten verzinken ganſchelijk onder het gewigt, dat mij ter neder drukt, daar ik u poog te ſchetſen! . . . Mijne gewillige, doch ſtamelende tonge, is veel te zwak, is niet genoegzaam, om der grootheid, der magt, en der heerelijkheid des SCHEPPERS lof te brengen! . . .

Dan, Gij, ò VADER, ó ONËINDIG WEZEN! Gij verſmaadt geenzins den vuurigen wil van een dienſt-

dienstvaardig ſchepſel! . . . Gij verächt geenzins de poogingen van eenen Bard. Gij zelve, Gij ſchenkt vermogen aan zijne liederen: zijn gezang wordt door U in het boek des leevens opgeteekend: en vreugde, en zaligheid, en blijdſchap breidt Gij over zijne ziele uit.

ó GOD VAN ALLE GENADE! vergun . . . vergun, dat ik in Uwe liefde ganſchelijk wegſmelte! . . . Bij den vroegen ſtraal des ugtends wil ik in de verrukking van mijn hart, in de volle dankërkentenis mijner ziele, mijn gezang tot Uwen lof aanheffen; en in de ſchaduwen van den middernagt zal mijne dankbaare tong Uwe GODHEID zingen. ó Mensch! verheft den HEER! in de vrolijke uuren van uwen voorſpoed! Prijs Hem! ó ſterveling! ook zelfs in de kwellende ſtonden van uw leed! . . . Dan . . . dan zal Hij u geſtadig tot een koperen ſchild verſtrekken; een geweldige toren zal Hij u tegen uwe vijänden zijn! . . . De ALMAGTIGE verwerpt geenzins de zugten van den zwakken, en het geroep van den verdrukten dringt door tot in zijne ooren.

ô Gij, geheele natuur! verneem . . . verneem mijn lied! ô Ganſche Schepping verhef met mij Uwen VORMER!

ô Aarde! uwe welriekende dampen zie ik ten hemel opſtijgen: in bevallige dwarrelende kronkelingen verheffen zij zich tot de wolken. Van het geringſte mosch-plantje, tot den verhevenſten ceder, van het onmerkbaarst gekorven diertje, tot den verbaazenden elephant, van den kleenſten bewooner van den oceäan, tot den ontzettenden walvisch — geheel de dierelijke, groeiënde en delfſtoffelijke ſchepping — alles . . . alles getuigt van de magt, de heerlijkheid, de wijsheid, en de goedheid van zijnen VORMER. — Eene eeuwige genade vloeit voord van zijnen troon; en liefde en weldaadigheid, en goedheid, ſtroomen uit zijn WEZEN voord.

Eene verrukkende welluidendheid treft mijn oor! Het is de algemeene lofzang der natuur, welke met duizend ſtemmen den roem der GODHEID aanheft! — Dan, ô! . . . hoe ſtreelende, hoe verrukkend zijn deze klanken voor de ziele des Barden! . . ô Natuur . . . natuur! in de vervoe-

ring

ring mijner vreugde wil ik mijne ſtem met de uwe paaren; mijne zwakke toonen zal ik aan uwe welluidende gezangen, ten prijs des Allerhoogſten huwen! . . .

Heerelijkheid, eere, aanbidding, dank en lof zij U ſteeds toegebragt, ô GOD! en nu, en zonder einde, en door geheel eene eeuwigheid! . . .

OPHELDERINGEN

BETREFFENDE

DE LIEDEREN VAN TARA.

Bladz. 1.

Het was bij de oude *Celten* een aangenomen gebruik, dat zij, voor al, wanneer men den een of anderen vreemdeling eene bijzondere eer wilde bewijzen, als dan hunne Barden der zelver beste liederen deden opzingen. Dit gezang verdient, ter oorzaake van het ſtuk van LAMIN, het welk daar in voorkoomt, eene meer, dan gemeene opmerkzaamheid. Volgends het oordeel der meesten koos deze Zanger

ger juist die gelegenheid, waar bij veelen der Opperhoofden, in het paleis van hunner aller Vorst, te *Tara*, bij een gekomen waren; naar dien hij deze juist de geschiktste oordeelde, om hun de verhevenste denkbeelden van het wezen der GODHEID inteboezemen — denkbeelden, die hem zelven door de *Culdeën* (*) waren bijgebragt.

Men zegt, dat dit gezang toenmaals ook in de daad eene ongemeene uitwerking gehad hebbe, en dat 'er veelen door middel van het zelve verlicht zijn. Dit voor het minst is zeker, dat het zelve nog heden met den grootsten eerbied van het volk wordt opgezongen, en de *harmonie*, gelijk ook de *melodie*, daar van een hoogst-plegtige, en eerbied wekkende wending heeft. De schilderijen, welke daar in voorkomen, zijn veel-ál in den oosterschen stijl, en met die leevendige, schitterende verwen, welke wij in het boek van HIOB bewonderen, meest alle gemaald.

(*) *Missionarissen*, of zendelingen, geschikt, om den *Christelijken* Godsdienst voordteplanten. DE VERTAALER.

*

BETREFFENDE

HET LIED VAN PHELIM.

Bladz. 20.

Men gelooft, dat dit Lied van PHELIM, dien men voor eenen der Barden houdt, die zich mede op het feest te *Tara* bevonden, ter ſtond na den lofzang van LAMIN, over de grootheid GODS zij aangeheven; zodanig, dat PHELIM door de waarheden, in het voor gemelde Lied vervat, plotſeling in deze verhevene gedagten zij uitgebersten, — gedagten, welke aan een verrukt *Genie* gewis ten uiterſten naturelijk moeten ſchijnen.

BE-

*

BETREFFENDE

EVIR-ALLEN.

Bladz. 26.

Dit Dichtſtuk is, even gelijk verſcheiden andere Gezangen van OSSIAN, aan des zelfs geliefde MALVINA toegewijd. Hij beſchrijft daar in de reize, welke hij in zijne jeugd naar *Ierland* deed, waar hij ook met EVIR-ALLEN, de dogter van BRANNO, een vorst van *Lego*, in het huwelijk trad het verſchilt in veele gewigtige bijzonderheden aanmerkelijk van de beſchrij-

ſchrijving, welke in het IV boek van FINGAL daar van voorkoomt. Deze zwaarigheid valt moeilijk optelosſen, voor al, daar de overleveringen uit die ver af zijnde tijden zeer duiſter en verward worden opgegeven.

BE-

*

BETREFFENDE

SULMORA.

Bladz. 40.

De overlevering ſtelt ons de geſchiedenis, welke in dit Dichtſtuk behandeld wordt, op de volgende wijze voor, zo dat zij tevens met de meeſte bijzonderheden, welke dit gezang bevat, op het naauwkeurigſte overëenſtemt. — OSSIAN landde, naamelijk op zijne terugreize van *Ierland*, waar heën hij zich begeven had, om zijnen ſchoon-vader BRANNO te bezoeken, en aan welke plaats hij zich

zich vervolgends een wijl tijds ophield, aan de nevelägtige eilanden. Hier trof hij BRAGELA, de weduwe van zijnen vriend CUTHULLIN, in zeer ongelukkige omſtandigheden aan. Der zelver dogter SULMORA, was ongemeen ſchoon, en dus kwamen 'er van aller wegen verſcheiden vorsten, om naar haare hand te dingen: dan, geene van hun konde haar behaagen. Ten laatſten egter werd zij door de ongemeene verdienſten van FLATHAL, den Gebieder van *Imor*, die door zijne zagtäartigheid, en bekoorelijke geſtalte, haar hart wist in te nemen, ten vollen gekluiſterd. Men ſtelde derhalven eenen dag, waar op zij, met bewilliging van haare Moeder BRAGELA, volgends het gebruik dier tijden, met den gezegden vorst door het huwelijk plegtig zoude verbonden worden. Dan, daar TURTHOR, de vorst van *Uthor*, een landſchap in *Lochlin*, dit vernam, vertrok hij derwaard met een talrijk gevolg, onder voorwendzel, van aan deze bruiloft hier door te meerder luiſter bijtezetten, doch in de daad alleen, om hier door te beter in ſtaat te zijn, om de ſchoone SULMORA met geweld te ontvoeren, en zich op die wijze over de verächting te wreeken,

wel-

welke deze hem te vooren betoond had. Dit voornemen bragt hij ook daadelijk den nagt, na de voltrekking van het huwelijk, ten uitvoer — den zelfden nagt, geduurende welken OSSIAN daar tevens aanlandde. Het overige kan men uit het Dichtſtuk zelf ontdekken. De Dichter eindigt het zelve, na dat hij deze ganſche gebeurtenis, ten vollen verhaald heeft; beklaagt zich egter alvoorens nog over zijn eigen ongelukkig lot; en beſluit met een aanroep aan eenen *Culdée*, of *Christelijken* zendeling, die zich ten dien tijde op *Morven* in *Ierland* bevond. Deze is de eerſte plaats in alle de Gedichten van OSSIAN, waar men een klaar en duidelijk denkbeeld van een HOOGER WEZEN vindt opgegeven.

*

BETREFFENDE RIJNO'S GEZANG, BIJ DEN DOOD VAN OSCAR.

Bladz. 55.

Men is algemeen van gevoelen, dat dit Lied gemaakt zij, zo dra men berigt ontving, dat OSCAR door CAIRBRE, Koning van *Ierland*, vermoord was. Het is een van die ſtukken, die het ongeſchondendst tot ons zijn overgebragt. Ik heb dus ook zorgvuldig alle de wendingen der oude *Celtiſche* taal poogen te bewaaren (*), ten einde op deze wijze de

(*) Dit laatſte volkomen te volgen was mij volſtrekt onmogelijk, wijl ik de oude *Celtiſche* taal niet verſta, en, al hadde

de belofte te vervullen, welke ik aan het *Publiek* gedaan had, van naamelijk, het zelve een duidelijker proef van de vers-maat, en Dichterlijken geest van het gezegde volk te geven.

Dit Gedicht draagt, wel is waar, den naam van *Rijno*; doch men gelooft niet te min in het gemeen, dat het een ſtuk van OSSIAN zij.

de ik die verſtaan, als dan ook nog geheel buiten ſtaat was, het oorſprongelijke te bekomen. Ik heb dus niets anders kunnen doen, dan een ſoort van Dicht-regelen te kiezen, die ik voor het onderwerp zelf het gefchiktſt achtte, en dit ſtuk verder zodanig te behandelen, als ik oordeelde best te zijn, om voor het minſte iets van des zelfs eigendommelijk ſchoon uittedrukken. Dan, dat de lezer oordeele, in hoe verre mij dit gelukt zij.

DE VERTAALER.

*

BETREFFENDE

MALVINA.

Bladz. 61.

Dit Dichtſtuk is gewis ten uiterſten opmerkenswaardig, naar dien het ons een denkbeeld van het tooneel der alöude *Celten* geeft. De gebeurtenis, welke het onderwerp daar van uitmaakt, is tevens van dien aart, dat zij het gevoel van ſchrik en medelijden bij ons ten hoogſten top voert. (*)

MAL-

(*) Schrik of angst en medelijden te verwekken, zijn juist de waare hoofd-bedoelingen van een wel geſchreven Toneelſtuk. Men zie *Corneille*, *Batteux* en andere. DE VERT.

MALVINA, de dogter van TOSCAR, was aan OSCAR, den zoon van OSSIAN, verloofd, en men had den dag, waar op dit huwelijk zoude voltrokken worden, ook reeds bepaald. Dan, daar men onverwagt berigt ontving, dat CORMAC, Koning van *Ierland*, omgebragt was, zagen FINGAL, OSSIAN, en OSCAR, zich nu plotfeling genoodzaakt, om zonder tijd-verzuim, derwaard te vertrekken; den dood des evengemelden te wreeken, en CAIRBAR, den geweldenaar, zijne wel verdiende ſtraf te doen ondergaan. Bij hunne aankomst werd OSCAR door CAIRBAR ter maaltijd genodigd. Deze nam, naar de gewoonte van dien helden-tijd, de uitnodiging aan, en werd van CAIRBAR op eene verradelijke wijze vermoord. Vervolgends zond men deszelfs lijk, verzeld van eenen zijner Vrienden, en eenige Barden, naar *Selma*, ten einde aldaar ter aarde beſteld te worden. MALVINA, welk zich in tusſchen met twee van haare Vriendinnen op de jagt bevond, ontmoette dezen treurigen optogt, en ontdekte het zielloos overſchot van haaren Geliefden. Haare ſchielijk uitberſtende ſmart, haare ijzelijke jammer-klagten, haare bijkans onzinnige

wanhoop, zijn in dit Dichtſtuk op eene meeſterlijke wijze uitgedrukt, en toonen duidelijk, tot welk een top van volmaaktheid een groot, verheven vernuft, ook dan, wanneer het alleen de natuur volgt, in het *tragiſche* in ſtaat zij opteſtijgen.

BE-

BETREFFENDE

KINFENA EN SIRA.

Bladz. 77.

Het volgende Dichtſtuk is waarſchijnelijk ſlegts een *fragment* van een *Celtisch Drama.* Men gelooft, dat men bij dit alöude volk, bij zekere gelegenheden, ſtukken van dien aart hebben ten tooneele gevoerd; dan, ten dezen opzigte blijft alles ſlegts bij bloote gisſchingen, te meer, daar de overleveringen daar omtrent ten uiterſten duiſter en onzeker zijn. Het volk van *Ierland* bezit nog werkelijk eene me-

nigte van oude *Farcen* (*), of boertige ſamenſpraaken; dan, daar deze, noch ten aanzien der denkbeelden, noch met betrekking tot de wijze van dezelve uittedrukken, eenige wezenlijke verhevenheid bezitten, konde ik daar van geen, het allerminst gebruik maaken.

(*) *Klugten.*

*

BETREFFENDE

BOSMINA.

Bladz. 88.

Dit Dichtstuk is een der ernstigste van alle, die onze Bard immer vervaardigde. DUTHLAMOR, de Gebieder van *Gorm-in*, het welk men voor een der *Shetlandsche* eilanden houdt, had FERGUS, een zoon van FINGAL, beleedigd, bij gelegenheid, dat deze in zijne terugkomst naar *Morven*, aldaar aan land stapte. FINGAL, met oogmerk, om dezen hoon te wreeken, zeilde vervolgends

derwaard met eene talrijke vloot. Dan, den zelfden nagt, wanneer hij op de gemelde kusten landde, zag hij in eenen droom, den geest van zijne overleden Gemaalin CLATHO, de dogter van CATHULLA, den Koning van *Inniſtore*. Deze verwittigde hem van het gevaar, waar in zijne dogter BOSMINA zich werkelijk bevond, en ſmeekte hem, om aanſtonds te vertrekken, ten einde haar aan de handen van MALCARGLOS, den Gebieder van *Hertrol*, eene landſtreek van *Scandinavie*, te ontrukken. De gezegde MALGARGLOS, was bij een zekere maaltijd op deze Schoone verliefd geworden, en bediende zich thans van de afwezigheid van FINGAL, en des zelfs krijgsmagt, om eenen inval in *Morven* te waagen, en deze met geweld wegtevoeren. FINGAL, door dezen droom aangezet, om BOSMINA ter hulpe te ſnellen, en dus begeerig, om aan den oorlog met DUTHLAMOR wel dra een einde te maaken, zendt den Bard ULLIN, ten einde hem tot een twee-gevegt uittedaagen, en op deze wijze den ſtrijd op een maal te beſliſſen. DUTHLAMOR neemt dezen voorſlag aan, en deze krijg eindigt vervolgends met zijnen dood.

FIN-

FINGAL gaat nu uit de baai van *Clubar* onder zeil; landt dra te *Morven*, en vindt hier MALCARGLOS met des zelfs leger. FINGAL velt MALCARGLOS neder, en drijft de krijgsmagt, welke den zelven verzelde, op de vlugt: dan, terwijl hij nog bezig is den wijkenden vijand te vervolgen, vindt hij zijne dogter BOSMINA doodelijk gewond door FARUL, den vertrouweling van MALCARGLOS; die haar aan dezen, voor het aangaan van den slag, had overgegeven, met last, om haar, ingevalle FINGAL overwon, van het leeven te berooven. Dit Gedicht eindigt met een Klaag-zang van FINGAL.

*

BETREFFENDE

DE GEZANGEN DER VERTROOSTING.

Bladz. 114.

Het ſchijnt, dat na den dood van FINGAL, de ſtaats-geſteldheid van die landſtreek in wanörde geraakt zij, en alles zich tot eene algemeene heerſchelooſheid geneigd hebbe. Twee zoonen van dezen Vorst, te weten FILLAN en RIJNO, waren in den oorlog tegen *Ierland* geſneuveld; zijne dogter BOSMINA, werd op last van MALCARGLOS vermoord; zo dat van zijne kinderen ſlegts OSSIAN en FERGUS nog overig bleven, ten aanzien, van welken laat-

laatſten ons ſlegts zeer weinig bekend is. Boven dien had OSSIAN zijnen eigen zoon, OSCAR verloren, en was, het geen zijn ongeluk volkomen maakte, in zijn ouderdom ook tevens nog van zijn gezigt beroofd. In deze treurige omſtandigheden vervaardigde hij, ter verligting zijner ſmerten, naar het ſchijnt, het grootſte gedeelte der Dichtſtukken, die de overlevering voor ons bewaard heeft. Dit gezang is ongemeen plegtig, en draagt het zigtbaarst kenmerk eener zeer zombere gemoedsgeſteldheid — eene gemoedsgeſteldheid, waar in wij ons dezen Bard, na het ondergaan van zo veele treffende wederwaardigheden zeer naturelijk moeten verbeelden. Dit Gezang vooronderſtelt, dat zijn drie oude Vrienden, de beroemde Barden, CARRIL, ULLIN, en LAMIN, hem een bezoek geven, met oogmerk, om hem te vertroöſten; terwijl de onderſcheiden liederen dezer Zangeren ook in de daad ten uiterſten geſchikt ſchijnen, om dit doelwit te bereiken, en de grijze OSSIAN beäntwoordt de zelve op eene wijze, der grootheid zijner ziel en der verhevenheid van geest, welke in zijne overige werken insgelijks zo zigtbaar doorſtraalt, ten vollen waardig.

Zijne

Zijne onderwerping aan den wil van het alwijs OPPERWEZEN, zijne hoop op eene toekomſtige zaligheid, het leevendig tafreel der onſterfelijkheid van 's menſchen ziel, het welk daar in voorkoomt — dit alles verraadt ten ſterkſten een meer, dan gemeen Dichterlijk vuur, zo dat men zich genoodzaakt ziet, te erkennen, dat de lof, dien alle de beſchaafde volken aan het grootsch vernuft van dezen veréeringwaardigen Bard hebben toegezwaaid, op eenen zo vasten, onwrikbaaren grond ſteunt, dat noch de nijd, noch ook de voordſnellende eeuwen dien immer zullen in ſtaat wezen, te ondermijnen.

*

BETREFFENDE

OSSIANS LAATSTE LIED.

Bladz. 141.

Bij den aanvang van dit Dichtſtuk wendt OSSIAN zich aan een *Culdée*, of Christelijken zendeling, en verwerpt tevens hier bij de zombere liederen van dezen Vreemdeling, terwijl hij de denkbeelden en gevoelens der Barden met die der *Culdéen* vergelijkt. Op verzoek van OSSIAN, heft ALPHIN vervolgends een lied aan, ten einde hem daar door eenigzins optebeuren; waar bij de gezegde Bard de aan-

aandoenelijke *Epiſode* van TORLATH, en SULVIRA invoert. Ten laatſten grijpt OSSIAN de harpe, en, daar hij zijn aannaderend einde gevoelt, eindigt hij zijne loopbaane met eenen plegtigen zang tot lof der Wijsheid.

Dit ſtuk bevat in tusſchen juist dat zelfde geſprek tusſchen OSSIAN en eenen der *Culdéen*, waar van de Heer MACPHERSON gewag maakt in zijne Verhandeling over de oudheid der Gedichten van onzen Zanger, terwijl hij zegt, dat OSSIAN in zijne laatſte dagen met eenen der *Culdéen* een woorden-ſtrijd over de waarheid van den *Chriſtelijken* Godsdienst gehouden hebbe.

BE-

*

BETREFFENDE

SITRIC.

Bladz. 174.

SITRIC, Koning van *Dublin*, de zoon van dien zelfden TURGESIUS, wiens onkuiſche drift de oorzaak was, waaröm men de *Denen* verdreef, na dat men hem alvoorens, op last van MALACHIE, Koning van *Ierland*, aan handen en voeten gebonden in zee geworpen, en dus verdronken had — deze SITRIC vormde een ontwerp, om CALATHAN, den Koning van *Munſter*, een der grootſte Hel-

Helden zijner eeuw, van kant te helpen. De haat, dien hij tegen dezen had opgevat, was aan de ijverzugt zijnen oorſprong verſchuldigd, daar hij ontdekte, dat zijne Gemaalin, MORLINA, eene dogter van EOICHAD, bij gelegenheid van een feest, het welk men te *Waterford* gehouden had, op dezen ware verliefd geworden. Ten einde nu dit wreedäartig oogmerk te bereiken, zond hij zijnen broeder, TOR, met voorſlagen tot het aangaan eener naauwer vriendſchap, naar CALATHAN, en liet hem zijne zuster BIBIONA ten huwelijk aanbieden, ten einde hier door aan deze verbindenis eene grooter kragt bijtezetten. MORLINA vernam in tusſchen dit opzet van haaren Gemaal; en vormde dus het beſluit, om CALATHAN van het gevaar, waar in hij zich bevond, te waarſchuwen. Dan, daar zij ter ſtond van TOR herkend werd, vloog deze aanſtonds naar SITRIC, die CALATHAN vervolgends overvalt; en des zelfs gevolg ombrengt. Hier bij worden CALATHAN, en des zelfs vriend DUNCHUAN, gevangen genomen, en in ketenen naar *Dublin* gezonden. SITRIC vermoordt tevens zijne Gemaalin. BIBIONA, onderrigt, dat men CALATHAN gevangen houdt, poogt hier op haa-

haaren broeder SITRIC te bewegen, om dezen zijne vrijheid wederteſchenken: dan, hij ſlaat haare bede ganſchelijk af, en BIBIONA ſmeekt nu, geheel wanhoop, den Geest van LODA, dezen geleden hoon te willen wreeken, waar na zij ſterft. Dit Gedicht eindigt met eenige korte aanmerkingen, betreffende de daaden der afgelopen tijden.

Het onderwerp van dit Dichtſtuk is van eenen veel laater tijd, dan dien van OSSIAN. Het moet gewis tot de negende eeuw gebragt worden. Dan, aan wien men het zelve behoort toeteſchrijven — dit ſchijnt onzeker; dan, het heeft egter zeer veel van den ſmaak van OSSIAN, en verſpreidt niet weinig licht over de geſchiedenis dier dagen, waarom ik geoordeeld heb, dat het aan het *Publiek* geenzins onaangenaam zijn zoude.

BETREFFENDE

LAMOR.

Bladz. 194.

De overlevering heeft dit Dichtſtuk geenzins in zijn geheel voor ons bewaard; het geen wij nog van het zelve overig hebben, beſtaat ſlegts in ſtukken van een werk van eenen vrij langen adem, en moet dus ſlegts, als enkele *fragmenten* beſchouwd worden. Naar allen ſchijn is het overige gedeelte voor altoos voor ons verloren, en dus vinden wij ons, van de hoop op eenige verdere ontdekking van iets,

iets, dat daar toe betrekking hebben mogt, geheel en al beroofd; voor het minst zijn alle mijne ingefpannen poogingen, ten einde daar van iets wijders opteſpooren, tot nog toe ganſchelijk vrugteloos geweest. Ik had dus ook in het eerſte werkelijk beſloten, deze enkele brokken wegtelaten. Dan, daar zij egter allerwegen de duidelijkſte kenmerken van die treffende eenvoudigheid vertoonen, welke ons in alle de Gezangen van de *Celtiſche* Barden zo zeer verrukt, dagt ik vervolgends, dat zij egter voor het *Publick* niet te min geen onaangenaam geſchenk konden uitmaaken. Het tijds-gewrigt, waar in zij geſchreven zijn, is niet volkomen bekend; doch de gewaarwordingen en gevoelens, welke daar in heerſchen, zijn grootsch en verheven; terwijl taal en zeden tevens zeer duidelijk doen zien, dat zij aan eenen grijzen ouderdom hunnen oorſprong hebben dank te weten.

LAMOR, de Koning van *Selmin*, welk gewest men voor het zelfde houdt, dat in laater tijden *Ulſter* genaamd werd, werd in zijnen hoogen ouderdom van zijnen eenigen zoon MORAN, gelijk ook van zijnen eenige dogter SULIR, be-

roofd. Deze werden, bij gelegenheid van een dier invallen, die in die tijden zo algemeen en veel vuldig waren, door de woeste volken, die het gewaagd hadden, zich in deszelfs gebied intedringen, en dat alvoorens zijn paleis door deze ganschelijk uitgeplonderd was, gevangen weg gevoerd, en naar een eiland, niet verre van *Denemarken* overgebragt; waar men de zelve in eenen kerker opgesloten hield. De Bard COLMUL, die tevens met hun was henen gesleept, vond in tusschen middelen, om te ontvlugten, en zijnen grijzen Gebieder van het oord, waar zij bewaard werden, een genoegzaam berigt te brengen. Ter stond wapende LAMOR zijne Vrienden, en vloog ter hunner hulpe: dan, hij werd overwonnen, benevens zijnen Bard insgelijks gevangen genomen, en in den zelfden kerker geworpen, waar in men zijnen zoon MORAN wel eer bewaard had; terwijl men den Bard COLMUL in tusschen naar eene afzonderlijke spelonk geleide. En ten einde het lijden van dezen ongelukkigen Vorst nog meer te verzwaaren, bragt zijn onmenschelijke overwinnaar des zelfs zoon, alvoorens nog voor de oogen des jammerenden Vaders om,

en

en fleurde zijne dogter SULIR weg, om tot een flagtöffer zijner fchandelijke drift te ftrekken.

Het *fragment*, het welk men hier aantreft, bevat het grootfte gedeelte der weê-klagten, welke LAMOR in zijne gevangenis aanhief. Dit flegts alleen is te betreuren, dat eenige der aandoenelijkfte en fchoonfte plaatfen daar van verloren gegaan zijn. Volgends de overlevering zoude SULIR eindelijk een middel ontdekt hebben, waar door zij haaren Vader, benevens den Bard, wederöm in vrijheid ftelde; en met deze ontvlugtte. Doch hier omtrent ftemmen dit Dichtftuk en de overlevering geenzins overëen. De Dichter eindigt het zelve met eenige aanmerkingen, betreffende de zwakheid van het menfchelijk geflacht. Ook dit Gedicht toont weder zeer duidelijk, dat men bereids in deze vroege tijden een klaar, en zuiver denkbeeld van een HOOGER BESTAAN gehad hebbe.

*

BETREFFENDE

LARNUL.

Bladz. 213.

Volgends het verhaal der overlevering was LARNUL aan de schoone ASALA verloofd: doch wel dra werd deze laatste op ALLAR verliefd. Dan, daar die jongeling haare hartstogt geenzins beantwoordde, werd hij eindelijk het voorwerp van haaren haat. Doch ten einde zich voor zijne wraak ten vollen te beveiligen, wist zij LARNUL ijverzugtig op hem te maaken, en dwong dezen ein-

eindelijk, dat hij zijnen Vriend van het leeven beroofde. Kort hier op was het, naar men in het algemeen gelooft, dat hij de handen aan zich zelven floeg. Dit Dichtſtuk ſchetst het geweld der hartstogten, en de verſchrikkelijke gevolgen der wanhoop met de leevendigſte verwen.

BE-

*

BETREFFENDE

DEN DOOD VAN ASALA.

Bladz. 219.

OSSIAN wijdt dit Gedicht aan zijne geliefde MALVINA. De ſmart, het lijden, en treurig einde van ASALA, zijn op eene ongemeen aandoenelijke wijze afgemaald. Men gelooft in het gemeen, dat de eerwaardige, grijze Bard, dit onderwerp met dat oogmerk gekozen hebbe, ten einde daar door de nadeelige gevolgen der ongetemde hartstogten aan ieder duidelijk voor oogen te ſtellen.

EINDE.

OSSIAN'S

HELDEN ZANGEN

E

LIEDEREN.